

POLİS ROMANLARI SERİSİ : 9

ELLERT QUEEN

MOR İZLER

Dilimize Çeviren :GÖNÜL SUVEREN

1964ERCAN MATBAASI

DEXTER-----

Ellery Queen,'AYAKKABI'daışlenen cinayetleri çözebilmek için şu sualleri cevaplandırmak zorundaydı:

- | Thurlow neden on dört silâh birden satın almıştı?
- | Cinayetlerin, meşhur tekerlemeyle ne alâkası vardı?
- | Otomatikteki boş kapsülü kim değiştirmişti?
- | 'İhtiyar Kadın' neden çocuklarının üçünden nefret edi-yordu?
- | Kayıp iki tabanca neredeydi?
- | Horatio'nun hakikaten dış dünyayla bir ilgisi yok muydu?
- | Shelia niçin evlenmekten korkuyordu?
- | Thurlow hakikaten sanıldığı kadar deli miydi?
- | Binbaşı Gotch, aslında kimdi?
- | Hazırlanan tuzağa kim düşecekti?

ELLERY ©JJEEN'in elinde şu ipuçları vardı

Bir kırbaç Bir kâşe çorba Çocukça bir tekerleme Küçük bir zarf Bir kuş yuvası Bir vasiyetname Mor izler
Bir itirafname Kaybolan bir koca Acaip bir düello.

«AYAKKABI» DA OTURANLAR

Cornelia Potts Thurlow Potts Sheila Potts Xkraella Potts Stephen BrentBinbaşıGotch Robert Potts
Maclyn Potts Horatio Potts

Meşhur 'İhtiyar Kadın'... Ailesini büyük bir za-limlikle idare ediyordu.

'İhtiyar Kadın' m büyük oğlu. Hakarete hiç ta-hammülü yoktu.

Kızıl saçlı, güzel bir kızdı. Korktuğu bazı şeyler vardı.

Kendisini büyük bir kâşif sanıyor, annesinin paralarını harcayıp duruyordu.

'İhtiyar Kadın'ın ikinci kocası. Sessiz sedasız bir adamcağızdı.

Brent'in gençlik arkadaşıydı. Onunla Polinezya da heyecanlı maceralara karışmıştı. Yakışıklı ve zekiydi, üstelik iyi bir iş adamı sa-yılıyordu.

Robert'in ikiz kardeşi. O da akli başında, hoş bir gençti.

Kırmızı saçlı, şişman bir adamdı. Sanki hiç bü-yümemişti.

«AYAKKABI» YLA ALAKALAN ANLAREİleryQueen Richard Queen

Komiser VeMe

CharlesPaxton

Dr.W. Innis

Dr. S. Priuty

HesseFlintFigrgott Johnson

Meşhur babanın meşhur oğlu. Potts meselesine' tesadüfen karışmıştı.

Ellery'nin babası.NewYork Cinayet Şubesi Mü-fettişlerindendi.

MüfettişQueen'insadık yardımcılanndandı. Fa-kat akli çabuk karışırđı.

Shelia Potts'un sabırlı nişanlısı. Ailenin avu-katlığım .da o yapıyordu.

Kibarların doktoruydu, 'ihtiyar Kadm'a bir şey olmasından korkmaktaydı.

İşi başından aşkın olan Adlı Tabip Potts'lara; otopsi yapmaktan bıkmıştı.

MüfettişQueen'inemrindeydiler.

i

1. Ayakkabıda yaşardı...

FoleyMeydanındaki açık kurşunî mahkeme binası he-men hemen küre biçimindedir. Buna bakar bakmaz,NewYork'da adaletin tabiat kanunlarına uyduğunu, — İnsan vic-danına tamamiyle tabi olduğunu anlarsınız. Tıpkı dünyanın güneşe tabi olduğu gibi...

Mahkeme salonunda, Cinayet Şubesinden Komiser Veli-e'yle babası MüfettişQueen'ınarasında oturmakta olan El-lery Queenböyle düşünüyordu işte. Üçü de şahitlik etmek için Hâkim Greey'i bekliyorlardı... Fakat bu dava bizim hi-kâyeyle alâkalı değil...

Ellery, esneyerek, «Yarabbi,» diye mırıldandı. «Daha ne kadar bekliyeceğiz?»

Babası söylemeğe başladı. «Eğer muhterem Greevey'i kasedediyorsan, her halde kendisi şu anda esneyerek ermin yatağından kalkıyor... Velie, git bak bakalım. Ne oluyor, bir anla.»

Komiser, hiddetle bir gözünü açtı. Mecalsiz mecalsiz ba-şını salladıktan sonra bilgiye susamış insanlara has heyecan-lı tavırlarla, ağır ağır dışarı çıktı. Biraz sonra döndüğü za-man iyice somurtmuştu. «Kâtip,» diye homurdandı. «Hakim Greevey'in biraz evvel telefon ettiğini söyledi. Kulağı ağrı-yormuş, onun için de iki saat kadar gecikecekmiş. Zira—ku-lağım yıkattırması lazımmiş. Doğrusu bu lâftan hiç bir şey anlamadım.»

Vaktiyle ihtiyar bir kadın vardı, ayakkabıda yaşardı. Çocuğu o kadar çoktu ki ne yapacağına şaşardı. Onlara ekmeksiz çorba verir, kamçıyla güzelce pataklardı. Sonra da hepsini yatırmağa kalkardı

BİRİNCİ KISIM

Ellery, gülümsedi. «Herhalde Greevey, senin tatlı sesini daha iyi duymayı istiyor, Velie.»

Komiser Velie, genç adama hayretle baktı. MüfettişQueen- een ise öfkeyle pos bıyığını kemirerek, «İki saat,» dedi. «İşte bir bu eksikti. Bari hole çıkıp, sigara içelim...» Yaşlı Müfet-tiş, hiddetle 331 numaralı salondan dışarı fırladı. Komiser Velie'yle ElleryQueende onu sessiz sedasız takib ettiler...

Ve böylece meşhur Potts meselesine de karışmış oldu-lar. ..

Çünkü koridorun biraz aşağısında, 335 numaralı salo-nun önündeCharley Paxton'lakarşılaştılar. Genç adam, bir aşağı, bir yukarı dolaşıp duruyordu.

ElleryQueen'ingözleri çok keskindi tabii. Işık müsait olduğu zaman burnunun dibindeki şeyleri görebilirdi. Bu uzun boylu genç adama rastlar rastlamaz da bazı şeylerin hemen farkına, vardı... Sonra bunlardan da şu neticeleri çıkardı.

— «Hımm... a. Bu genç adam, avukat. (Zira koltuğunun altında bir evrak çantası var.) b. Adı, CharlesHunter Pax-ton.(Çantanın üzerine küçük, yaldızlı harflerle, ciddî bir şe-kilde yazılmış bu.)' c. AvukatCharles Paxton, bir müvekkili-ni bekliyor. Üstelik bu kimse geç kalmış. (Sık sık kolundaki saate bakıyor.) d. CharlesPaxton,üzüntülü. (Omuzları düş-müş.)»

Meşhur hafiye, böylece CharlesPaxton'unâdeta röntge-nini aldıktan sonra memnun bir tavırla yoluna devam ede-cek oldu.

Fakat babası, sevinçle durakladı. «Yine mi,Charley?Bu seferki nedir?»

CharlesPaxton,içini çekti. «Majesteye hakaret.» MüfettişQueen,merakla sordu. «Nerede oldutau?»

— «Kulüp Bogno'da.»

Komiser Velie'nin kahkahası koridorda derin akisler yaptı.«Thurlow'uno batakhanedeki halini düşünüyorum.

Cla...» ` ``' ` | `` | y:V • |>•!./ |

Charles Paxton,«Düşünme daha iyi,» diye başım salladı»

8

«Yine kavga oldu tabii.Thurlow'uşöyle bir okşadılar.»

MüfettişQueen,«Oh, oh,» dedi. Demek bu sefer tecavüz de var...»

Genç avukat, acı acı güldü. «Hayır MüfettişQueen.Re-korumuzu yenilemek niyetinde değiliz. Bu günkü de yine ha-karet dâvası. Şu milyarder Cliffstatter'lerin oğlu Conklin'i dava ediyoruz.»

Komiser Velie, «Herhalde Conklin iyice sarhoştı,» diye güldü.

CharlesPaxton,«Pek de değildi,» dedi. «Bir iki kadeh içmişti. Potts soyadıyla alâkalı bir iki şaka yapmağa kalktı...»

ElleryQueen'ingri gözleri merakla parlamaya başla-mıştı. Usulca, «Baba...» diye mırıldandı.

MüfettişQueen,onları birbirleriyle tanıştırdı. «CharleyPaxton...Oğlum ElleryQueen...»

İki genç el sıkıştılar...

Ve Ellery böylece «Ayakkabıda Yaşayan İhtiyar Kadın» hâdisesine karıştı. Karışmak da ne kelime... Girtlağına ka-dar battı.

Mübaşir, kabak kafasını, bir fırın kadar sıcak olan 335 numaralı salonun kapısından uzatarak, serin koridorda ko-nuşan guruba doğru seslendi.

— «Hey! Avukat bey! Hâkim Cornfield, 'Ben Potts, mots bilmem,' diyor. Artık sizin müvekkilinizi beklemeyecekmiş... SahiMr. Paxton,ne oluyor?»

CharleyPaxton'unsabrı da tükenmişti. «Allah aşkına!» diye haykırdı. «Beş dakika daha bekleyemez mi? Herhalde trafik—İşte, işte geliyorlar! Hâkim Cornfield'e hemen girece-ğimizi söyleyiver!» Ve genç avukat, acaip bir kalabalığın bo-şaldığı büyük asansöre doğru koştu.

MüfettişQueende oğluna, sanki ona iki gezegenin çar-masını gösteriyormuş gibi bir tavırla, «İşte, işte!» dedi. «İyi-

9

ce bak, Ellery! Zira 'İhtiyar Kadın' her zaman halkın arasına karışmaz.»

Bazı kadınlar, zarafetle yaşlanırlar, bazıları da istemeye istemeye. Bir kısmı ise sadece ihtiyarlar...

Fakat insan ilk bakışta Cornelia Potts'un böyle yaşlan-mak, ihtiyarlamak gibi normal şeylerle bir alâkası olmadığı-na kanaat getiriyordu. Gayet ufak tefek, kocaman yusuvar-lak göbekli bir kadındı o. Kemikli, küçücük ayaklarıyla se-ker gibi, hızla yürüyordu. Âdeta bir mandalinaya benzeyen yüzünün hatları hemen hiç belli değildi. Bu sebepten insan, kadının çehresine batmış gibi duran gözlerini görünce baya-ğı şaşırıyordu. İki kömür parçası kadar kara ve manalıydıbugözler... Kimbilir hangi gizli sebepten Cornelia Potts'un bakışlarında ısrarlı bir hainlik vardı. Gözlerinin mânası hiç değişmiyor, sadece zaman zaman kindar bir gazapla parlı-yordu.

Gözlerinin farkına varmasaydımz, daima siyah etek, dimdik yakalı siyah dantel buluz ve siyah bone giyen Corne-lia Potts'u 'tatlı ve şirin bir ihtiyarcık' sanırdınız. Hattâ onu vuzuhsuz bir şekilde Kraliçe Viktorya'nın Jübile resimlerine bile benzetirdiniz.

Fakat o gözler—o kötü ve tehlikeli gözler böyle roman-tik düşüncelere mani oluyor, hattâ Ellery gibi hayali geniş insanların iblisleri, gulyabanileri ve o 'adı söylemeyen âlem'e has diğer mahlûkları hatırlayarak titremelerine sebebiyet veriyordu.

Mrs. Cornelia Potts, asansörden,—yetmiş yaşında bir ka-dına yakışacak şekilde,—şöyle ağır ağır çıkmadı... Hayır... Bilâkis, arılardan kaçan hiddetli bir orman cücesi gibi dışarı fırladı.

Peşinden de bir sürü meraklı geliyordu tabii. Bunlardançoğuhayatlarından pek memnun oldukları anlaşılan gazete-cilerdi. Fakat aralarında Cornelia Potts kadar dikkati çekenbiradam vardı. Onun muhabir olmadığı da hemen anlaşılı-yordu.

m

Fena halde şaşalamış olan ElleryQueen,«Ya hu?» diye sordu. «Bu kim?»

MüfettişQueen,güldü.«Thurlow.Biraz evvel CharleyPaxton'unbahsettiği 'centilmen'.CorneliaPotts'un büyük oğlu.»

Komiser Velie, temiz lisan kullanılmasına taraftardı. O-nun için hemen ilâve etti. «Cornelia'nın dünyaya getirdiği ""zır deliler'den birincisi.»

Müfettiş, gözünü kırptı. «Fena halde hiddetli.»

Velie, elini salladı. «Hiddetli olmadığı zaman yok za:ten.»

Müfettiş, «Siz, kültürlü gençlerin dediği gibi,» diye mırıldandı. «Herif her şeyden almıyor...»

Ellery kaşlarını kaldırdı. «Hiddetli? Almıyor?»

Komiser Velie, kahkahalarla gülüyordu. «Sen de gazete-leri okumuyorsun galiba?... Ne şirin değil mi?»

Ellery, hayretle irkildi. Birdenbire kaçırıp ihtiyar Mrs. Potts'un sırtındaki siyah tafta elbiseyi çıkarıp, onun yerine eskice gri tvidler giydirseydiniz, o zaman karşınızdakininThurlowolduğuna inanabilirdiniz... Hayır... Ana oğul ara-sında bir fark vardı.Thurlow'unenerjisi annesinden azdı. 'İhtiyar Kadın'la girdiği her yarışı da kaybedecekti. Nitekim bu yarışta da geri kalmak üzereydi. Melon şapkasını, küçük, yuvarlak göbeğinin üzerine bastırılmış, telâşla annesinin pe-şinden seğirtiyor, boş yere ona yetişmeğe çalışıyordu. Soluk soluğaydı. Yüzü ter içinde kalmıştı.ThurlowPotts'un fena halde hiddetli olduğu da anlaşılmaktaydı.

Ana oğulun arkasında ise kederli çehreli, uzun boylu, zayıf bir adam geliyordu. Doktor çantasını sıkı sıkı yakala-mış olan bu jaket ataylı şahıs, hem sendeleyerek koşuyor, hem de mahcup bir tebessümle etrafına bakmıyordu. Bu ha-liyle, «Ben koşmuyorum, sakın sakın yürüyorum,» der gibiy-di. «Bu hakikat değil, korkunç bir rüya. Basın mensupların-dan bana merhamet göstermelerini rica ediyorum... Netice-de ben de hayatımı kazanmağa mecburum...»

11

Ellery, homurdandı. «Onu tanıyorum. Kibarların Tas-tör'ü,Dr. Waggonerİnnis bu.»

Komiser Velie, «Mrs. Potts, adama bir finoymuş gibi muamele ediyor,» diye kaşlarını çattı.

MüfettişQueen,«Zaten o da fino gibi koşuyor,» dedi.

Ellery, itiraz edecek oldu. «Doktora ne lüzum var? Ka-dın, sapsağlam.»

— «Anladığıma göre kalbi zayıflamış.»

Komiser, istihkarla, «Hangi kalbi?» diye sordu. «Onda kalp var mı ki?»

'Kortej', önlerinden geçerek 335 numaralı salona daldı.Mrs.Potts'la konuşmağa çalışan ve hu .yüzden kadının avaz avaz, «Trafik!» diye bağırmasına sebep olanCharley Pax-ton,ElleryQueen'inönüne gelince usulca fısıldadı. «Eğlen-ceyi görmek istiyorsanız, içeri buyurun! «Sonra da telâşla müvekkillerinin peşinden koştu.

BöyleceQueen'lerleKomiser Velie, Hakim Greevey'e ku-lağı ağrıdığı için uzaktan teşekkür ederek, eğlenceyi görme-ğe gittiler.

HâkimCornfield,boylu boslu, iri gözlü bir adam-dı. Kürsüden bir hayli genç kalan 'İhtiyar Kadın'a, sır-sıklam kesilmiş olanThurlow'a,mahcupDr. WaggonerİN-nis'e ve sevinçlerinden yerlerinde duramayan gazetecilere şöyle bir baktı ve—birdenbire sinirleniverdi. Kâtibi azarladı. Nihayet koşuşmalar ve fısıldaşmalardan sonra, programda bir değişiklik oldu.Potts-Clifstatterdavası geriye alındı. Da-ha sonra dinlenilecek olan Giacomo - Çılgın Müzik Şirketi'nin avukatları kendilerini Hakimin karşısında buldular.

Ellery,Mrs. CorneliaPotts'un etrafında dönenenChar-ley Paxton'aişaret etti. Genç avukat da minnettar bir tavır-la hemen onun yanma koştu. «Dışarı gelin... Bu dâva saat-lerce sürecek.» Omuzlarıyla kalabalığı yararak, kendilerini koridora attılar.

Ellery, «Müvekkileniz beni âdeta cezbetti,» diye başladı.

12

— «İhtiyar Kadın mı?»Charley,yüzünü buruşturdu. «Sigara buyurun...Mr. Queen,davacı ihtiyar kadın değil, oğ-luThurlow.»

— «Ya?... Onun kadının peşinden koşmasından—»

«—Thurlow tam kırkyedi senedir annesinin peşinden koşuyor...»

— «Peki, zarif doktorumuz Waggoner İnnis'in burada ne işi var?»

—«Cornelia Potts'un kalbi hasta.»

«— Saçma. Kadının seke seke yürümesinden—» «— İşte mesele de bu ya! O ihtiyar cadıya söz dinletmek kabil değil. Bu yüzden Dr. İnnis ne yapacağını şaşırıyor. Adam neredeyse endişeden ölecek. İşte bu yüzden 'İhtiyar Kadın', 'Ayakkabı'dan çıktığı zaman—»

— «Efendim, efendim?»

Charley şüpheyle Ellery'e baktı. «Yani Queen—sizin 'Ayakkabı'dan haberiniz yok mu?»

Ellery, üzüntüyle, «Ben çok cahilim,» diye içini çekti. «Ayakkabı'dan haberim olması mı lâzım?»

— «Amerikada herkesin bunu bildiğini sanıyordum! Cornelia Potts, ayakkabı yüzünden zengin oldu. Potts ayak-kabı yüzünden.»

Ellery, irkildi. «Potts ayakkabıları, Amerikanın ayakka-bılarıdır. Her zaman, her yerde beş dolar!»

— «Tamam! Potts'lar bunlar işte.»

«— İmkânsız!» Ellery, dönerek 335 numaralı salonun kapısına baktı. Potts ayakkabıları bir şirket, hattâ bir mües-sese bile değildi. Koskoca bir medeniyetti o. Memleketin en ücra köşesinde bile Potts ayakkabı mağazası vardı. Küçük çocuklar Potts ayakkabıları giyiyorlardı. Anneleri, babaları, ablaları, ağabeyleri, amcaları, teyzeleri de öyle... İşin fenası büyük anne ve büyük babalarının da onlardan önce yine Potts ayakkabıları giymiş olmalarıydı... Bir Potts ayakkabı-sı dar gelirli ailelerin bir sembolüydü âdeta. Tabii böyle aile-lerin sayısı da milyonları bulduğu için Potts serveti baş dön-dürecek, göz kamaştırarak bir hal almıştı.

i?

Ellery, heyecanla tekrar avukata döndü. «Fakat demin, 'İhtiyar Kadın Ayakkabı'dan çıktığı zaman...' dediniz. Tuha-fıma gitti hu. Yoksa Potts'larla alâkalı bir mezhep mi doğ-du? Bu mezhepten olanların kendilerine mahsus bir dilleri mi var?»

Charley, güldü. «Her şey, gazetelerden birinin Yazı İşle-ri müdürünün karikatüristlerine Cornelia Potts'la alâkalı ka-rikatürler hazırlamasını söylemesiyle başladı. Corneli'yı da şöyle çini mürekkebine bulamak istiyorlardı. Potts imalât-hanelerindeki grevi hatırlıyorsunuz değil mi?» Ellery, başı-nı salladı. Her şeyi yavaş yavaş hatırlıyordu. «İşte o dahi ka-rikatüristin aklına pek parlak bir fikir geldi. Evvelâ Potts'la-rın Riçerside'daki malikânelerini çizdi. Fakat bunu şöyle es-ki moda bir potine benzetti'. Cornelia Potts'un ise o çocuk-ların pek sevdikleri tekerlemedeki cadıdan farkı yoktu. Ka-dının altı çocuğunu da karikatüre koymağı unutmadı tabii. Bunlar ayakkabıdan dışarı yuvarlanıyorlardı... Karikatürist, resmin altına da, 'Vaktiyle ihtiyar bir kadın vardı, ayakkabı-da yaşardı. Çocuğu o kadar çoktu ki işçilerin parasını ver-mezdi,' diye yazdı. Veya buna benzer bir şey... O isim bir daha unutulmadı. Artık Cornelia Potts'un adı: 'İhtiyar Ka-dın.'»

— «Ve siz bu ayakkabı kraliçesinin avukatısınız. »

— «Evet. Fakat benim işim gücüm daha ziyade Thur-low'la... Bizimkinin küçücük kalbi hemen kırılıverir. Kendi-si pek hassastır. Thurlow'ugördünüz değil mi? Şu dar omuz-lu, tombul 'centilmen'i kastediyorum.»

Ellery, başını salladı. «Daha ziyade kanguru yavrusuna benziyordu.»

— «AnlayacağınızThurlow Potts,buluttan nem kapar. Kendisine hakaret .edildiğine inanır.»

ElleryQueen,«Tabîî, bu hususta bir şeyler yapmak için bol bol parası var,» diye içini çekti. «Çok hazin... Peki Tur-low'un açtığı davaları kazandığı oluyor mu?»

— «Kazanmak mı?» CharlesPaxton,hiddetle yüzünü kuruladı. «Bu yüzden içki içtiğim zaman artık sarhoş olamı-

14

yorum! Kazanmak ha? Bu açtığımız otuz yedinci hakaret da-vası! Otuz altısında da meni muhakeme kararı verildi.»

«— Peki bu seferkine ne dersiniz? Bu Kulüp Bongo hâ-disesine?»

«— Cornfield, derhal benimuhakemekararı verecek. Bundan emin olabilirsiniz.»

— «Peki neden Mrs. Potts böyle çocukça şeylere göz yu-muyor?»

«— Çünkü İhtiyar Kadın bir bakıma aile adıyla Thur-low'dandaha çok iftihar ediyor.»

«— Madem çıkan hâdiseler saçma, bunların mahkeme-ye aksetmesine niçin razı oluyorsunuz, Charley?»

Charley Paxton,kıpkırmızı kesildi.«Thurlowısrar edi-yor, İhtiyar Kadın da onu destekliyor... Onları sızdırdığımı söylediklerini biliyorum,Queen.»Genç adamın çene adalele-ri geriliverdi. «Fakat onlardan avukatları sıfatıyla aldığım parayı daima hak ettim... Aklınıza başka bir şey gelmesin—»

— «Aldığınız parayı hak ettiğinizden eminim—»

— «Her gece onların yüzünden kâbus görüyorum... Rü-yalarım da sivri burunlu, yuvarlak göbekli Potts'lar etrafımı sarıp, bana tükürmeğe kalkıyorlar... Yarabbü... Fakat—bu işi ben yapmazsam, başka birini bulacaklar. Allah kahret-sin! Afedersiniz,Queen.Sinirlerim çok bozuk—»

Komiser Velie, 335 numaralı salonun kapısından başını uzattı. «Charley! Cazcının davası sona erdi. İhtiyar Kadın, gürleyip duruyor. Seni arıyor yani.»

— «Gürlesin bakalım, ne olacak!» AvukatPaxton,Ma-dam Giyotin'in kollarına düşmekten başka bir ümidi olma-yan bir mahkûm tavrıyla salona girdi.

Ellery Queen,Komiser Velie'nin yardımıyla dinleyicileri yararak Müfettişin yanına döndü «Allah aşkına, normal bir gence benzeyen CharlesPaxton,Potts'larm arasına nasıl düştü?»

15

MüfettişQueen,usulca güldü. «Onlar Charley'e miras kaldılar, oğlum... BabasıSidney Paxton,meşhur bir avukat-tı. Vergi ve miras işlerine bakardı... İyi bir adamdı Sidney,— onunla az bira içmedik...» Eski günleri hatırlayan Komiser Velie, hasretle başını salladı. «Sidney, oğlunu Hukuka yolla-dı. Charley, çok çalışkan ve kafalı bir çocuktur. Birincilikle mezun oldu. Ondan sonra da cinayet davalarına bakmağa başladı. Herkes onun bu sahada fevkalâde kabiliyeti olduğu-nu söylüyordu. Fakat tam o sırada babası ölünce, Charley de cinayet davalarından vaz geçmek zorunda kaldı... İster iste-mez babasının işlerini üzerine aldı... Tabîî o zamana kadar Potts'larm serveti iyice büyümüş, Sidney de sadece onlarla meşgul olmağa başlamıştı... Zavallı Charley... Son günlerde çıldırıp tımarhaneyi boylamamak için elinden geleni yapı-yor.»

Öne geçmiş olanThurlow'uniçi içine sığmıyordu âdeta. Oturduğu yerde sirke gitmiş şişman bir çocuk gibi kıpırda-nıp duruyordu. Kulaklarının arkasındaki kırçıl saçlar dim-dik olmuştu. Ter içindeki adamın hem hiddetli, hem de memnun bir hali vardı. GalibaThurlow Pottsöfkесinin zev-kini iyice çıkarıyordu.

Ellery, «Bu küçük adam,» diye düşündü. «Bir psiatri mü-tehassısının arayıp da bulamayacağı bir şey...» Artık Thur-low'udaha da büyük bir dikkatle süzüyordu.

O arada salonda bir söz düellosu da yapılmaktaydı. Acı, göz kamaştırıcı, fakat insanın aklını karıştıran bir müello. Hakim Cornfield'in ilk sözlerinden adamın adaletin yerini bulması için elinden geleni yapacağı anlaşılıyordu. Yani Ha-kim Cornfield de herkes gibi Conklin Cliffstater'e hak ver-mekteydi. Avukatlarının arasında sıkıntılı bir tavırla otur-makta olan Conklin Cliffstatter'in de böyle şeylere aldırma-dığı belliydi. Hatta Ellery, genç adamın o anda bir tek arzu-su olduğunu tahmin etti. Eve gidip, içkinin tesiri geçinceye kadar güzel uyku çekmek...

CharleyPaxton, itiraz edecek oldu. «Fakat Hakim bey—»

Hakim Cornfield, gürlledi. «Rica ederim! Bunun sizin ka-

16

bahatiniz olduğunu söylemiyorum. Neticede bir avukatında bayatını kazanması lâzım. Fakat artık bu kadarı da fazla. Böyle saçma bir dava buraya getirilir mi? Kaçınıcı oldu bu?»

— «Hakim bey! Müvekkilim müthiş bir hakarete ma-ruz—»

— «Ha! Müvekkiliniz, mahkeme programlarını alt üst eden, ortalığı karıştıran bir 'Halk düşmanı'. Onun kendi pa-rasını—daha doğrusu annesinin parasını harcaması beni alâ-kadar etmez! Fakat vergi veren vatandaşların paralarını zi-yan etmesine göz yumamam!»

Avukat CharlesPaxton,ümitsiz bir tavırla, «Hâkim bey,» dedi. «Şahidi dinlediniz ve—»

Hakim Cornfield, bağırıldı. «Ve ortada bir hakaret mese-lesi olmadığını anladım. Kararımı bildiriyorum. Meni muha-keme—» İhtiyar Kadına bakarak, fena fena güldü.

Aynı anda CharleyPaxton,dehşetle irkildi. Zira Thur-low Potts ayağa fırlamıştı. Adam, incecik bir sesle, «Hakim bey—» diye başladı.

Charley, inledi. «Otur,Thurlow,otur! Hattâ—daha iyisi buradan çıkıp gidelim—»

Hâkim Cornfield, yavaşça, «Bir-dakika,-Mr.Paxton,»de-di. «Mr. Potts, konuşmak mı istiyorsunuz?»

— «Tabii!»

— «O halde buyurun! »

Thurlow,kollarını, sanki bunlar birer kılıçmış gibi, şid-detle havada sallayarak, «Ben bu mahkemeye adaletin yeri-ni bulması için geldim,» diye haykırdı. «Fakat bulamadım. Onun yerine ne oldu? Hakarete uğradım. İnsan hakları nere-de? Anayasa ne oldu? Bizler, hürriyetin son sığmağı olan bir memlekette yaşamıyormuyuz? İtimada lâyıık, mesuliyetleri-ni idrak etmiş vatandaşların, sarhoşların şerlerinden korun-maları lâzım gelmez mi?»

Hakim Cornfield, «Efendim?» dedi. «Evet...»

Thurlow,ciyak ciyak bağırıldı. «Fakat burada ne bul-dum? Beni korudular mı? Hayır! Haklarım müdafaa edildi mi? Hayır! Suçlunun kaba imaları yüzünden lekelenen adım

ihhtiyar Bir Kadın Vardı — F : 2

temizlendi mi? Hayır... Benimki kıymetli bir isim, Hakim bey. Şerefli bir isim. Fakat suçlu, adımın kıymetini düşür-dü—»

Hakim, neşelenmeğe başlıyordu. «Eğer bu münasebetsiz konuşmaya son vermezseniz, adınızın kıymetini ben de düşürecekim!»

Charley Paxton, atıldı. «Hakim bey! Müvekkilimin asa-biyetle düşünmeden söylediği bu sözler için özür dilerim. Biz—»

— «Durun!» Ve İhtiyar Kadın, korkunç bir öfkeyle aya-ğa fırladı.

Hakim Cornfield bile bir an durakladı.

Cornelia Potts, «Buraya bakın,» dedi. «Bir çok mahke-meye gittim, bir sürü dava dinledim. Fakat ömrüm boyun-ca böyle bir rezaletle karşılaşmadım. Oğlum buraya, şerefli adımızın korunması için geldi. Fakat onun yerine türlü ha-karetle karşılaştı. Kıymetli adımız halkın alaylarına—»

Hakim Cornfield, hiddetle, «Bitti mi?» diye sordu.

— «Hayır! Mahkemeyi tahkim edenlerden kaç para ceza almıyor? Borcum ne kadar?»

Cornfield, «Dava sona erdi! Dava sona erdi!» diye kük-redi. Sonra da deri koltuğundan fırlayarak, çüppesinin etek-lerini topladı. Telâşla yandaki kapıdan çıktı.

it

Ellery, neşeyle, «Herhalde bu korkunç bir rüyadan baş-ka bir şey değil,» diye güldü. «Şimdi ne olacak?»

Queen'lerle Komiser Velie, salondan çıkan Potts'ların peşine takılmışlardı. İhtiyar Kadın, büyük bir cesaretle kala-balık koridora çıktı. O kocaman göbeğiyle kendisine yol açı-yor, gazetecileri, avukatları, boşanmaya gelen çiftleri, müba-şirleri ve mahkeme salonundan ayrılan korteje karışan diğer meraklıları itiyordu... İhtiyar Kadın'ın arkasında terden sır-sıklam kesilmiş, ufacık tefecik Thurlow, suratı morarmış Dr.

İnnis vardı. Onların peşinden ise CharlesPaxton,Komiser Velie veQueen'lergitmekteydiler.

Hep birlikte asansöre bindiler. Aşağıya inerek, hole çık-ılar.

Komiser Velie, birdenbire dikleşti. «Vay vay vay... Me-ele çıkacak.»

MüfettişQueen,«İhtiyar Kadın fotoğrafçılardan nefret eder,» diye mırıldandı.

Ellery, haykırdı. «Durun—yapmayın! Charles! Baba! Bi-riniz kadına mani olun! Aman yarabbi!»

Fotoğrafçılar pusu kurmuşlar, bunu farkedene 'İhtiyar adın' da üstlerine yürümüştü.

Cornelia Potts'un küçük, siyah gözleri ateş saçıyordu, adın, hiddetle homurdanarak, şemsiyesinin sapını sıkı sıkı yakaladı. Sonra da koşarak hücumu geçti... Şemsiye hava-ya kalktı—ve indi... Bir fotoğraf makinesi âdeta uçtu. Bunu, hayretten dona kalmış melonlu bir adam ister istemez yaka-ladı. İkinci bir makine ise merdivenlerden yuvarlanarak, tuzla buz oldu.

Komiser Velie, kükredi. «Yürüyelim! Haydi bakalım! aydi bakalım!»

Bir fotoğrafçı soluk soluğa, «Nereye bakacaksın?» dedi. «Kadın adama dünyayı ters gördürüyor...Joe,sen bir şey yapabildin mi bari?»

Joe,dehşetle, kıpkırmızı kesilen mendiline bakıyordu. «Tabî... Şemsiyeyi burnuma yemeğe muvaffak oldum.» İhti-yar Kadına dönerek, haykırdı: «Çıldırın mı sen? Şu maki-nemin haline bak! Parça parça oldu.»

Cornilia Potts, nefes nefes kalmıştı. «Al makinenin para-sını,» diye homurdanarak, muhabire dört tane yüz dolarlık fırlattı. Sonra da büyük arabasına atlayarak, kapıyı hızla ka-pattı. Az kalsın o arada göz bebeğiThurlow'unkafasını da kopartıyordu. ZiraThurlow—her zamanki gibi—biraz geç kalmıştı. İhtiyar kadın, otomobilin penceresinden bağırdı. «Rezalet istemem!» Araba, ileri fırladı.CorneliaPotts da sar-sılarak, hususî doktoruna çarptı. Dr. İnnis, kurnazlık etmiş

19

ve kendisini, hastasından evvel otomobile atmıştı...

Araba uzaklaştı gitti. Ve böyleceThurlowda harp saha-sında tek basma kalmış oldu. Güçlülükle nefes alan adam, düş-manın karşısında yapayalnız olduğunu farkedince anî bir pa-niğe kapıldı. Fakat sonra kendisini toplayarak,, şöyle bir dik-leşti. Artık tam 1.50 boyunda olduğu iyice anlaşılıyordu.

MüfettişQueen,mahkeme binasının önündeki merdive-nin yukarsından, «Her zaman böyle olur, »diye mırıldandı.

Komiser Velie, başını salladı. «Belki şimdiye kadar yüz makine kırıldı...»

Ellery, şaşırılmıştı. «Peki fotoğrafçılar hale neden ısrar ediyorlar? Yoksa bu işten kârlı çıkanlar onlar mı? Doğrusu kadının muhabire fırlattığı dolarlar gözümü aldı...»

Babası, güldü. «Kârlı çıkıyorlar tabî. Dikkatle bak Fotoğraf makinesi kırılan gencin üzülmüş gibi bir hali var mı?»

Ellery, kaşlarını çatı.

MüfettişQueen.«Şimdi de,» dedi. «Yukarıya bak.»

Ellery, başını kaldırarak babasının eli işaret ettiği pence-reye bir göz attı. Oradaki kuvvetli makinelerin objektifleri güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Muhabirler dikkatleThurlow PottsveCharley Paxton'unhareketlerini takib etmekteydi-ler.

Komiser Velie, büyük bir hürmetle, «Evet,» diye mırıl-dandı. «İhtiyar kadan'la başa çıkmak için çok açkgöz olmak lâzım.

Ellery, hafifçe haykırdı. «Hadisenin resmini o pencere-den çektiler. Herhalde kırılan makine boştu... KurnazJoe,onlara yardıma çalışıyordu.»

Babası müstehzi bir tavırla gülümsedi. «Oğlum, biraz gayret edersen, iyi bir detektif olacaksın... Gel bakalım... çıkıp Hâkim Geevey'in kulağı hakkındaki son raporu ala-lım...»

20

Charley Paxton, kaldırımında, «Beni dinleyin, çocuklar!-»diye bağırıyordu. «Çetin bir sabahtı bu... Efendim? Mr. Potts'un basına söyleyecek bir sözü yok...» Charley, Thur-low'un pembe kulağından bir metre ötede, dişlerinin arasın-dan, «Ağzını açma,» dedi. «Yoksa seni bırakır giderim! Ye-min ediyorum, Thurlow. Hakikaten giderim!»

Biri bu sözleri alkışladı.

Thurlow, haykırdı. «Benimle uğraşma! Basma söyleye-cek çok şeyim var, Charley Paxton! Zaten ben de seni iste-miyorum! Bütün avukatlardan bıktım. Hakimler ve mahke-melerden de öyle!»

Charley, «Thurlow, sana ihtar ediyorum—» diyecek oldu..

— «Haydi oradan! Bu dünyada adalet yok! Adaletin bir parçası,— gölgesi bile yok!»

Bir ses duyuldu. «Başka, küçük adam?»

— «'Öfkeli Vatandaş Adalet Yok diyor.'»

— «'Avukatlar, Hakimler ve Mahkemelerden Bıktım.'»

— «E, şimdi ne yapacaksın, Potts? Şerefini kılıçla mı; koruyacaksın?»

— «Yoksa altı patlarla mı dolaşacaksın, Thurlow?»

— «'Kahraman Kovboy Thurlow Potts, dışinden mani-kürlü tırnağına kadar silâhlanıyor!'

Thurlow, tiz bir sesle, ciyak ciyak, «Susun!» diye bağırdı. İşin garibi hakikaten hepsi de sustular. Adam, müthiş bir gazapla titriyor, küçücük ayaklarını kaldırıma vuruyor-du. Tombul çehresi öfkeyle kıışmıştı. Bozular gibi, «Bun-dan sonra adaleti kendim yerine getireceğim,» dedi.

— «Ne?»

— «Çocuklar, bu küçük adam ciddî.»

— «Yok canım... Çıldırılmış o.»

— «Bir dakika! Çılgın veya değil, ortalıkta başı boş do-laşması doğru olmaz. Baksana adamın niyeti kötü.»

Muhabirlerden biri, ciddî bir tavırla, «Bundan sonra ada-leti kendim yerine getireceğim, demekle neyi kastediyorsu-nuz, Mr. Potts?» diye sordu.

Charley Paxton, homurdandı. «Thurlow, sayıklama kri-

m

zin daha geçmedi mi? Bu günlük bu kadar yetmez mi? Hay-di, gel, gidelim artık—»

— «Charles! Lütfen elini kolumdan çek.»Thurlow,ga-zetecilere dönerek, sakın sakın, «Ne demek istediğimi anla-tayım,» diye cevap verdi. «Şunu söylemek istedim: Şimdi gi-dip bir tabanca alacağım. Bundan sonra da taşıdığım şerefli ismi diliyle lekelemeğe kalkanı alnından vuracağım. Artık o ahlâksızların buraya gelip, yakalarını kurtarmalarına göz yummayacağım.»

Bir muhabir, «Aman,» dedi. «Biri gidip Conklin Cliffs-tatter'e haber verse...»

— «Bizim küçük söylediğini yapacak kadar deli..»

— «Yok canım, atıyor.»

— «Sahi mi? Kurşun atmasın da!»

Thurlow,küçük bir koç gibi kalabalığın üstüne atıldı... Etraftakileri dirsekleyip duruyordu. Ahali hemen hemen hür-metkar denilebilecek bir tavırla ona yol verdi.Thurlowda muzafferane bir tavırla koşarak ilerledi.. Korkusuz Kovboy, bir taraftan da, «Hakaret eden kurşunu yiyecek!» diye ulu-yordu. «Kurşunu yiyecek!»

O kısacık bacak ve kollarını sallayarak, gözden kaybol-du.Charley Paxtonise acı acı inledi. Sonra da dönerek mah-keme binasının merdivenlerinden telâşla çıktı.

Ellery Queen,MüfettişQueenve Komiser Velie'yi 331 numaralı salondan çıkarlarken yakaladı. Müfettiş, çok sinir-liydi. Zira Hakim Greevey, evden çıkmamağa karar vermiş,Queen'lerinmahkemeye gelmelerine sebep olan dava da baş-ka güne bırakılmıştı.

— «E,Charley?Aşağıda neler oldu?»

Avukat, nefes nefese, «Thurlow tehditler savurdu,» dedi. «Bir tabanca alacakmış... Artık dava açmaktan bıkmış. Bun-dan sonra kendisine hakarete kalkanları vuracakmış!»

Komiser Velie, dudağını büktü, «O kaçık mı?»

MüfettişQueen,güldü. «Aldırma,Charley. Thurlow Pottsoyuncak tabancayla bile ateş edemez.»

Ellery, «Ben o fikirde değilim, baba,» diye mırıldandı.

22

«Adam, muvazenesiz bir tip. Tahtalardan biri değil, bir kaç birden eksik. Bu işi aklına koyarsa, yapar...»

Charley Paxton,içini çekti. «Aklına koymuş bile... Hiç olmazsa şimdilik böyle bir niyeti var. Başka zaman olsaydı onun bu saçmalıklarına aldırılmazdım. Fakat son günlerde bi-zimki iyice sapıtmağa başladı. Büsbütün kaçırmasından kor-kuyorum. Bu son hâdise hududu aşmasına sebep olabilir.»

Komiser Velie, şaşırmişti. «Hangi hududu?»

MüfettişQueen,ona bakarak acı acı başını salladı. «Mek-sika hududunu, Velie, Meksika hududunu. Ne sanıyordun, tüy sıklet? Şimdi beni dinle, Charley.Thurlow'uciddiye al-ma—»

— «Olur... Fakat yine de bazı tedbirler almamız doğru olmaz mı?»

!— Tabî... Onu göz hapsine alın. Battaniyesini jiklet gi-bi çiğnemeğe başlar başlamaz, tımarhaneye telefon edersiniz.»

Ellery, atıldı.«Thurlow'untabanca alabilmesi için polis müsaadesi olması lâzım.»

Charley, heyecanla, «Evet,» dedi. «Ne dersiniz, Mr.Queen?»

Yaşlı adam, hiddetle, «Ne hakkında?» diye homurdandı. «Buraya bakın, çocuklar.Thurlow'amüsaade vermeğe ya-naşmayız. Bu gayet basit. Ama? Sonra o da gider istediğini müsaade olmadan satın alır. Yani o zamanThurlow'upolis-lere de düşman etmiş oluruz. Belki de bunu da hakaret sa-yıp çocuklardan birini vurur... Bana mâsaadesiz tabanca alamıyacağımı da söylemeyin! Bal gibi alır. Ben o işleri pek iyi bilirim.»

Ellery, mırıldandı. «Babam haklı.Thurlow'untabanca almasına değil, bununla birini öldürmesine mani olmak lâ-zım. Bana kalırsaThurlowzor değil ancak kurnazlıkla yola getirilebilir.»

Velie, başını salladı. «Evet... Suyuna gitmeli...»

Avukat, ümitsiz bir tavırla, «Bilmem,» dedi. «Bu akbaba-larla başa çıkayım derken kendim çldıracağım.Mr. Queenbir şey yapamaz mısınız?»

23

Müfettiş, genç adama baktı. «Ne yapabilirim. Charley? Gece gündüzThurlow'unpeşinde dolaşamayız ya! Zaten, o bir şey yapıncaya kadar polis işe karışamaz, anlıyacağım elle-rimiz bağlı—»

Velie sordu. «Onu bir yere kapatamaz mıyız?»

— «Deli olduğunu iddia ederek mi?»

CharleyPaxton,«Yavaş,» dedi. «Potts'lar anormal ama o kadar da değil. Sonra, İhtiyar Kadın'ın nüfuzu var. Sizinle mücadeleye girişip parasının son meteliğine kadar bu işe harcar, üstelik davayı da kazanır.

MüfettişQueen,«Charley,» diye başını salladı. «O halde o deliye güllabilik edecek, peşinden ayrılmayacak birini bul...»

Genç avukatın gözlerinde kurnazca bir pırıltı belirdi. Ben de bunu düşünüyordum... Şey—Mr. Ellery...Şey—siz--?»

Ellery Queen,heyecanla öyle bir, «Evet,» dedi ki, babası ona hayretle baka kaldı. Tabii... Baba, sen Merkeze mi gidi-yorsun?»

Müfettiş, başını salladı.

Ellery, gülümsedi. «Charley, o halde siz benimle bizim apartmana gelin. Size soracak bazı suallerim var...»

it

2. Çocuğu o kadar çokta ki..

Ellery, Avukat Paxton'a viski soda verdi.

—« Hiç bir şey unutmayın Charley. Potts'ları, sankivaileden imişim gibi, iyice tanımak istiyorum. Başlangıcın sonuna gelmedikçe orta kısma geçmeyin. Sonra aynı şeyi tek-rarlıyarak sonun başlangıcına erişin. Ben de ondan sonra işi-nize yarayacak bir şey söylemeğe çalışırım.»

— «Emredersiniz, efendim.» Charley Paxton, bardağını

24

yanındaki masaya bıraktı. Bu mevzuu artık ezberden bildiği için, ihtiyar,—kadın, erkek—bütün Potts'lar hakkında malû-mat vermeğe başladı. Bir kaynaktı sanki, Charley... Ağzından, billur gibi su yerine, bilgi fişkiriyordu.

Cornelia Potts,dünyaya .İhtiyar Kadın .olarak gelme-mişti tabii. Bir zamanlar o da küçük bir çocuğu ...Hakiki bir çocuk. Massachusettes'de ufak bir kasabada oturan ga-yet fakir bir kız. Cornelia'nın ta küçükten beri bir tek ideali vardı. Zengin olmaktı bu... Zengin olmak, yüksek bir tepe-deki bir evde oturmak ve çocuk dünyaya getirmek...

Cornelia,hakikaten çok zengin oldu ve dünyaya da bir sürü çocuk getirdi. Kadın, servetini hemen kendi gayretiyle yaptı. Fakat ne yazık ki çocuk yapmak için bir er-keğin yardımına ihtiyaç vardı. Ne yapalım, tabiat kanunuy-|dubu. FakatCornelia,bu kanunu daha mükemmel bir hale sokmağa karar verdi. Yani—bir değil, iki defa evlendi. Bu sa-yede de dünyaya,—ilk kocasından üç,—ikincisinden de yine üç olmak üzere—altı çocuk getirdi.

CharleyPaxton,«İkinci kocası hâlâ hayatta,» dedi. «Za-vallı adam... Neyse ondan sırası gelince bahsederim...»

Cornelia,ilk kocasını 1912 de ağına düşürdü. Kendisi6* zamanlar yirmi yaşındaydı. Yol kenarında tozlanan bir ya-ban gülüne benziyordu. Yani—belki biraz cazipti. Kocasının adı Bacchus'du.Bacchus Potts.Dünyayı gezmek, maceradan maceraya atılmak arzusuyla yanıyordu zavallı. Fakat kader onu bir sandalyeye bağlamıştı. Bir ayakkabı tamircisinin is-kemlesine... ZiraBacchus Potts,kasabanın ayakkabıcısıydı. Kızların görünce korkup, kıkır kıkır güldükleri bir genç. Zi-ra delikanlı geceleri ormanda

dolaşarak, ay ışığında açık sa-çık şarkılar söyler, dünyayı dolaşmak arzusuyla kıvranarak âcaip danslar yapardı.

İhtiyar Kadın'dan bahsedilirken, «Köy baytanyla evlen-meydi, onu bir Pastör yapardı,» derlerdi. «Kraliyet ailesine

25-

mensup silik bir prensin gayrı meşru oğluyula evlenseydi, mu-hakkak Kraliçe olurdu...»

Cornelia, bir ayakkabıcıyla evlenmişti. Bu yüzden de ko-casını dünyanın en büyük, en zengin ayakkabı imalâtçısı ha-line soktu.

Belki Bacchus Potts, iskemlesinde otururken hayaller kuruyordu ama herhalde bunun daha büyük bir dükkânla veya imalâthaneyle alâkası yoktu. Fakat adam çok geçme-den binlerce metre karelik araziye kaplayan, içlerinde bin-lerce kişinin çalıştığı imalâthanelerin sahibi olduğunu gör-dü. Hem aradan o kadar az bir vakit geçmişti ki, o hayalpe-rest adam ancak rüyalarda görülen bu sihirli değişikliği bir türlü kavrayamadı. Belki de kavramak istemiyordu. Fakat Cornelia, biriktirdiği paraları küçük bir atölyeye yatırırken, —bu atölye çoğalıp, iki—sonra da dört imalâthane halini alır-ken, Bacchus Potts aciz bir tavırla bir kenarda oturuyor, bu mucizeye de, bu mucizeye sebep olana da için için kızıyordu.

Adam, sık sık ortadan kaybolmaktaydı. Günler sonra, üstü başı kir içinde, beş parasız Cornelia'ya dönüyordu. Böyle zamanlar da pişman olmuş bir erkek kediye benze-mekteydi.

Aradan birkaç sene geçtikten sonra kimse Bacchus'un böyle başını alıp gitmesine, sonra tekrar gelmesine aldırılmaz oldu. Ne adamları, ne çocukları ve ne de karısı... Zira Cor-nelia âdeta bir İmparatorluk kurmakla meşguldü.

1922 de, —yani evlendiklerinden tam on sene sonra—Bacchus Potts belki de en büyük hayalini hakikat haline ge-tirdi. Yani —ortadan tamamiyle kayboldu. O sırada Corne-lia, otuz yaşlarında, genç ve tombul bir kadındı. Artık Potts'-larm yalnız atölye ve fabrikaları değil, bütün memlekette ayakkabı mağazaları vardı... Aradan aylar geçti, Bacchus Potts gözükmedi. Polis de adamın izini bulamadı. Onun üze-rine Cornelia, omuzunu silkerek, tam bir İmparatoriçe tavrı takındı. Neticede o büyük ayakkabı İmparatorluğu kendisi-ne kalmıştı. İşi başından aşkındı. Üstelik o arada çocukla-

26

rını yetiştirmeğe de çalışıyordu. Kadın belki Bacchus'u öz-lüyordu ama bu pek de belli değildi.

Aradan yedi sene geçti. O zaman İmparatoriçe, mahke-meye müracaat etti. Vaziyet sarihti. NihayetBacchus Potts,resmen ölü sayıldı.Corneliada artık dul kalmış addedili-yordu. Rahatça evlenebilirdi.

Cornelia'nın evlenmeği çok istediği de kısa bir müddet sonra anlaşıldı.

Zira kadın 1929 da, yani otuz yedi yaşındayken, yine mahcup bir adamla evlendi. İkinci kocasının ismi Brent'ti.Stephen Brent. Cornelia, Pottssoyadını hiçbir zaman değiş-tirmeyeceğini nikâh sırasında ikinci kocasına açık açık söy-ledi. Zenginliğe doğru ilk adımlarını atmasına yardım eden birinci kocasının hâtrasına sadık kalması için ne gibi bir sebep vardı? Bu da, adamla olan münasebetleri gibi kaim bir esrar perdesine bürünmüştü. Hoş belki de kadın, ilk ko-casına değil, sadece onun adına sadıktı. Neticede bu isim para demektir. «Potts ayakkabılar. Her yerde 5 dolar.»

CorneliaPotts, soy adından vaz geçmeyeceğini söyle-mekle kalmadı. İkinci kocasının aile adını değiştirmesi hu-susunda da ısrar etti.StephenBrent'e göre dünyada mü-nakaşadan daha kötü bir şey olamazdı. Kavgadan, sanki bu vebadan farksızmış gibi, muhakkak kaçmak lâzımdı. İşte adamcağız bu

yüzden karısının isteğine boyun eğdi. Bu su-retleStephen Brentresmen ve kanunen,StephenPotts olu-verdi... Yani Potts hanedanı, İmparatorluğu idareye devam ettiler.

Şunu da unutmamak lâzım...Cornelia1922 senesinin Aralık ayında babasız kalan üç çocuğuyla birlikteNewYork'a gelerek Rivarside'deki o meşhur 'Potts' sarayını inşa ettirmişti. Çim bir sahanın ortasında yükselen bu granit yı-ğını nazlı Hudson'la dumanlı yeşilJerseysahillerine baki-yordu.

Cornelia, StephenBrent'le deNewYork'da tanışmıştı. Genç avukat, «Doğrusu şaşıyorum,» diye homurdandı. «Stephen,Binbaşı Gotch'un yanından ayrılıp, bizim Corne-

27

ii'yla başbaşa kalabilmiş... Üstelik ona evlenme de teklif et-miş... Hoş, Stephen'in böyle bir teklifte bulunup bulunmadı-ğım da bilmiyoruz ya...»

Stephen Brent, NewYork'a ya Güney denizlerinden ya Malay yarımadasından gelmişti. Veya öyle romantik bir yer-den... Yanında da arkadaşı Gotch vardı. Maceradan hoşlanan iki kafadardı onlar. Tembellikten aldıkları gizli zevk onları birbirlerine yaklaştırmıştı... Anlaşan iki kardeşten farksız-dılar. Aslında fena insanlar değillerdi... Bilâkis... Yalnız bi-raz zayıf karakterliydiler.Corneliaise zayıf karakterli erkek-lerden hoşlanıyordu.

Belki kendisine eş olarak Binbaşı Gotch'u değil deSte-phenBrent'i seçmesinin sebebi de buydu. Zira Gotch, arka-daşından biraz kuvvetliydi. Sağlam karakterli değildi ama Brent kadar zayıf da sayılmazdı. Zaten adam bu sayedeCor-neliaPotts'un karşısına dikilerek ona meydan okudu, arka-daşından ayrılmayacağını söyledi.

— «Evet, efendim. Stepnenle evlenin... Fakat biz iki kardeş gibiyiz.Stephenbensiz yapamaz. Yalnızlığa dayana-mayarak, ölür... Madem bu kadar zenginsiniz, benim de Ste-pnenle gelmem sizi rahatsız etmez.»

Cornelia,homurdandı. «Bahçıvanlık edebilir misiniz?»

Binbaşı Gotch, güldü. «Beni yanlış anladınız. Ben sizden iş istemiyorum. İşle, çalışmakla başım hoş değildir. Ben si-zin malikâneye gelip, rahat rahat oturacağım. Zira sağ aya-ğimdaki kurşun yüzünden fazla ayakta duramam.»

Cornelia,ömründe ilk defa bir erkeğin arzusuna boyun eğdi. Veya belki de kadın bazan hayatın neşeli taraflarını gö-rebiliyordu. Her ne hal ise, bu şartları kabul etti. Binbaşı Gotch da Potts'ların malikânesine yerleşerek, arkadaşının bu fevkalâde kısmetinden istifadeye başladı. O arada, kendi tabiriyle 'tamamiyle faydasız' bir insan olarak yaşamağa da gayret ediyordu. \

Ellery, «AcabaCornelia,Stephen'e âşık mıydı?» diye sordu.

— «Âşık mıydı?»Charley,alay etti. «Hah!Corneliaaşk-

28

tan ne anlar. Kadın,Stephen!beğeniyordu her halde. Bana Stepnenin çok yakışıklı olduğunu söylediler. Bilhassa göz-leri fevkalâdeymiş. Ama şimdi adamcağız kendinden geç-miş... Evet,CorneliaStepneni beğenmiş... BizimStephende çıkarma bakmış... Maamafih bu yine de fena bir evlilik sayılmaz. Cornelia'nın üç çocuğu daha olmuş...StephenBrent ise senelerce sıkıntı çektikten sonra rahata konmuş. Lüks içinde yaşamış... Stepnenle Binbaşı Gotch, hâlâ 'Ayak-kabı' dalar... İki kafadar sabahtan akşama kadar satranç oynarlar... Onlara kimse aldırılmaz...»

Kısa bir sessizlikten sonra Charley, devam etti. «İhtiyar Kadın'ın ilk evliliğinden olan üç çocuğu, —yani Cornelia'yla ortadan kaybolan Bacchus Potts'un çocukları— deli.»

Ellery, şaşaladı. «Deli mi dediniz?»

Charley, içki şişesine uzandı. «Ne dediğimi duydunuz.»

— «Fakat Thurlow—»

Charley Paxton, «Pekâlâ,» diye cevap verdi. «Thurlow'u alalım. Ona akıllı diyebilir misiniz? Thurlow, hayali haka-retler yüzünden şuna buna çatıyor. Bunun, burnunuza ko-nan hayali sinekleri kovmaktan bir farkı var mı?»

— «Lâkin annesi—»

— «Delilik de dereceyle, Ellery. Cornelia'nın Potts adına karşı duyduğu hürmet Thurlow'un kıkırdak kadar anormal değil. Üstelik İhtiyar Kadın, kendinden zayıf birini bulduğu zaman hücumla geçiyor. Thurlow ise, günlerini kavgayla geçiriyor. Halbuki ekseri karşısında şaşkın şaşkın bakman iyi niyetli bir adam oluyor.»

Ellery Queen, «Asabiyeciler, 'deli' lâfından pek hoşlanmazlar, Charley,» diye mırıldandı. «Neticede normallik öl-çüleri, zaman ve âdetlere göre değişir. Meselâ — Şövalyeler devrinde, Thurlow'un aile şerefine olan bu düşkünlüğü tak-dirle karşılanırdı. Bu huyunun, onun normal bir insan olduğunu fevkalâde bir şekilde ortaya koyduğu düşünülürdü.»

29

— «Boş yere münakaşa ediyorsunuz. Madem delil istiyorsunuz, o halde Louella'yı alın. Cornelia'yla Bacchus'un ikinci çocuğu o... Thurlow'un Potts adına olan düşkünlüğü-ne, bu mevzudaki lüzumsuz hassasiyetine aldırmayalım... Fazla müsrif olmasına, iş mevzuunda çocukça bir masumi-yetle hareket etmesine, paranın kıymetini bilmemesine göz yumalım. Thurlow'un bedbaht, hayata uyamayan fakat akli başında bir insan olduğunu düşünelim... Fakat Louella? O-nun hakkında münakaşa bile edemezsiniz... Louella kırk dört yaşında. Hiç evlenmemiş—»

— «Louella'nın nesi var?»

— «Louella kendisini büyük bir kâşif sanıyor.» Ellery'nin yüzünde acı, sıkıntılı bir ifade belirdi. Charley, «Louella'ya da kimsenin aldıracağı yok,» diye

homurdandı. «İhtiyar Kadın başka tabii... Evde Louella'nın hususî bir laboratuvarı var. Bu yüzden de hayatından pek memnun. Potts'ların tımarhanesinde bir de eski dolap var. İhtiyar Kadın, Louella'nın 'keşif lerini onun içine atıyor. Geçenlerde bir gün Cornelia'yı dolabın önünde yakaladım. Yere oturmuş, ağlıyordu.» Genç avukat, başını salladı. «Doğ-rusu o zaman o ihtiyar canavara fena halde acidim. Ama bu sadece bir iki saniye sürdü.»

Ellery, «Susmayın, susmayın,» dedi. «İlk evlilikten doğ-an üçüncü çocuk nasıl bir şey?»

— «Horatio mu?» Charley, titredi. «Horatio, çocuk değil. Tam kırk bir yaşında. Bazı bakımlardan Horatio, hepsinden de acı. Bunun sebebini bilmiyorum. Zira o, öbürküler gibi korkunç veya iğrenç değil... Buna rağmen, onu gördüğüm zaman tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.»

— «Peki, Horatio'nun nesi var?»

Charley, esrarlı bir tavırla, cevap verdi. «Belki de hiçbir şey yok. Belki, vaziyeti vahim. Bilmiyorum... Onun hakika-ten var olduğunu anlamanız için kendisini 'yerinde' görme-niz, orada konuşmanız lâzım.»

Ellery, gülmeğe başladı. «Çok zekisiniz. Benim gibi bir insanın esrarlı şeylere dayanamayacağını öğrenmişsiniz.»

30

Paxton, mahcup bir tavırla ona baktı. «Şey—bana yar-dım etmenizi istiyorum.»

Ellery, dikkatle avukatı süzdü. «Charley, bu acaip aileye karşı duyduğunuz alâkanın sebebini sorabilir miyim?» Genç adam, cevap vermedi. «Bunun meslek aşkıyla ilgisi olduğunu hiç sanmıyorum... Bazı işler getirdikleri paraya değmezler... Potts'ların avukatlığı da böyle bir iş. Bugün gördüklerim-den, duyduklarımdan bunu anladım... Dostum, bu alâkanı-zın gizli bir sebebi var... Para olmadığına göre—»

Charley, meydan okur gibi, «Bir kız,» dedi. «Kızıl saçlı, gamzeli bir kız...» - Ellery, başını salladı. «Ah...»

— «Adı: Sheila... Cornelia'nın ikinci evliliğinden olan çocuklarından biri o. Yani Sheila, Stephen Brent'in kızı... Çocukların en küçüğü... Üç kardeş de hakikaten akli başın-da insanlardır... Buna ne kadar şükrettiğimi bilemezsiniz! Shelia'nın ağabeyleri Robert'le Maclyn, ikizdir... Otuz yaşla-rında, gayet hoş ve yakışıklı iki adam... Maclyn'i herkes kı-saca 'Mac' diye çağırır... Tabii Robert'i de 'Bob' diye...» Charley'in yüzü kızarmıştı. «Yakında Sheila'yla evleneceğim.»

— «Tebrik ederim. Sheila Potts, kaç yaşında.»

— «Yirmi dört... Doğrusu Sheila'yla ikizlere bakınca, on-ların da o tımarhanelik aileden olduklarına bir türlü inana-mıyorum. İhtiyar Kadın, hâlâ firmanın başında tabii. Fakat artık bütün işi Bob'la Mac idare ediyorlar. Underhill adında bir de yardımcıları var... Eski emektarlardan biri. Cornelia'nın yanma seneler önce girmiş. Dürüst ve iyi bir adamcağız. İmalâta Underhill bakıyor. Robert'le Maclyn Müdür Muavini. Bob, satış kısmını idare ediyor. Mac de reklâm şubesini...»

— «Ya Thurlow?»

— «Thurlow da Müdür Muavini ama onun ne işe baktı-ğını hiçbir zaman öğrenemedim. Galiba bunun ne olduğunu kendisi de bilmiyor. Herkesin başına belâ olmaktan başka işi yok sanırım... Baş belâsı dedim de aklıma geldi. Thur-low'un bir delilik yapmasına nasıl mâni olacağız?»

Ellery, bir sigara yakarak, düşünceli düşünceli dumanı

31

içine çekti. «Thurlow'un niyetinin ciddî olduğunu kabul ede-lim. Böyle bir vaziyette, tabancayı nereden satın alır? Bu hususta bir fikriniz var mı?»

— «Madisoncaddesindeki Cornwall'mağazasından. O rada hesabı var. Gidip bir sürü spor eşya alır. Tabii hiçbirini de kullanmaz.»

Ellery, telefonu avukata uzattı. «Cornwall'a telefon edip, oradakilerin ağzını, şöyle dikkatle arayın.»

Charles Paxton, istenileni yaptı. Biraz sonra telefonu ka-padığı zaman yüzü âdeta morarmıştı. «Niyeti ciddiymiş!» diye haykırdı. «O deli ne yapmış biliyor musunuz? Herhalde mahkemeden hemen oraya koştu!»

— «Demek bir tabanca almış?»

— «Ne biri? Ne biri?Thurlow,tam on dört tabanca al-mış!»

— «Ne?»

— «Ona bakan satıcıyla konuştum!» CharlesPaxton,in-ledi. «On dört, muhtelif tip tabanca... Otomatik, revolver... Daha aklınıza ne gelirse... Satıcıya, Modern el silâhlarından meydana gelmiş bir koleksiyona başladım,' demiş. TabiiThurlow'urada tanıyorlar. Fakat adamın sinsiliğini görü-yor musunuz?Thurlow,artık hileye de sapmağa başladı. Ta-bii mağazadakilerin, on dört tabanca almasının sebeplerini öğrenmek isteyeceklerini biliyordu. Koleksiyon! Yarabbi! Ne yapacağız?»

Ellery, düşünceli düşünceli mırıldandı. «Demek ki Thur-low'un silâh müsaadesi vardı...»

— «Thurlow,hazırlık!ıymış... Bütün bunları aylardan beri plânlamış galiba. Vaziyetten öyle anlaşılıyor. Herhalde Conklin Cliffstatter'den önceki hakaret davasını kaybetmesi-ne sinirlendi... Evet,Thurlow'un silâh taşıma müsaadesi var-mış. Hususi bir müsaade... Kimbilir bunu ne yollardan elde etti. O müsaadeyi iptal ettirmemiz lâzım.»

Ellery, «Evet,» diye başını salladı. «Bunu yapabiliriz. Fa-kat babam bu sabah çok haklıydı.Thurlow,kanunî yoldan

32

tabanca alamazsa, o zaman silâhı kanunî olmayan bir yoldan temin eder.»

— «Fakat o tam on dört tabanca almış! ArtıkThurlow, NewYorklular için ciddî bir tehlike sayılabilir. Baksanıza adamın on dört oyuncağı birden var... Hayali birkaç haka-ret... Ondan sonra—tamam!Thurlowgeniş çapta bir temiz-leme hareketine girişebilir!»

Ellery, kaşlarını çattı. «Charley,Thurlow'un ciddî oldu-ğuna hâlâ inanamıyorum. Fakat onun göz hapsine alınması da şart.»

— «Bu işi üzerinize alacak mısınız?»

— «Tabii!»

Charley, minnetle Ellery'nin elini sıktı. «Çok teşekkür ederim. Size yardım etmek için her şeyi yapacağım.» m

— «Beni, bu gün, kimseyi şüphelendirmeden Potts'ların sarayına sokabilir misiniz?»

— «Beni, bu gece bekliyorlar. İhtiyar Kadınla konuş-mam lâzım gelen bazı hukukî meseleler var. Sizi de yemeğe davet ettirebilir miyim? Yoksa işin geceye kalması doğru de-ğil mi? O zaman çok geç kalmış olur muyuz?»

— «Sanmıyorum...Thurlow,anlattığınız gibi bir insan-da, bütün gün o on dört ölüm aletiyle oynayacak ve karan-lık hayallere dalacaktır. Evet... Yemeğe davet edilmem iyi olur...»

— «Alâ...» Charley, ayağa fırladı. «Sizi saat altıda alı-rım.»

•&

3. Ne yapacağını şaşırdı...

Avukat CharlesPaxton,söylediği gibi o akşam arabayla gelip ElleryQueenaldı. Yolda hızla giderlerken, «Bir yere uğrayacağız,» diye gülümsedi. «Sizin biriyle tanışmanızı isti-yorum... Yani—herkesten önce onu görmemiz doğru olur...»

Mor İzler — P:4

Ellery, «Aha...» dedi. Sonra da kendi kendine bu sözler-den bir takım mânalar çıkardı.

Charley, otomobili Yetmişinci sokaktaki bir apartmanın önünde durdurdu. Kapıcıya bir şeyler söyledi... Kapıcı da telefonu açarak yukarıda bir yere haber verdi. Artık genç avukat, holde bir aşağı bir yukarı dolaşiyor, sinirli sinirli si-garasını içiyordu.

Nihayet Sheila Potts, gülerek, yazlık elbisesinin etekle-rini uçurarak, asansörden çıktı. İnce, ufak tefek, kırmızı saç-lı, hoş bir kızdı. Ellery, onun artık Amerikan sosyetesinde sık sık görülen güzellerden olduğuna kanaat getirdi. Yani o da küstahlığı insana batmayan kızlardandı... Haklıları mü-dafaa eder,—sonra da hakkın yerini bulması için haksızlık yapmaktan çekinmezdi... Halinden şikâyet eden erkeklere sinirlenir,—fakat onları ezenlere de çok kızardı... (Ellery, «Galiba,» diye düşündü. «Charley de kızın alâkasını çek-mek,—bu zevki tatmak için z?man zaman halinden şikâyet ediyor...»)

Sheila, son derecede şirin, tatlı ve korularda, derelerin kenarında yetişen yemyeşil naneler kadar da tazeydi. Neşey-le gülerek, eldivenli elini Ellery'e uzattı. Bir taraftan da has-ta bir arkadaşını ziyarete geldiğini anlatıp duruyordu. «Sa-kın gülmeyin,Mr. Queen...»

Kızın bütün bu neşeli hallerine rağmen, Ellery onun eli-ni tutar tutmaz, kendi kendine, «Nesi var?» diye sordu. «Göz-lerindeki bu gizli ıstırabın sebebi nedir?»*

Bu sualinin cevabını, arabayla batıya, Riverside'a doğru giderlerken aldı. Üçü de küçük arabanın ön tarafmdaydılar.

Sheila, kısaca, «Annem, evlenmemizi istemiyor,» dedi. «Annemi tanısaydınız, bunun ne feci bir şey olduğunu anlar-dınız,Mr. Queen.»

«— Peki, bunun sebebi neymiş?»

Charley, şikâyet etti. «Söylemiyor ki...»

Sheila, usulca, «Ben itirazının sebebini biliyorum...» di-ye mırıldandı. O kadar sakin bir tavırla konuşmuştu ki, EI-

34

lery kızın sesindeki acılığı güç farkettil. «Sebep: ablam Lou-ella.»

— «Şu—kâşif mi?»

— «Evet. Annem, kimleri daha fazla sevdiğini hiçbir za-man saklamaz,Mr. Queen.İlk evliliğinden olan çocuklarına karşı daha müşfikdir.Bob, Maove bana pek yüz vermez... Belki de bunun sebebi babamı hiç bir zaman sevmemiş ol-ması. Galiba bize sert muamele ederek, ondan intikam alı-yor... Sebep ne olursa olsun,—annemin zavallı Louella'yı çok—çok sevdiğini, benden de fena halde nefret ettiğini' bili-yorum...» Shelia'a, alt dudağını ısırıldı.

CharlesPaxton,«Bu doğru, Ellery,» diye homurdandı. «Sanki sıska bir cadıdan farksız olan Louella'nın, gözlerinde acaip bir pırlıltıyla o pis kokulu laboratuvarında koşup dur-masının sebebi Shelia'ymış gibi...»

— «Mesele basit,Mr. Queen.Annem, artık ihtiyar birkızhalini alan Louella dururken, benim evlenmemi istemi-yor. Bu yüzden de saadetimi çiğnemeye hazır... Bu hususta bir canavardan farkı yok.»

Tahkikatları sırasında bir sürü acaip şeyle karşılaşmış olan Ellery, işin iç yüzünü anlamıştı. İhtiyar KadınBacchusPotts'dan olan çocuklarının hepsi de anormaldi. İş-teCornelia Potts,bütün analık sevgisini bu zayıf, muvazene-siz,aciz mahlûklara vermişti. Buna karşılıkStephen Potts(eskiadiyla Brent)

le evlendikten sonra dünyaya getirdiği çocuklarına müthiş bir kin ve hiddetle muamele ediyordu. Ziraufacık tefecik, alıngan Thurlow'un, evde kalmış kâşif Louella'nın ve Ellery'nin henüz görmediği Horatio'nun, Shei-la ve kızlar gibi olmamalarına kızılıyordu... Evet, meselenin bu kısmı aşikârıdır... Fakataşikâr olmayan bazı şeylerde vardı.

Ellery, «Peki, ikiniz de buna neden tahammül ediyorsunuz?» diyesordu.

Charley, cevap vermeden Sheila atıldı. «Charley'le evlenirsem, annem benim mirasından çıkaracak.»

Ellery, kızın bu cevabını hiç beğenmemişti. «Anlıyorum.»

35

Sheila, genç adamın sesinden ne düşündüğünü anlama-mıştı. «Ben kendimi değil, Charley'i düşünüyorum! Onun ne-ler çektiğini bilmiyorsunuz! Annemin parası bana kalmış, kalmamış, bu bana vız getir!»

Charley, kızarak, hiddetle, «Benim de aldıracağım yok!» diye bağırdı. «Ellery'nin yanlış şeyler düşünmesine sebep olacaksın! Seninle belki saatlerce münakaşa ettim, yavrum.»

— «Fakat, sevgilim—», -- Ellery, oda annesi kadar inatçı. Bir şey tutturdu mu, bir daha vaz geçmiyor.»

Ellery, «Yavaş,» diye gülümsedi. «Bu hususta fazla bir şey bilmediğimi unutmayın. Şimdi— mesele şöyle mi? Sheila, annenizin rızası olmadan evlendiğiniz takdirde, yalnız sizi mirastan' çıkarmakla kalmayacak, aynı zamanda Charley'in işine de son verecek...» SheHa, üzüntüyle başım salladı.

«Charley, tabii ki o zaman işsiz kalacaksınız? Zannederseniz Potts'lârdan başka müvekkiliniz de yok...»

Charles, kederli kederli mırıldandı. «Öyle. Thurlow'un

bitip, tükenmek bilmeyen davalarıyla, milyarlık ayakkabı işiy-le, alâkalı hukuki meseleler, beni ve yanımda çalışanları bir hayli meşgul ediyor. Sheila'nın annesinin, kendisine meydan okuduğum takdirde, başka bir avukat tutacağı muhakkak.

O zaman ortada kalacağım. Yenimezun olmu şbir avukat

gibi her şeye baştan başlamak zorunda kalacağım. Fakat; Sheila'ya benimle evlenmeye razı olursa, her şeyi göze alırım. Ama O-evlenmek istemiyor.

Sheila, Evlenmem dedi. Hayatını mahvetmek istemiyorum, Charley. Tabii kendi hayatımı da...» Dudakları gerildi. Charles Paxton'un yüzünde ise istirap dolubir ifade belirmişti. «Bu sözlerimden dolayı benden nefret edeceksiniz Mr. Queen. Annem çok yaşlı. Üstelik hastada. Dr. Innis'in elinden bir şey gelmiyor. Annem de onu dinlemiyor. Kendisine bakmıyor. Ona sözde-geçiremiyoruz... Annem yakında - ölecek, -- Mr. Queen belki birkaç hafta belki de bir kaç gün sonra . Bunu düşündükçe ra-

hatlamam da ne yaparım?» Shelia'nın masum bakışlı, mas-mavi gözleri doluverdi.

Ellery, bir kere daha hayatın pespembe bir rüyadan iba-ret olmadığını anladı. Üstelik hayat denilen ağır yükü, kadın-lar erkeklerden daha kolaylıkla taşıyorlardı.

Sheila, burnunu çekti. «Bazan erkeklerin aşkın ne olduğunu bilmediklerine inanıyorum...» Charley'e gülümseyerek, genç adamın saçlarını karıştırdı. «Sen budalanın birisin...»

Araba, trafiğe karıştı. Bir müddet sessiz sedasız ilerledi-ler.

Sonra, Sheila tekrar konuşmağa başladı. «Annem ölünc-e, Charley'le, ben—babam ve ikizler,—hepimiz hürriyetimize kavuşacağız. Bütün hayatımızı bir hapisanede,—daha doğ-rusu bir tımarhanede geçirdik. Ne demek istediğimi bu gece anlayacaksınız... Hürriyetimize kavuşacak ve hepimiz de tek-rar Brent soyadını alacağız. O zaman hayvanat bahçesinden kaçmış acaip mahlûklar gibi değil, normal insanlar gibi ha-reket edeceğiz. Thurlov/, Brent adını duyunca çıldırıyor. Bu isimden nefret ediyor o!»

Ellery'nin kaşları çatıldı. «Anneniz bütün bunları biliyor mu, Sheila?»

— «Herhalde şüphe ediyor...» Sheila, sevgilisinin kolu-nu tuttu. «Charley, burada dur da ineyim.»

Genç adam, şüpheli bir tavırla, «Neden?» diye sordu.

— «Bırak da ineyim., deli. Annem zaten kızıyor. Onu büs-bütün çileden çıkarmanın lüzumu yok. Şuradan bir taksiye binip, eve giderim. Sen de Mr. Queen'i götürürsün... Aksi halde annem seni gizli gizli gördüğümünden şüphe eder...»

Ellery, .Charles: Paxton'un arabasından inerken, «Yarab-bi!» diye fısıldadı; «Nedir-bu? Dünyanın sekizinci harikası -mi? , • : !' " ` \ ! ! • ``

Binay: kıymetli. Potts, arazisini kuşatan, tepesinde sivri demirler bulunan yüksek duvara açılmış olan Mağribi stüi bahçe kapısından çok gerilerdeydi.

Malikâne,Riverside Drive'a ve onun arkasındakiHudsonnehri-ne bakıyordu. Bahçe kapısından eve,—ve evden tekrar bahçe kapısına, hoş bir kıvrım yaparak uzanan çakıllı yol, arada kalan ağaçlıklı çim sahayı tam bir daire şekline sok-maktaydı. İşte şimdi Ellery, parmağını, sanki birini itham, edermiş gibi uzatmış, bu çim sahanın tam ortasını gösteri-yordu. Zira budanmış ağaçların arasında dikkate değer bir cisim bulunmaktaydı. Bu bir kaidenin üzerine yerleştirilmiş, iki insan boyunda,, bir fil genişliğinde bronz bir heykeldi. Batmakta olan güneşin yumuşak ışığında pırıl pırıl parlı-yordu.

Koskocaman bir erkek pabucu heykeliydi bu. Bronz bağ-ları da yandan sarkıyordu.

Heykelin yukarisına ise neonla şu zarif cümle yazılmıştı:

«POTTS AYAKKABISI

HER YERDE 5 DOLAR.»

4. Onlara ekmeksiz çorba verir...

Charley,«Yemek için daha erken,» dedi. Gür sesi holde derin akisler yaptı. «Evvvelâ evin havasına alışın isterseniz. Bu hususta size yardım edebilirim.»

Ellery, etrafına bakarak gözlerini kırıştırdı. Herhalde bütünNewYork da bundan dahaharikula.debir ev olamazdı. Binanın belirli bir stili yoktu. Daha doğrusu mimar her stilden faydalanmış, bilhassa Mağribi ve Gotik tarzlarına ilti-fat etmişti. Ev, gayet-^gayet—gayet büyük, eşyalar da gayet —gayet—gayetağırıldı. Duvarlar freskler ve koyu renkli, zevk-siz halılarla kaplıydı. Şövalyeler kapıların yanında vaziyet almış bekliyordı. Belki de içeridekileri, kendileri kadar

38

boş tehditlerden korumağa hazırlanmaktaydılar. Yıldızlı bir merdiven, holden döne döne kimbilir bu acaip cennetin ça-çınıcı katma çıkıyordu.

Ellery, «Rica ederim,» diye mırıldandı. «Evvelâ eve alış-mağa gayret edeyim.»

Genç adam, tüyelerine saman yapışmış iri köpeklerin giz-li yerlerinden fırlayacaklarını, kahverengi çuvalara bürün-müş, başları iyice traş edilmiş Quasimodo'ların kendisine hizmete kalkacaklarını sanıyordu. Fakat gördüğü uşak, diğer evlerde rastladıklarından farksızdı. Tabiî adam biraz fazla ukalacaydı o da başka...

Ellery, «Charley,» diye devam etti. «Potts'ları, yemekten önce tabiî şartlar altında seyredübürsem, çok memnun olurum.»

— «Bir insanın onlarla tanışmağı isteyeceği hiç aklıma gelmezdi. Tabiî buna mecbur olanlar başka... Her halde sizi diğer insanlardan ayıran bu huyunuz... Şöyle buyurun, aziz Profesör. Bakalım evvelâ hangi Potts'u ürküteceğiz.»

Yukarıda gayet geniş, gayet sessiz bir sahanlık vardı. Bu-radan iki tarafa loş holler uzanmaktaydı. Charley, bir köşe-yi döndü ve o zaman karşısına dar bir kulenin kapısı çık tı.

Charley, Ellery'nin ne düşündüğünü anlamıştı. Başını salladı. «Evet... Buradan kuleye çıkılıyor... Haydi bakalım..»

Döne döne yükselen dar merdiveni tırmanmağa başladı-lar. «Bu çan kulesi dışarıdan gözüküyordu. Neden, Char-ley?»

— «Ev, böyle yapılmış. Kule, iç avluya bakıyor ve bu yüzden de sokaktan gözüküyor...»

— «Bu merdiven nereye çıkıyor?»

— «Nereye çıkacak?. . Louella'nın inine... İşte burası.»

Charley, arkasına kaim cam geçirilmiş kafesli bir pence-re bulunan büyükçe bir kapıya vurdu. Camın arkasında bir kafa belirdi... Bir kadın kafası,.. Louella, Charles Paxton'u şüphyle süzdükten sonra geri çekildi. İçeriden çekilen sür-gülerin şangırtısı aksetti. Sonra kapı, gıcırdarak açıldı. Ta-

39

biî Ellery'nin tüyleri de diken diken olmuştu.

Louella Potts, için 'zayıf kelimesi bile fazlaydı. Ellery, şimdiye kadar böyle kurumuş bir insana,—morg dışında— hiç rastlamamıştı. Üstelik Louella, gayet bakımsız hattâ pa-saklıydı. Kırışmış, kalın telli kahverengi saçlarını, buruşuk ensesinde bir topuz halinde toplamıştı. Fakat bu acaip to-puzdan kurtulan perçemleri tel tel alnına düşüyor, hattâ, gözlerine giriyordu. İhtiyar kızın gözleri Ellery'nin dikkatini çekti. Cornelia'nınkilere benziyordu bunlar. Fakat Louella'nın gözleri parlak olmakla beraber, ıstırap doluydu. Kaşları ise daimî bir hayret ve şaşkınlıkla çatılmış kalmıştı. Louella Potts'un sırtında kendisine bir kefen kadar yaraşan birla-boratuar önlüğü, ayaklarında da şekilsiz sandallar vardı.El-lery,

onun çorap giymemiş olduğunu farketti. Aynı anda varisten şişmiş damarların da farkına varınca, telâşla başını çevirdi.

Laboratuvar, daire şeklindeydi. İçeride neler yoktu ki?... Maşalar, imbikler, tüpler, ince boyunlu şişeler, Bunsen bek-leri, karmakarışık raflar, musluklar, tabureler, elektrikli âletler... Bütün bunlar ne işe yarıyordu? Bu belli değildi ama filmlerdeki laboratuvarları hatırlatan bu oda insanın alâkasını çekiyordu,

Charles, Ellery'i tanıştırır tanıştırmaz, Louella da kendi-si kadar ince ve kulak tırmalayıcı bir sesle, «Queenmi?» diye bağırdı. «Queen?» Kaşları büsbütün çatılmış, alındaki çizgi bir bıçak yarası halini almıştı. «Şey... 'MulqueenLaboratu-arı' ile bir alâkanız yok ya?»

Ellery, heyecanla, «HayırMissPotts,» diye cevap verdi. «Yok.»

— «Mr. Queen, açıkçası, onlar keşiflerimin peşinde... Hepsinin de hırsızdan farkı yok. Onun için çok dikkatli dav-ranmam lâzım... Anlıyorsunuz değil mi? Şimdi bana müsa-ade eder misiniz? Müthiş bir tecrübeyle meşgulüm. Bunun yemekten evvel sona ermesi de lâzım...»

40

Kulenin merdivenlerinden inerken, Charley, titreyerek,, «onu görünce,» dedi. «Aklıma 'Kızıl, Işık' daki Deli Alim geliyor...»

— «Louella ne keşfetmekle meşgul?»

Charley Paxton, müstehzi bir tavırla cevap verdi. «Ayak-kabı imalinde kullanılacak yeni bir plâstik... Louella'ya göre 'yaratacağı' bu madde hiç eskimeyecekmiş. Herkes bir tek ayakkabı alacak ve bunu ömrünün sonuna kadar giyecek mis.»

— «Fakat o zaman Potts Ayakkabı Şirketi mahvolur!»

— «Tabii! Fakat Potts'larm kâşifleri de böyle şeylerle uğraşırlar işte. Başka ne bekliyordunuz? Gelin, Ellery, sizi Horatio'yla tanıştırayım.»

Tekrar hole inmişlerdi. Avukat, genç adamı dipteki ca-mekânlı kapılara doğru götürdü. Bir teraftan da, «Aslında ev 'U' biçimindedir,» diye izahat veriyordu. «İç kısımda ve-randa, avlu, bahçe ve Horatio'nun da 'rüya evi' bulunur... Buraya bir kaç mimar arkadaşı davet ettim. Zavallılar ba-ğırarak, sokağa fırladılar... Aaa... İşte Stephen'le Binbaşı Gotch...»

Kırmızı yanaklı, görünüşte akli başında, yaşlıca iki adam-dı bunlar. Holün dibine, sağa düşen küçük kütüphanede satranç oynuyorlardı. Kütüphanenin bir duvarı, camekânlı kapıların bir devamı sayılabilirdi. Buradan ev boyunca uzan-dığı anlaşılan üzeri kapalı, taş döşeli bir veranda gözükme-tydi.

Ellery'le Charley Paxton bir an camekânlı kapıların önün-de durdular. O zaman satranççılardan biri başını kaldırarak onları gördü. Ufak, tefek, yumuşak bakışlı, kırçıl bıyıklı bir adamdı bu. Gülümseyerek, «Charley,» dedi. «Hoş-hoş geldi-niz oğlum. Buyurun, buyurun... Gotch, se—se-ni nasıl olsa yendim. Bu i-i-ışten yakanı kurtaracakmışsm gibi hareket etmekten vaz geç.»

Arkadaşı gayet iri yarıydı. Bir şeyler homurdanarak, ka-pıya doğru döndü. Koskocaman çehresi çiçekten delik deşik olmuştu. Hiddetle, «Haydi, gidin,» diye bağırdı. «Ben bu ken-

41

dini beğenmiş deliyi yeneyim. Bu iş sabaha kadar da sürse yine yılmayacağım.»

Stephen Brent Potts,telâşla, «Zaten sabaha kadar sü-rer,» dedi. Sonra da yüzünde korkmuş gibi bir ifade belirdi. «Ta—tabîî, istediğın kadar oynarız, Gotch.»

Charley, Ellery'yi tanıştırdı. Dördü bir müddet gevezelik ettiler. Sonra avukatla Ellery, iki arkadaşı oyunlarına devam etmeleri için yalnız bıraktılar.

Charley, «Oyun gece gündüz devam eder,» diye güldü. «Dost düşmanlardır onlar. Gotch, biraz garip bir adamdır. Mütehakkim, hiddetli... İçkiye bayılır ve bulduğunu da içer. Fakat gayet dürüsttür ...Zaten burada başka türlü hareket edemez. Stephenise Gotch'un kendisini ezmesine göz yu-mar. Hoş, adamcağız başkalarına da aynı müsamahayı gös-terir ya...»

Holdeki camlı kapılardan dışarı çıkarak, verandadan geçtiler. Şimdi gayet bakımlı bir çim sahaya çıkmışlardı.. Muntazam tarhların arasından bir yılan gibi kıvrılarak uzananyol, bahçe duvarının tam önündeki şeker kutusu gibi küçücük bir binaya doğru gitmekteydi.

Charley, «İşte, Horatio'nun kulübesi bu,» dedi.

Ellery, yutkundu. «Horatio'nun kulübesi mi dediniz? Yani— orada hakikaten biri mi oturuyor? Bu gördüğüm se-rap değil mi?»

— «Hayır, değil.»

— «O halde bu kulübeyi kimin yaptırdığını biliyorum.» Ellery, adımlarını sıklaştırdı. «Walt Disney'in eseri bu.»

Hakikaten karşısındaki peri masallarına yakışacak bir evdi. Eğri kuleleri, altın bir harpe benzeyen ön kapısı ve si-metrik olmayan, acaip şekilli pencereleri vardı. Duvarları pembeye boyanmıştı. Panjurlar ise yeşil beyaz çizgiliydi. Ku-lelerden biri pancarı andırıyordu. Masmavi firuzeden yapılp, tersine konulmuş bir pancarı... Küçücük bacadan ise yem-yeşil bir duman yükselmekteydi. Ellery, hiç utanmadan göz lerini uğuşturdu. Tekrar baktı.. Evet, duman hakikaten ye-şildi.

42

Charley, içini çekti. «Merak etmeyin, hayal görmüyorsu-nuz. Horatio, dumanın renkli çıkması için şöminedeki ateşe kimyevî bir madde atıyor...»

— «Fakat— neden?»

— «Yeşil dumanın daha hoş olduğuna kani.»

Ellery, sevinçle, «Bir masal ülkesi...» dedi. «Allah aşkı-nıza, içeri girelim. Horatio'yla tanışmam şart.»

Charley, kapı yerindeki harpin tellerine dokundu. Tatlı bir müzik sesi duyuldu ve harp içeriye doğru döndü. Şimdi karşılarında, gayet uzun boylu, son derecede şişman, koca-man gözlü, altın çerçevesi gözlükler takmış bir adam duru-yordu. Kızıl saçları, sanki çok heyecanlanmış gibi, iyice ka-barmıştı. Ellery'e birini hatırlatıyordu o. Genç adam, «Ki-mi?» Sonra birdenbire buldu. Horatio Potts'u Noel babaya benzetmişti. Sakalsız bir Noel babaya.

Horatio, «Charley!» diye kükreyerek, genç adamın elini sıktı. Az kalsın avukatın ayaklarını yerden kesiyordu. «Ya bu centilmen kim?»

. — «ElleryQueen—Horatio Potts.»

Neredeyse Ellery'nin parmakları kırılıyordu. Bu adam-da bir dev kuvveti vardı. Üstelik bu acı kuvvetini bir çocuk masumiyetiyle, farkına varmadan kullanıyordu.

— «Buyurun, buyurun!»

Evin içi de dışı kadar şirindi. Ellery, etrafına bakarken, kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamağa çalıştı. Sonra da böyle bir şey olmadığını anladı. Burası bir çocuk, on yaşlarında bir erkek çocuğu için ideal bir oyun odasıydı. İçeride irili ufaklı oyuncaklar, bilmeceler, resimler, kutu ku-tu şekerler, çikolatalar, bitmemiş uçurtmalar, kedi yavruları vardı. Aptal suratlı bir tavşan, bir masanın ayağını kemirme-ğe çalışıyordu. Masanın üzerine ise çocuk kitapları yığılmış, bunların arasına da kâğıtlar saçılmıştı... Kâğıtlar mürekkep-le yazılmış iri harfli yazılarla doluydu! Bunların hemen ya-nında ise kaz tüyünden yapılmış bir mürekkep kalem dur-maktaydı. Bu dünyanın en şirin, en mükemmel çocuk odala-rından biriydi. Fakat—çocuk neredeydi?» ,

43

Avukat, Ellery'nin kulağına, «Sana hayat felsefesini izah* etmesini söyle,» diye fısıldadı. Ellery, istenileni yaptı.

Horatio,«Memnuniyetle!» diye gürlledi. «Şimdi—siz bir erkeksiniz,Mr. Queen.Mesuliyetleriniz, dertleriniz var... O büyüklere has sıkıntılı hayat girdabına kendinizi kaptırmış-sınız. Öyle değil mi?»

Ellery, kekeledi, «--evet... Öyle.»

Horatio,güldü. «Halbuki mesele o kadar basit ki... Bu-yurun, oturun,Mr. Queen...O bilyeleri yere atın... Evet...Mr. Queen,bir insanın en mesut çağı çocukluk çağıdır. İsterNewYork'da doğmuş olsun, ister Paris'te, bu böyledir!» El-lery, kaşlarını kaldırdı. «Şimdi, beni alın. Eğer ben bir atöl-yede ayakkabı yapsaydım veya başkalarına ayakkabı yapma-larını söyleseydim,—reklâmlar hazırlasaydırn,—hendek kaz-saydım,—veya erkeklerin erkek olabilmek için seçmek zorun-da kaldıkları işlerden birine girseydim,—o zaman size ben-zerdim,Mr. Queen.Veya bizimCharley Paxton'a.Onun gibi, endişeli bir tavırla ortada dolaşıp dururdum.»Charley,istek-siz güldü. «Fakat böyle bir şey yapmak mecburiyetinde de-ğilim. Onun için de uçurtma uçuruyor, oyuncak trenimle oy-nuyor, uçak modelleri yapıyor, resimli romanlar, detektif hi-kâyeleri, masalla» ve çocuk şiirleri okuyorum. Hattâ arada böyle şeyler yazdığım da oluyor..»Horatiouzanarak, masa-sındaki çok renkli kitaplardan bir kaçını aldı. «'Köpek Soka-ğındaki Küçücük Köpek.' Yazan:Horatio Potts.'Kanlı Teh-dit.' Yazan:Horatio Potts.Çocuklar için bir sürü kitap yaz-dım ben. İşte, şunları.»

Charley,hürmetkar bir tavırla, «Kitapları da kendisi bastırıyor,» dedi.

Horatio,neşeyle bağırdı. «Şimdi mühim bir eser üzerin-de çalışıyorum,Mr. Queen.Hani meşhur 'Kaz Ana' tekerle-meleri var ya? Onları daha modern bir hale sokuyorum. Bu benim abidem olacak,Mr. Queen.Bakın görürsünüz!»

Ellery'le esas eve dönerlerken,Charley,«Yemeklerini de

44

kulübesine getirtir,» diye mırıldandı. «E,Ellery? Horatio Pottshakkında fikrinizi öğrenebilir miyim?»

Ellery, mırıldanlı. «Horatio, ya zır delinin biri, ya.da bu dünyada yaşayan insanların en akıllısı!»

Yemek,Hollywoodstüdyolarından birinde verildi. FJişü-ranlar da hizmet ettiler... Daha doğrusu Ellery'e öyle geldi. Genç adam, ömründe böyle bir yemekte bulunmamıştı. Salo-nun tavanı o kadar yüksekti ki, insan o sık kirişleri sayabil-mek için başını iyice kaldırmak zorunda kalıyordu. Her şey büyük, her şey iri, her şey devasaydı. E, Potts denilen o dev-lere de böyle şeyler yakışırdı. Büyük yekpare masa, ancak California'da yetişen 'Kızıl ağaç'tan yapılmış olabilirdi. Ke-ten ve gümüş takım, Ellery'nin gördüklerinden daha ağır, ta-baklar daha süslü, billurlar da daha pırlıtlıydı. Masa, üzeri-ne konulan yemeklerin ağırlığı

altında inliyordu âdeta. Belki İhtiyar Kadın, dünyaya acaip çocuklar getirmişti ama yiyecek bakımından son derecede cömertti.

İkizler, yani Robert'le Maclyn, yemeğe yetişememişlerdi. Annelerine telefon etmiş ve büroda işleri olduğunu haber vermişlerdi.

CorneliaPotts, öyle kaba bir ev sakibesi değildi. İhtiyar Kadın,Mr.Queen'enezaketle muamele ederek, ona kendisi hakkında bir sürü soru sordu. Tabii etrafı dinlemek maksadıyla gelmiş olanMr. Queende kendisinden bahsetmek mec-buriyetinde kaldı. FakatThurlowPotts'un hiddet ve delilik derecesini ölçmek zorundaydı. Konuşmaya daldığı takdirde vazifesini yapamıyacaktı. İşte bu yüzden,CorneliaPotts'un suallerine sinirlenmiş gibi bir tavır takındı. İhtiyar Kadın, yetmiş senedir başkalarına kendi şartlarını kabul ettirmeğe alışmıştı. Onun için Ellery'nin bu haline ancak bir kraliçeye yakışacak bir hayretle baktı. Sonra da genç adamlarla meşgul olmaktan vaz geçerek, çocuklarına döndü. Ellery de rahat bir nefes aldı.

45

Sheila, neşeli—haddinden fazla neşeli—bir tavırla yemek yiyordu. Genç kızın gözleri utanç ve azabından iyice parlaklaşmıştı. Zira ihtiyar kadın, sanki Sheila kendi kızı değil de aşağı gördüğü fakir bir akrabaymış gibi hareket ediyor, onunla hiç konuşmuyordu. Ellery'nin bu vaziyeti görmesi genç kızı mahvetmişti. Cornelia, daha ziyade Louella'yla meş-guldü. Fakat o sıska ihtiyar kız, annesinin tatlı sözlerine ce-vap vermek lüzumunu duymuyordu. Louella, iyice | somurt-muştu. Müthiş bir iştihayla yemeğini yiyor ve hiç konuşmu-yordu.

Stephen Brent'le arkadaşı Gotch olmasaydı, yemek ta-hammül edilmez bir hal alacaktı^ Fakat iki arkadaş, macera-larını anlatacak yeni bir dinleyici bulduklarına pek sevinmiş-lerdi. Durmadan konuşuyorlardı. Ellery, Papau cennetinin, Cava ormanlarının ve Güney denizlerindeki 'çalgınlık günle-ri'nin tesirinden güçlülkle kurtuldu.

Thurlow, sofraya iki kitapla gelmiş, bunları tabağının yanına koymuştu. Arada sırada kitaplara öfkeli bir memnu-niyetle bakıyor, kapaklarını okşuyordu. Charley Paxton, otur-duğu yerden bunların adını okuyabilirdi. Fakat Ellery'nin ki-tapların isimlerini görmesi imkânsızdı.

Usluca, «Charley, kitaplar neyle alâkalı?» diye fısıldadı. Avukat, yan yan baktı. «Biri, 'Düello tarihi'—»

— «Düello tarihi mi?»

— «Diğeri ise, 'Ateşli silâhlar,'»s

Sofraya nefis bir çorba gelmişti. Ellery, etrafına bakın-dı, bakındı sonra da dayanamıyarak, Charley'e usulca, «Ma-sada hiç ekme yok.» dedi. «Neden?»

Charley de fısıltıyla cevap verdi. «İhtiyar Kadın'ın yü-zünden... Sıkı perhiz yapması lâzım. İnnis, ekme yemesini men etti. Onun üzerine Cornelia da eve ekme sokmamağa karar verdi... Ne o? Yüzünüzde acaip bir ifade belirdi. Ne-niz var?»

Thurlow, annesine heyecanla düello usullerini anlatıyor-du. Binbaşı Gotch, onun sözünü kesti. Şarkıların bazı gizli

46

âdetlerini hatırlamıştı.Ellery Queende fırsattan istifade ede rek, avukata doğru eğildi.

«Vaktiyle ihtiyar bir kadın vardı, ayakkabıda yaşardı.

Çocuğu o kadar çoktu ki, ne yapacağını şaşırıdı.

Onlara ekmeksiz çorba verir, kamçıyla güzelce pataklar-dı.

Sonra da hepsini yatırmağa kalkardı...»

Charley, ona bakakaldı. «Affedersiniz... Ne demek iste-diğınızı anlıyamadım.»

Ellery, mırıldandı. «Benzeyişin farkına vardım da... Her-halde bu çocukça tekerlemeyi Horatio'nun yüzünden hatırla-dım...» Genç adam, çorbasını gayet düşünceli bir tavırla bi-tirdi.

Birdenbire Louella'nın cır cır böceğini andıran o ince ve tiz sesi sofradaki konuşmanın kesilmesine sebep oldu. «An-ne!»

— «Efendim, Louella?» Yaşlı kadının yüzündeki sevinç ve sevgi ifadesi insana âdeta dokunuyordu. ,

— «Plâstik tecrübem için biraz daha para lâzım.»

— «Sana ayırdığım parayı bitirdin mi?» İhtiyar Kadın'ın dudakları aşağıya doğru kıvrıldı. Cornelia'nın yüzündeki ifade sabitleşti.

Louella, tekrar somurttu. «Ne yapayım? Kabahat bende değil. Tecrübe istediğim gibi gitmiyor. Fakat bu defa muvaf-fak olacağımdan eminim. İki - üç bin dolar yeter, anne.»

— «Olmaz, Louella. Sana geçen sefer de söyledim—» Ellery, dehşetle kırk dört yaşındaki ihtiyar kızın çorba

tabağının içine ağlamağa başladığını gördü. Etrafındakilere aldırılmayarak hıçkırıyor, burnunu çekiyordu. «Çok cimrisin! Cimri! Senden nefret ediyorum! Günün birinde milyonlarım olacak. Bana paramın bir kısmını şimdi versen olmaz mı? Hayır—ille beni ölümüne kadar bekleteceksin. Tabî ben de en büyük keşfimi tamamlayamayacağım!»

— «Louella!»

— «Bıktım artık! Her seferinde sana gelip para iste-mek—»

47

Sfaeila, kendini tutmağa çalışarak, «Louella'cığım,» dedi. «Misafirlerimiz var—»

İhtiyar Kadın, usulca, «Sen sus, Sheila,» diye homurdan-dı. Ellery kızın, kaşığı tutan elinin tekallüs ettiğini gördü.

Louella, annesine bakarak, olanca sesiyle haykırdı. «Ba-na paramı verecek misin, yoksa vermeyecek misin?»

— «Louella, derhal sofradan kalk.»

— «Kalkmıyacağım!» /

— «Louella, hemen sofradan kalkıp odana çık ve yat.» İhtiyar kız, hım hım bir sesle, inledi. «Fakat karnım aç,
anne.»

— «Bir çocuk gibi hareket ettin. Onun için akşam yeme-ği yemiyeceksin. Haydi, kalk sofradan, Louella.»

Louella, ayağını yere vurarak, «Sen korkunç bir cadı-sın!» diye bağırdı. Sonra "masadan fırlayarak, kapıya koştu. Yine hümgür hümgür ağlamağa başlamıştı.

ElleryQueen,ne yapacağını şaşırmişti. Sofradan ayrı-lan kadın için ayağa kalkması, kovulan çocuk için ise otur-ması lâzımdı. Nihayet, şöyle kalkarmış gibi yaparak, işi ida-re etti. Bu acaip vaziyette de kendi kendisine, «... kamçıyla güzelce pataklardı,» diye mırıldanmaktan geri kalmadı. «Son-ra da hepsini yatırmağa kalkardı...»

İçini çekerek tekrar yerine oturdu. Bir taraftan da, «A-caba?» diye düşünüyordu. «Aklı başında bir insan bu vazi-yete ne kadar tahammül edebilir?»

Sheila, sanki bu سوالini cevaplandırmak istiyormuş gibi, hıçkırıklarını gizlemeğe çalışarak, yemek salonundan dışarı fırladı. Suratı iyice asılanCharley Faxten,bir dakika sonra müsaade isteyerek onun peşinden çıktı.Stephen Potts,bir şeyler mırıldanarak, yerinden kalkacak oldu.

Karısı, yavaşça,«Stephen,»dedi. «Yemeğini bitir.»

Sheila'nın babası tekrar sandalyesine çöktü.

Charley, dönerek, özür dilermiş gibi bir şeyler mırıldan-dı. İhtiyar Kadın, ona hiddetle şöyle bir baktı. Avukat, Elle-ry'nin yanına oturarak, usulca, «Sheila, sizden özür diledi,»

48

diye mırıldandı. «Onu bu tımarhaneden kurtarmam şart, Elery.»

Cornelia Potts, genç avukatı süzdü. «Ne o, Charley? Fı-sıldaşmağa mı başladın? Sheila, nerede?» Avukat kıpkırmızı kesilmişti.

— «Sheila'nın başı ağrıyor,» dedi.

— «Anlıyorum...» Derin bir sessizlik oldu.

iz

5. Küçücük bir adam vardı, tabancaya meraklıydı

Robert'le Maclyn Potts, misafirle tanışmak ve sofraya oturmak üzere yemek salonuna girer girmez, hava da nor-malleşti. İki kız birbirlerine çok benziyorlardı. Sanki biri di-ğerinin kopyesiydi. Aynı biçim elbiseler giymiş, dalgalı sarı saçlarını aynı şekilde taramışlardı. Aynı boy ve kilodaydılar. Tatlı, biraz çocuksu sesleri de birbirinden farksızdı.

Onları Ellery'le tanıştıran Charley'in ikizleri birbirinden ayıramadığı anlaşılıyordu. Zira isimlerini ters söyledi. Onun üzerine genç adamlardan biri bu hatâyı düzeltti. İki kardeş de çorba ve tavuklarını iştihla bitirdiler. Bir taraftan da •durmadan konuşuyorlardı. Robert'le Maclyn'in, ağabeyleri Thurlow'a belki yüzüncü defa işe karıştığı için fena halde kızdıkları belliydi.

Biri, ağzındaki lokmayı yutmadan, «Anne, buna pek al-dırmayacağız ama,—» dedi.

İhtiyar kadın, hiddetle, «Evet, Robert?» diye homurdan-dı. Cornelia'nın onları ayırd edebildiği anlaşılıyordu.

Diğeri devam etti. (Demek ki o Mac'di.) «Bu iş mühim... Thurlow, ehemmiyetsiz şeylere burnunu sokarsa, mesele de kalmaz.»

Mor İzler — P: 3

Robert, çatalını masaya bırakarak,, haykırdı. «Fakat o böyle yapmıyor!»

— «Robert, yemeğini ye!»

— «Peki, anne!»

— «Fakat, anne—Thurlow bu sefer—»

Thurlow, buz gibi bir sesle, «Bir dakika,» dedi. «Lütfen bana cevap ver!... Bu sefer ne yaptım, Maclyn?»

Mac, homurdandı. «Bu pozlardan vazgeç, Thurl...» Ona aile arasında Thurl diye hitab ettikleri anlaşılıyordu. «Sen de şirketin Müdür muavinlerindensin ama—»

Robert, dayanamadı, «Milyarlık bir işin başmdaymışsın gibi hareket ediyorsun... Dışarıda bu tavırları takın ama işe burnunu sokma—»

— «Sen, aile servetini o gülünç dâvaları açarak çarçur et—»

— «İşlere de karışma! Bu gün kalktın Batı için hazırlat-tığımız reklâm kampanyasını altüst ettin! Bunlar senin gibi bir budalanın üzerine ne yazıf?»

Anneleri, «Robert!» diye haykırdı. «Ağabeyinle bu şekil-de konuşamazsın.»

Robert, acı acı güldü. «Sevgili oğlunu da nasıl koruyor-sun, anne. Fakat Thurlow'un bizi iflâsa sürükleyeceğini sen de biliyorsun—»

Thurlovv, «Lütfen—bir—dakika—beni—dinleyin,» dedi. Et-li burun kanatları titriyordu. «Şirketin idaresine karışmağa sizin kadar benim de hakkım var. Annem öyle söyledi! Değil mi anne?»

— «Sofrada böyle çirkin münakaşalar çıkmasından hoş-lanmam, çocuklar!»

Thurlovv, ciyak ciyak bağırdı. «Sizi iflâsa sürükleyeceği-mi söyledi!»

Robert, istihkarla, «Yalan mı?» dedi.

İkiz kardeşi alçak sesle, «Robert,» diye mırıldandı. «Al-dırma... Şu münakaşayı kes artık...»

Robert, homurdandı. «Hiç bir şeyi kesecek değilim...

50

Her sefer kenara çekilip, bu tombul bebeciğin bizi zarara sokmasını sessiz sedasız seyrediyoruz. Ondan sonra işleri düzeltmek de yine bize düşüyor. Artık buna katlanacak değı-lim! Kâfi—»

Thurlow, haykırdı. «Robert, sana ihtar ediyorum—»

— «İhtar ediyormuş! Sevsinler!» Robert Potts'un hidde-ti gitgide artıyordu. «Thurlowağabey! Sen, dünyanın en ah-mak, en palavracı, en gülünç adamısın! Bundan sonra burnu-nu işlerimize sokarsan—»

Thudlow'un rengi iyice uçmuştu. Fakat gözlerinde sinsi bir pırıltı da vardı. Peçetesini kaptığı gibi hayretle kendisine bakan kardeşine doğru koştu. Peçeteyi Roberts'in suratına, şiddetle ve zarafetle çarptı. Robert'in ağzı bir karış açıldı.

— «Ne oluyor—»

Ufacık tefecik adam, boğulur gibi, «ThurlowPotts'a son defa hakaret ettin,» diye bağırdı. «Kardeşim olman bana vız gelir. Şerefime sürdüğün bu lekeyi temizleyeceksin. Burada bekle—silâhı sen, kendin, seçeceksin!» VeThurlow, muzaffe-rane bir tavırla yemek salonundan fırladı.

Ellery Queenise, «Herhalde,» diyordu. «Kâbusun bura-sında uyanacak ve uzun uzun gerineceğim...»

Fakat uyanmadı...Thudlow'unçiktiği kapı oradaydı... Masa da burada... Sofradakiler, şaşkın şaşkın oturmaktay-dılar.

Mac, hayretle, «Vay vay vay...» diye mırıldandı. «Bir ya-şıma daha girdim... BizimThurlownihayet iyice kaçırıldı. Ba-ba—söylediklerini duydun mu?»

Stephen Potts, kararsız bir tavırla ayağa kalktı. «Be-be-belki ben gidip, kendisiyle konuşursam—»

Mac, bir kahkaha attı. «Zır deli o!»

Robert, elini yanağına sürdü: «Anne, neden hakikatleri olduğu gibi kabul etmiyorsun? NiçinThurlow'unışlere bur-

51

nunu sokmasına aldırılmıyorsun? Mac'le ben onun verdiği her budalaca emri geri almasak, bir seneye kalmaz, topu ata-rız!»

—«Robert!Sen mahsus onun damarına bastın!»

— «Anne, rica ederim—»

Odanın havası birdenbire buz gibi olmuştu. Sitemler, şi-kâyetler birbirini takib etmekteydi. Ev halkından yalnız Gotch'un keyfi yerindeydi. Bu hâdise sade onu eğlendirmişti. Adam, arkasına yaslanmış piposunu içiyor ve acı sözleri,™ sanki bir tenis maçı seyrediyormuş gibi— dikkatle takib edi-yordu.

Charley Paxton, güdültüden istifade ederek, Ellery'nin kulağına eğildi. «O kitabı unutmayın!Thurlow, 'Düellonun tarihçesi'ni okuyordu. Arkasından daRoberts!düelloyada-vet etti.» i

Ellery, «Her halde ciddi değil,» diye mırıldandı. «Ola-maz! İmkânsız bu!»

Thrlow, top gibi odaya daldı. Gözleri pırl pırl parlıyor-du. Ellery, sanki havalamyormuş gibi ayağa fırladı. ZiraThurlow'unelinde iki tabanca vardı.

Adam, kibar bir tavırla, «Heyecanlanmayın, Mr. Que-en,» dedi. «Lütfen yerinize oturun.»

Mr. Queen, yerine oturdu. «Ne kadar enteresan tabanca-lar. Onlara bakabilir miyim?»

Thurlow, mırıldandı. «Başka zaman... Bu andan sonra usule göre hareket etmeliyiz.»

— «Usule göre mi?» Ellery, gözlerini kırıştırdı. «Hangi usule göre, Mr. Potts?»

— «Düello usulüne göre tabii! Şeref her şeyden üstün-dür, Mr. Queen.» VeThurlow, yerinde donmuş kalmış olan kardeşine yaklaştı. «Robert, bunlardan birin al. Seçm^ . hak-kını sana bırakıyorum.»

Roberts, gayri ihtiyarî elini kaldırıp, parlak, nikel bir silâhı kaptı. Ellery, bunun birSmith-Wesson38 olduğunu anlamıştı. Tabanca büyük değildi. Belki on beş santim kadar

52

vardı. Fakat Robert'in felce uğramış elinden sanki bir maki-neli tüfek sarkmaktaydı. Mac de ikiz kardeşinin yanında, yü-zünde onunkine benzer bir hayret ifadesiyle oturuyor, aptal aptal silâha bakıyordu.

Thurlow, kendi elindeki tabancaya bir göz attı. 'Cep rao-de' bir Colt'tu bu...Colt25. Robert'in elindeki küçük revolv-erinyanında bir oyuncağa benziyordu. Zira boyu ancak on-bir santimdi.Thurlow, mübalâğalı bir hareketle küçük ta-bancayı cebine attı.«Mr. Queen, içimizdeki tek yabancısızrsiniz. Onun için sizden şahitliğimi üzerinize almanızı rica edeceğim.»

Ellery, «Sizin—» diye başlayacak oldu. Kelimeler sanki gırtlığına yapışmıştı. Yukarı çıkmıyordu.

FakatCharley Paxton, telâşla, «Ellery,» diye fısıldadı. <(Suyuna gidin! Allah aşkına suyuna gidin!)>

Ellery, sessiz sedasız, 'Evet,' makamında başını salladı.

Thurlowda eğilerek bir reverans yaptı. Tombul, göbek-li adam için kolay bir şey değildi bu' Fakat hareketlerinde yine de bir vekar vardı.«Robert,seninle şafak vakti 'Ayakkabı' nın önünde buluşalım.»

Robert,aptal aptal tekrarladi. «Ayakkabı'nın...»

Ellery, iki kardeşin şafak vakti çim sahanın ortasındaki korkunç heykelin önünde karşılaşmalarını tahayyül etti.Azkalsın kahkahayla gülecekti. Fakat gözüThurlow'ailişincegülme arzusu da sönüverdi.

Mac,«Thurlow,»diye başladı. «Allah aşkına—»

Thurlow,sert bir tavırla, «Sen bu işe karışma, Maclyn,» dedi. Mac, çabucak annesine bir göz attı. Fakat ihtiyar ka-dın hiç kımıldamadan oturuyordu. Porselenden yapılmış acaip bir bibloydu sanki.Thurlow,devam etti.«Robert,her silâhın içinde bir tek kursun var. Anlıyor musun?»

Kardeşi, sadece başını sallıyabildi.

— «Sana ihtar ediyorum,Robert...Seni öldürmek gaye-siyle ateş edeceğim... Fakat sen kurşunu bana isabet etti-mezsen, veya beni yaralarsan, şerefime sürülen leke temiz-lenmiş sayılır... Kitapta öyle yazıyor.»

5£

Ellery, şaşkın şaşkın kendi kendisine tekrarladi. «Kitap-ta öyle yazıyor.»

— «Şafak vakti, 'Ayakkabı'nın önünde, Robert.» Thur-low'un ince, düdük gibi sesinde müthiş bir istihkar vardı şimdi. «Eğer gelmezsen, seni gördüğüm yerde vururum.» Ve Thurlow, ikinci defa yemsk salonundan çıktı. Tıpkı bir bale dansörü gibi yürüyordu.

O derin sessizlikte Sheila koşarak içeri girdi.

— «Thurl'ü gördüm, elinde tabancayla odasına gidiyor-du—» Ağabeysi Robert'in elindeki parlak silâhın farkına va-rarak durakladı.

İhtiyar Kadın, hiç kımıldamadan oturuyordu.

Charley, ayağa kalktı. Sonra tekrar yerine çöktü. «Bir şey yok, Sheila. Sadece—Th—Thurlow'un bir şakası. Şafak vakti, bahçedeki 'Ayakkabı' nın önünde düello edeceklermiş.. Saçma tabii.»

Robert, gülmeğe çalıştı. «Bence buyineThurl'un acaip şakalarından biri. Fakat pek şakacı olduğu da iddia edile-mez...»

Sheila, «Peki, neden burada sakın sakın oturuyorsunuz?» diye haykırdı. «Bir doktora telefon edin! Bir asabiyeciye... Tımarhaneye!»

İhtiyar Kadın,«Ben sağ oldukçaböylebirşeyyaptır-mam,»dedi.

Kocasının surati evvelâ sarardı, sonra da morardı. Adam-, tükürür gibi, «Sen yaşadıkça ha?» diye homurdandı. Sonra da, sanki çok utanmış gibi, odadan kaçtı. O zaman El-lery, Stephen Potts'un otuz seneden fazla bir müddetten be-ri hakikatlerden böyle kaçtığını anladı...

— «Siz koskoca adamlarsınız. Öyle değil mi?» İhtiyar Kadın'm ağız istihzayla çarpılmıştı.

, Mac, «Anne.» dedi. «Bu çılgınlığa sen mani olabilirsin. Bunun pek âlâ farkmdasın. Thurlow'a bir tek kelime söyle-men kâfi. O senden müthiş korkar... Ölümünden korkar gibi..»

54

İhtiyar Kadın, cevap vermedi. «Yani—Thurlow'la konuşma-yacak mısın?»

İhtiyar Kadın, yumruğunu masaya vurdu. «Kavgalarını-zı aranızda halledecek yaşa geldiniz!»

Mac, hiddetle güldü. «YaniThurlow'cukdüello etmek istiyorsa, düello ederiz! Öyle mi?»

Fakat annesi- kapıya doğru yürüyordu.

Shelia, İhtiyar Kadını boğuk bir feryat durdurdu. «Sen, sncak işine geldiği zaman böyle şeylere karışsın! Bu sefer kavgaya mani olmak işine gelmiyor, değil mi, anne? İkizler-le beni sevmiyorsun! Hiç bir zaman sevmedin zaten! Varsa yoksa sevgiliThurlow'un!Gözün, o hiç bir işe yaramayan zavallıdan başkasını görmüyor! Onun, üçümüzü de öldürme-sine pekâlâ göz yumarsın! Üçümüzü de öldürmesine!»

İhtiyar Kadın, küçük kızma bakmadı bile. Ellery'e doğ-ru dönerek, «İyi geceler,Mr. Queen,»dedi. «CharlesPaxton'un bu gece sizi buraya ne maksatla getirdiğini bilmiyorum. Fakat artık ailemi gördünüz. Bundan sonra dilinizi tutacağı-nızı umarım. Yabancıların işlerime karışmaları hoşuma git-mez.»

— «Böyle bir niyetim yok, Mrs. Potts. Gevezelikten de hoşlanmam.»

Kadın başını sallıyarak, bir kraliçe haşmetiyle dışarı çıktı.

— «Ne dersin, Ellery?» Charley'in sesi titriyordu. «Thur-low'unkiבלוף değil mi?»

İkizler,Paxtonve Sheila, Ellery'e baktılar. Gotch, müs-tesna. Zira o, bu komedi sırasında usulca dışarı süzülmişti.

Ellery, ciddi bir tavırla, «Hayır, Charley,» dedi. Hepsi de farkına varmadan, 'senli benli' konuşmağa başlamışlardı. «Blöf olduğunu sanmıyorum. Bilâkis,Thurlow'unniyeti kö-tü. Tabii delinin biri o. Fakat bu Robert'i Ölümünden kurtar-mağa kâfi değil... Haydi bakalım. Beşimiz şöyle kafa kafaya verelim...»

55

6. Ellery'nin ihaneti

Ellery Queen,sakin bir tavırla, «Çâre çok...» dedi. «Fa-Tcat hepsinin de bir tek kusuru var... Hangi çâreye başvurur-.sak vuralım, zor kullanmak mecburiyetinde kalacağız...Thurlow,şöyle alâka çekici bir suçla itham edilebilir... Bel-ki kanunlardan birinde düelloyu men eden eski bir madde vardır... VeyaThurlow'uncinayet işlemek niyetinde oldu-ğu söylenilebilir... Fakat, annenizin sözlerinden anlaşıldığına göre,Thurlow'untevkif edilmesiyle, kefaletle serbest bıra-kılması bir olur. Üstelik sizinki bu yeni 'haksızlık' yüzünden büsbütün deliye döner... Anlatabiliyor muyum? TabiiThur-low'u müşahede için akıl hastahanesine de gönderebiliriz. Fakat onu oraya kapayabilmek için kuvvetli sebepler yok*. Hayır... Zora başvurmamamız daha doğru olur.»

Mac, atıldı.«Robert,kısa bir yolculuğa çıkabilir.»

İkiz kardeşi, «Alay mı ediyorsun?» diye homurdandı.

Sheila, «ÜstelikThurlowda onun peşinden gider,» ddei.

Charley'in kaşları çatılmıştı.«Thurlow'unsuyuna git-sek...»

Ellery, merakla ona döndü. «Ne demek istiyorsun?»

— «Robert'leThurlow,düello etsinler... Ama şöyle teh-likesiz tarafından bir düello...»

Sheila, haykırdı. «Charley! İyi buldun!»Robert,«Uydurma bir düello mu yapacağız?» diye mırıldandı.

Mac, sordu. «Nasıl olacak bu, Charley?»

—«Thurlow,iki tarafın da bir tek kurşun atacağını, bu-nun kâfi geleceğini söyledi, değil mi? Hattâ iki tabancanın içinde de birer kurşun olduğundan bahsetti... Alâ... Yarın sabahThurlowla Robertbirer el âteş ederler. Fakat taban-banın içinde boş kapsül olur.»

.56

Ellery, inledi. «Avukat dediğin böyle olur işte! Basit fa-rkat mükemmel bir çâre. Charley, sen bir dahisin. Ver şu eli-ni sıkayım.»

İki genç, ciddi ciddi el sıkıştılar.

Sheila, «Bir dahiye âşık olduğumu biliyordum,» diye> güldü. Charley'i öptükten sonra ikizlere sarıldı.

Mac, endişeyle Robert'e baktı. «Ne dersin,. Bob?»

Thurlow'un kurbanı istihzayla güldü. «Doğrusunu isterr sen, Mac, ödüm patlamıştı... Evet, tabancalardaki hakiki: kurşunların yerine boş kapsüller koyarsak, bizim deli işin farkına varmaz.»

Sheila'nın Thurlow'u evin arka tarafındaki kütüphaneye götürüp bir müddet orada tutması kararlaştırıldı. Bu arada erkekler de kurşun meselesini halledeceklerdi.

Sheila, manâlı manâlı, «En güç iş bana düşüyor,» diye homurdanarak, Thurlow'u bulmak üzere odadan çıktı.

Mac, nöbetçiliğe talib oldu. Elleryle Charley, asıl mü-him meseleyi halledecek, Robert ise hiç bir işe karışmaya-caktı.

Mac, on dakika sonra heyecanla içeri girdi. Mavi gözleri pırl pırl parlıyordu. Genç adam, Thurlow'la Sheila'nın ha-raretili hararetili konuşarak yukarıdan aşağıya indiklerini ve* kütüphaneye girdiklerini görmüştü. Sheila, kütüphanenin kapısını kapatırken, bir tarafa gizlenmiş olan ağabeyisine göz:kırpmıştı. Yani bu bakımdan işler yolundaydı.

Ellery, bir an düşündü. «Robert, ateş etmesini bilir mi-sin?»

— «O Allahm belâsı tabancanın nasıl kullanıldığını gös-terirsen, ateş ederim.»

Ellery, inledi. «Eyvah!... Peki, ya Thurlow?»

Mac, kısaca, «O tabanca kullanmasını bilir,» dedi.

—| «Vay vay vay... O halde bu işi başarmalıyız. Charley,.. bizim 'İntikam meleği' nin ini nerede?»

İkizler, çabucak yukarıya kendi odalarına çıktılar. Charley, Paxton'la Ellery de onları takib ettiler. Avukat,

57

genç adamıyukarıholdeki sayısız kapılardan birine götürdü.

— «Thurlow'un odası mı bu?»

Charley, başını salladıktan sonra endişeyle etrafına ba-kındı.

Ellery, bir an ortalığı dinledi. Sonra da cüretkâr bir tavırla içeri girdi. Yüksek tavanlı oturma odası taze çiçek, rahat koltuk ve ciltli kitap doluydu. İnsanı şaşkırtan ince bir zevkle döşenmişti burası. Doğrusu bu odada insan aradığı rahat ve huzura kavuşabilir di.

Ellery, mırıldandı. «Thurlow'un bâzı kabiliyetleri oldu-ğunu söylediğin zaman neyi kastedtiğini şimdi anladım... Burasını kendisi mi döşedi, Charley?»

— «Evet..üBebecik, bu işi kendisi yaptı, Ellery—»

— «Vakur bir insan o. Acaba neler okuyor?» Genç adam, çabucak raflardaki kitaplara baktı. «Hımm... Evet... Bol bol Paine, Butler, Lincoln—Tabii, tabii! Voltaire... Hafif eserler-den hoşlanmıyor...»

— «Ellery, şimdi bunları bırak Allah aşkına!» Charley, endişeyle kapıya bakıyordu.

Ellery, düşünceli bir tavırla mırıldandı. «İnsan bu saye de Thurlow'u daha iyi anlayabilir...» Yandaki kapıyı açarak, Thurlow'un yatak odasına geçti. Burası manastırdaki hücre-lere benzeyen, küçük, az eşyalı, sade bir yerdi. Yüksek, beyaz bir karyola, bir komot, bir koltuk, bir lâmba. Ellery, Thur-low'un elinde kaim bir kitap, sırtında da pazen gecelikle ya-tağına tırmanışını tahayyül etti. (Herhalde Thurlow pazen gecelik giymiyordu ama ne yapalım?) Muhakkak ufacak te-fecik adam bir hayli de çevikti.

Aklı fikri yapacakları işte olan Charley, «İşte, işte,» dedi.

Hakikaten Colt komodun üzerinde duruyordu. Ellery, lakayt bir tavırla silâhı aldı. «Pek de tehlikeli gibi durmu-yor, değil mi?»

— «Thurlow'un dediği gibi içinde bir tek kurşun mu var?»

58

Ellery, tabancayı tetkik etti. «Tabii. BizimThurlowdü-rüst bir adam. Haydi, Charley... Sıvışalım...» Colt'u cebine attı. Avukatla birlikteThurlow'undairesinden çıktılar. Char-ley'in hem endişeli hem de rahatlamış gibi bir hali vardı.

Holde, «Gecenin bu saatinde boş kapsülü nereden bu-lacağız?» diye sordu. «Artık bütün mağazalar kapanmıştır.»

Ellery, başını salladı. «Merak etme, merak etme! Şimdi aşağıya inip, kütüphaneye git. Sheila'yla birlikteMr. Thur-lowPotts'u oyalamağa çalış. İşim bitmedikçe onun yatak odasına gitmesini istemiyorum.»

— «Ne yapacaksın?»

Ellery, «Ne mi yapacağım?» dedi. «Hemen Merkeze, ba-bama gideceğim. Ben dönünceye kadar kütüphaneden çık-ma...»

Charley, yanından ayrıldıktan sonra ElleryMaclyn'le Ro-bertPotts'un girdikleri kapıya yaklaştı. Usulca içeri girerek, ikizlere işlerin yolunda olduğunu söyledi. Robert'in Smith-Wesson'unu'almağı da unutmadı.

Robert,«Benim silâhımı neden alıyorsun?» diyecek oldu.

Ellery, holde dönerek, genç adama gülümsedi. «İşi emni-yete almak lâzım. Bunun içine de boş kapsül koyacağım—»

iz |

MüfettişQueen,«Bu mesele hiç hoşuma gitmedi, El-lery,» diye homurdandı. Oğlu Merkeze geldikten sonra Ko-miser Velie'yle ona olanları kısaca anlatmıştı.

Komiser Velie de, «Bir rezalet bu!» dedi. «Artık bu de-virde düello olur mu?»

Ellery de onların fikrindeydi ama meseleyi başka türlü halletmeleri imkânsızdı. «Başka ne yapabiliriz?»

Müfettiş, hiddetle Colt'a boş kapsül koydu. «Bilmiyo-rum...Fakatbumesele hiç hoşuma gitmedi!» Smith-Wes-son'a uzanarak, kurşunu çıkardı. Tabii yerine yine boş kap-sül koymağı unutmadı.

59

Komiser, şikâyete başladı. x«0 tımarhanede oturan deli-lerin yapmadıkları kalmamıştı. Ama bu seferki hepsim de geçti! Bu devirde düello yapmak?»

Ellery, başını salladı. «FakatThurlow'unoyuncaklarını zararsız hale sokuyoruz. Onun için tehlike yok. Üstelik bir bakıma gayet gülünç bir hâdise bu.»

Müfettiş, tabancaları Ellery'e uzatarak, homurdandı. «Ben bunu hiç de gülünç bulmuyorum. Bu budalaca macera sona erdiği zaman rahat bir nefes alacağım.»

— «Fakat, bir tehlike yok ki, baba. Tabancaların içinde :boş kapsül var.»

Komiser Velie, başını salladı. «Tabanca tabancadır.» an-sıyacağınız Velie, aynı zamanda büyük bir filozoftu.

—:- «Boş kapsül de boş kapsüldür, Velie.»

MüfettişQueen,bağırıldı. «Gevezeliği bırakın. Velie, yarın seninle Potts'ların ön bahçesindeki 'Ayakkabı'nın arkasına saklanacak veThurlow'ündüellosunu seyredeceğiz!~Eğer bir karışıklık olursa, çekeceğimiz var!»

Ellery, küstah ayın ışıkları altında malikâneye girdi. Fa-kat kendisini aydan başkasının görmemesi için de elinden geleni yaptı. Sonra, genç adam ön kapıları usulca açmasını da gayet iyi bilirdi.

Hol, boştu. Ellery, evin arkasına doğru süzülerek kütüp-hanenin kapısında durdu. İçeriden sesler geliyordu. Genç adam, başını sailayarak sessizce merdivenlerden yukarı çıktı.

Bir iki dakika sonra, ikizlerin kapısını vuruyordu. Kapı, hemen açıldı.

Potts ikizleri, bir ağızdan, «E?» dediler. Fena halde si-nirli oldukları ilk bakışta anlaşılıyordu. Odadaki tablalar iz-marit dolmuş, bir viski şişesi hemen hemen boşaltılmıştı.

Ellery, «İşler yolunda,» diye gülümsedi. «Colt'u, tekrarThurlow'unkomotunun üzerine bıraktım. Tabii içinde boş kapsül var... İşte bu da seninSmith-Wesson,Robert.»

60

— «BuAllahmbelâsı silâhın kimseyi öldürmeyeceğinden emin misin?

— «Tabii eminim.»

Robert,silâhı Mac'le kendi yatağının arasındaki komo-tun üzerine koydu.

Mac, «Yarın sabah bir aksilik olmasın da...» diye ho-murdandı.

— «Yapmayın, canım! İkiniz de çocuk gibi hareket edi-yorsunuz. Aksilik filân olacağı yok!»

Ellery, ikizlerden ayrılarak, neşeli bir tavırla aşağıya in-di. Ağır ağır kütüphaneye gitti.Thurlow,hiç de kederli veya hiddetli değildi. Bilâkis... Adam, iyice çakırkeyf olmuştu.

Thurlow,sol eliyle havada bir yarım daire çizerek, «Mer-haba!» diye bağırıldı. Sağ elinde ise buzlu bir bardak vardı. Bunu sıkı sıkı tutuyordu. «Dostlarım, işte şahidim de geldi. Şahitsiz düello olmaz. BuyurunMr. Queen,buyurun! Biz de konuşmamıza daha hoş bir yerde devam edip edemeyeceği-mizi düşünüyorduk. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya?»Thurlow,manâlı manâlı güldü.

Ellery de tebessüm etti. «Ne demek istediğinizi gayet iyi anlıyorum,Mr.Potts.» Belki sarhoşThurlow,ayıkThurlow'-dan daha iyi olurdu. Hattâ belki de içki yüzünden adamın ak-lı basma gelebilirdi. «Şöyle eğlenceli, güzel bir yere gitmek istiyorsunuz değil mi?» Yoruldukları anlaşılın Sheila'yla Charley'e usulca işaret etti.

Thurlow,haykırdı. «Evet, evet! Fevkalâde eğlenceli bir yer! Dostlarım, işte benim şahit! Harikulade bir genç o!» Ellery'nin koluna girerek, onu kütüphaneden çıkardı. Bir ta-raftan da ciyak ciyak şarki soyuyordu. Manâlı bir şarkıydı bu. «Ye, iç ve eğlen! Çünkü yarın öleceksin! Sen son nefesi-ni verince çok güleceğim! Seni kerata sehi!»

Thurlow,Klüp Bongo'ya gitmek istiyordu. Bütün uğraş-malarına rağmen onu bu fikrinden vaz geçiremediler. Ellery,

61

için için dua etmekten başka çâre bulamadı. «İnşallah Con-kin Cliffstatter bu gece başka yerde kafayı çekiyor...» Tak-siyle aşağıya inerlerken Thurlow, masum bir tavırla başını Ellery'nin omuzuna dayayarak, uykuya daldı.

Charley Paxton, dayanamıyarak güldü. «Vaziyet biraz komik!»

Sheila, «Hiç de değil, Charley!» diye fısıldadı. «Belki su-yuna gidersek, yarınki düellodan vaz geçer.»

— «Hişşt! Onunki tavşan uykusu.» Hakikaten Thurlcvv aynı anda gözlerini açarak, olanca sesiyle şarkısına devam etti.

Ellery, Sheila, büyük ağabeyi ve Charley, o geceyi Ku-lüp Bongo'da geçirdiler. Dansözlere hayran olan, anlatılan hikâyelere kahkahayla gülen kalabalığa karıştılar. Neyse müşterilerin arasında Conklin Cliffstatter yoktu.

Ellery'nin bütün nezaket ve cerbezesi üstündeydi. Ko-nuşma sırasında Thurlow'a makul olmasını tavsiye ediyor, sonra da ona bol bol içki veriyordu. Fakat ne onun, ne de Sheila'yla Charley'in ısrarları bir fayda verdi. Thurlow, sa-atler ilerlerken şeytani bir kararla, içmekten vazgeçti. Dü-ello'yu unutmasını, Robert'le barışmasını söyledikleri za-man da mahzun mahzun gülümseyerek, «Düello kaidelerine uymak lâzım, dostlarım...» diye fısıldadı.

Sonra da baş dansözü alkışlamağa başladı...

7. Şafak vakti tabancalar

Potts'lann sarayına, sabah altıya çeyrek kala döndüler. Gökyüzü kurşuni bir renk almıştı, hafif bir yağmur çiseli-yordu. İnanılacak, gibi değildi ama bu kasvetli; rutubetli şa-fakta, çimlerin üstünde düello yapılacak, ağaçlar da nöbetçi vazifesi göreceklerdi. 62

Ellery, Sheila ve Charley, yorgunluktan bitkin haldeydi-ler. Buna karşılıkThurlow,gayet zinde ve neşeliydi. Heye-candan büsbütün tizleşen sesiyle yanındakilere daha çabuk «olmalarını söylüyordu. Halbuki diğerleri ona güçlkle yetiše-bilmekteydiler.

Bahçe kapısından girerek, çimlerin üzerinden ilerlediler ve o iğrenç bronz ayakkabının önüne geldiler. Bunun tepe-sindeki neonla yazılmış yazılar sabah ışığında hafifçe parlı-yordu.

«POTTS AYAKKABILARI

HER YERDE 5 DOLAR» *

Thurlow,ayakkabı heykelinin arkasında yükselen bina-nın karanlık pencerelerine baktı. Annesinin evinde çıt çıkmı-yordu. Sonra adam resmi bir tavırla,«Mr. Queen,»dedi. «Ta-bancam, yatak odamdaki komutun üstünde.»

Ellery, tereddütle durakladı. Sonra da bir reverans ya parak, eve doğru yürüdü. Okuduğu bütün düello hikâyele-rinde şahitler daima reverans yaparlardı.

Ayakkabı'nın diğer tarafına geçerken, kulağına babası-nın homurtusu geldi. Müfettiş, alçak sesle ve müthiş bir hay-retle konuşuyordu. «Düello yapacak, Velie!»

Komiser de şaşkın şaşkın, «Buna Merkezde katiyen inan mıyacaklar,» diye fısıldadı. «Katiyen!»

İki adam, yanlarından geçen Ellery'e endişeyle bakarak usulca başlarını salladılar. Genç adam da onları taklit etti. Ellery, ön merdivenleri çıkarken, «Hiç de fena değil...» diye düşünüyordu. «Bilâkis bir bakıma eğlenceli bir şey bu. Ro-mantik çağlarda yaşayanlar hayatın tadını çıkarıyorlarmış. AllahtanThurlow Pottsdünyaya bir iki asır geç gelmiş.»

Genç adamın, bu neşesine biraz da baş dönmesinin se hep olduğunu biliyordu. Baş dönmesinin sebebi ise—malûmdu.Bütün gece viski içmek hususundaThurlow'aörnek ol-mağa çalışmıştı... Ön kapıyı, yine kendi usulünce açarak, ayaklarının ucuna basa basa içeri girerken ona herşey biraz bulanıklaşmış gibi geldi.

— «Herkes nerede acaba? Ne hoş ev! İki kardeş birbir-lerini öldürmek için düello edecekler. Aileden kimsenin üzü-düğü yok. Horlamaktan vaz geçip biraz endişelenmek niye-tinde bile değiller. Belki de İhtiyar Kadın, şimdi yatak oda-sının penceresinden usulca aşağıya bakıyor. Acaba bu acaip kadın,—bu garip ana ne düşünüyor? Neler hissediyor?... Ya Stephen Brent Potts? Herhalde yatağında. İyice içtikten sonra sızdı.»

Ellery, holden, yatak odalarının bulunduğu kata çıkar-ken birdenbire durakladı. Ev, gayet sessizdi. Şafak vakti et-rafa çöken o korkunç sessizlikti bu. Kurşuni ışığın getirdiği sessizlik.

Ne bir çatırdı duyuluyordu. Ne de bir hareket görülü-yordu. Fakat—bir şey mi vardı acaba? Galiba yatak odasının bulunduğu katta,— Thurlow'un dairesinin önünden biri geç-mişti... Yoksa,— biriThurlow'un odasından mı çıkıyordu? Ellery, merdiveni süratle tırmanarak sahanlıkta bir kedi ses-sizliğiyle durdu. İki tarafa doğru uzanan hole dikkatle baktı. Hayır, kimse yoktu. Etraf da yine o derin sükûnete bürün-müştü.

Kadın? Erkek? Evham? Hayal? Ellery, dikkatle dinledi. Fakat evde çıt çıkmıyordu.

Thurlow'un dairesine girerek, kapıyı sıkıca kapadı ve daha bariz ipuçları aramağa başladı. Ne zamanın geçmesine, ne gözlerinin yorulmasına ve ne de elbiselerinin buruşmasına aldırılmıyordu. Fakat yüzü koyun yerde sürünmesine, koltuk-ların altına bakmasına rağmen bu adaya, gece kendisi çıktık-tan sonra başka birinin girmiş olduğunu gösteren bir tek de-lil bile bulamadı. Küçük Colt da bıraktığı yerde duruyordu.

Ellery, Thurlow'un tabancasını kaptığı gibi dışarı fir-ladı...

Robert'le Maclyn Potts, tam altıda çıkageldiler. Omuz omuza çimlerin üzerinden ilerlediler. 'Ayakkabı'nın kaidesi-

nin gölgesine sinmiş olan MüfettişQueen'leKomiser Velie'-nin farkına varmamış gibiydiler. Heykelin önüne gelince dur-dular.

İki taraf büyük bir ciddiyetle birbirine baktı.

Sonra Thurlow, eğilerek kardeşlerini selâmladı.

Robert, tereddüt etti. Sonra Ellery'e bir göz attıktan sonra o da bir reverans yaptı. Thurlow'un arkasında duran Charley, gülerek kollarını havaya kaldırdı. İki elini birleştirdi. Robertde ona cevap vermek için usulca göz kırptı.

Fakat Mac'ın yüzünde gayet ciddi bir ifade vardı. «Bura-ya bak, Thurl! Bu budalaca komedi fazla uzamadı mı? Hepi-miz el sıkışıp—»

Thurlow, hasmının ikiz kardeşine hiddetle baktı. «Mr. Queen, bu centilmenin şahidine bildirin: düelloocularla konuşmak doğru değildir.»

Mr. Queen, buz gibi bir sesle, «Kendisine bildiriyo-rum...» dedi. «E, şimdi ne yapacağım, Mr. Potts?»

— «Merasimi idare ederseniz çok memnun olurum, Mr. Queen. Tabii ayrıca şahitliğimi de yapacaksınız. Bu kaidele-re biraz aykırı ama herhalde böyle bir şeye müsaade eder-ler.»

Ellery, telâşla atıldı. «Tabii, tabii.» İçin için de, «İdare et, Ellery,» diyordu. «İdare et, oğlum... Düello kaidelerinin de mantiki sebepleri olmalı. Veya vardı...» Dikleşerek, ciddi bir tavırla, «Silâhınız, Mr. Thurlow Potts,» diye mırıldandı. Colt'u namlusundan tutarak uzattı.

Adam, tabancayı ceviz kabzasından tutarak cebine attı. Sonra da dönerek, ağır ağır bir kaç adım attı. Şimdi, «Vic-damyla başbaşa kalmış» bir adam pozu almıştı.

Ellery, Maclyn Potts'a döndü. «Şahit olduğunuza göre, sizinle konuşacağım. Zannedersem şimdi merasimi idare eden şahıs sıfatıyla bir sulh teşebbüsünde bulunmam lâzım. Ne dersiniz?»

Mac cevap veremedi. Thurlow'un sesi duyuldu. Adam, fena halde sinirlenmişti. «Hayır, Mr. Queen, hayır! Hakare-

Mor izler — F: 5

te uğrayan benim. Barışma teklifini kabul edip etmemek de bana düşer.» Bu Ellery'nin hiç hoşuna gitmemişti. Zira bu düellodan ziyade bir iş konuşmasına benziyordu... Thurlow, devam etti. «Şerefime sürülen leke temizlenmelidir. Bu hu-susta ısrar ediyorum!»

Ellery, hürmetkar bir tavırla, «Fakat düello kaidelerine göre,» dedi. «Hakaret eden özür dilediği takdirde. mesele de kalmaz. Öyle değil mi?»

Robert, «Bu ıslak çimlerin üzerinde durmaktan bıktım,» diye bağırды. «Memnuniyetle özür dilerim! Allah kahretsin! Şuradan gidelim!»

Thurlow, haykırdı. «Olmaz, olmaz! Bunu kabul edemem! Şerefime sürülen leke temizlenmelidir! Silinmelidir!»

Ellery, telâşla, «Pekâlâ,» diye cevap verdi. «Pekâlâ... Le-ke şilinsin... Şimdi—hasımlar arka arkaya dursunlar. Şura-da... Mac, Robert hazır mı?»

Mac, hiddetle başını salladı. Robert, cebinden Ellery'nin kendisine bir gece evvel iade etmiş olduğu Smith - Wesson'u çıkardı... İki kardeş birbirlerine yaklaştılar. Thurlow da bi-raz evvel Ellery'den aldığı Colt'u çıkardı. Bunu sımsıkı yaka-lamıştı. Yüzü bembeyazdı.

— «Arka arkaya durun...» İki kardeş, istenileni yaptılar.

— «Ona kadar sayacağım.» Ellery, ciddi bir memnuni-yetle devam etti. «Her sayıda, siz birer adım atacaksınız. Saymam sona erdiği zaman aranızda yirmi adım olacak. Siz de aksi istikametlere bakacaksınız. Tamam mı?»

Thurlow Potts, heyecandan kısıklılaşmış bir sesle, «Evet,» diye cevap verdi. Robert, uzun uzun esnedi.

— «Sayı sona erince, 'Dönün!' diyeceğim. O zaman dö-nüp, karşılıklı duracak, silâhlarınızı kaldırarak nişan alacak-sınız. Ondan sonra tekrar üçe kadar sayacağım. Ben 'Üç,' der demez, siz de birer el ateş edeceksiniz. Anlaşıldı mı?»

Sheila, kıkır kıkır güldü.

— «Pekâlâ... Yürümeğe başlayın bakalım.» Ellery, ciddi

66

ciddi saymağa başladı. «Bir. İki. Üç...» On'a gelince, iki kar: deş muti bir tavırla durdular. «Dönün!»

Düelloocular bu emri de yerine getirdiler.Thurlow'untombul çehresi kurşuni ışıktta ıslak ıslak parlıyordu. Fakat ağzını inatla büzmüş, kinle kardeşini süzmekteydi. Colt'u omuz hizasına kaldırarak, nişan aldı,Robert,omzunu silke-rek, namluyu ağabeysine doğru çevirdi.

Ellery, «Bir,» dedi. Bir taraftan da, hiddetle, «Hepsi yanlış,» diye düşünüyordu. «Keşke düelo hakkında bir kitap okusaydım.Thürlow,işi berbat ettiğimi anlayınca düelloyu yenilemeğe kalkarsa?»

— «İki...»

«Acaba babamla Velie, şu korkunç heykelin arkasında durmuş ne düşünüyorlar. Artık dillerinden kurtulabilirsem ne âlâ.» Müfettişle Komiserin, kaidenin arkasından usulca başlarını uzatmış olduklarını far ketti.

— «Üç!»

Müthiş bir silâh sesi duyuldu. ŞimdiThurlow'unelinde-ki küçücük tabancanın namlusundan duman çıkıyordu.

Ellery, ortalığa tehlikeli bir sessizlik çöktüğünün veThurlowPotts'un yüzünde de pek acaip bir ifadenin belirdi-ğini farkettil. Telâşla döndü. ArkasındaSheila,bir şeyler mı-rıldandı.Charley Paxton,«Ne oluyor—» diye mırıldandı. Ko-miser Velie'yle MüfettişQueen,heykelin arkasından fırlaya-rak koşmağa başladılar. Telâşla ellerini sallıyorlardı.

ZiraRobert Potts,yüzükoyun ıslak çimenlerin üzerinde yatıyordu. Tetiğini çekmediğiSmith-Wessonhâlâ elindeydi.

'

Mac, durmadan,«Robert,»diyordu.«Robert!Çimlerin üzerinden kalk. Şakanın sırası mı? Çimlerin üstünden kalk! Soğuk alacaksın!»

Biri—Charley'di bu—Mac'î kolundan tutarak, hâlâ bir şeyler mırıldanan genç adamı kenara çekti.

Müfettiş, acaip bir sesle, «E?» dedi.

Yere diz çökmüş olan Ellery, usulca ayağa kalkarak, dalgın dalgın pantolonun dizlerindeki çim lekelerini süpür-meğe çalıştı. Lekeler çıkmadı tabii. «Ölmüş!»

Sheila, sendeleyerek eve doğru koşmağa başladı. Thur-low'un yanına sokulmayarak, dehşet dolu bir tavırla onun uzağından geçti. Thurlow, elinde tabancayla hâlâ olduğuyerededuruyordu. Şaşkın şaşkın etrafına bakılmaktaydı.

Komiser Velia, eliyle işaret etti. «Kursun tam kalbe gir-miş.» Ellery, Robert Potts'u çevirmişti. Genç adamın göğsün-de siyah bir leke vardı. Buradan kan sızıyor ve gitgide yayılıyordu.

Thurlow, otomatığı, sanki bu elini yakıyormuş gibi yere fırlattı. Sonra da sendeleyerek uzaklaştı.

Komiser Velie, ona doğru bir adım atarak, «Hey—» di-ye bağıracak oldu. Fakat sonra da duraklıyarak, başını ka-şdı.

Nihayet Müfettiş, normal sesiyle, «Fakat, nasıl?» diye haykırdı. «Ellery, sen bana—»

Ellery, usulca, «Kendi elinle koyduğun boş kapsül hâlâ Smith - Wesson'un içinde sanırım,» dedi. Zira zavallı Robert ateş bile edemedi. Thurlow'un tabancasında da boş kapsül vardı. Colt'u, dün gece Merkezden döndükten sonra Thur-low'un odasına baktığım zaman, boş kapsül yine silâhın için-deydi. Fakat biri,—bu evden biri—dün gece Thurlow'un ta-bancasına koyduğum boş kapsülü, hakiki kurşunla değıştir-di, baba!»

Müfettiş, mırıldandı. «Bir cinayet bu!» Adamcağız sap-sarı kesilmişti.

Ellery, «Evet,»' diye içini çekti. «Gözlerimizle gördüğü-müz bir cinayet. Üstelik buna mani olmak için küçük parma-ğımızı bile oynatmadık... Hattâ cinayetin işlenmesine yardım bile ettik...» Bir an durdu.«Tabancayı kullananı gördük,— fakat yine de kaatilin kim olduğunu bilmiyoruz!»

68

İKİNCİ KISIM

. Fırsat meselesi

'Taamüden cinayet' biraz çocuğa benzer... Onun gibi, vvelâ istenilir, sonra olgunlaşır ve nihayet 'doğar'... Cina-etin geçirdiği bu üç devrenin ekseri şahidi yoktur. Kurba-m ölümüyle birlikte ortaya bir 'Esrar' çıkar. İşte 'Detektif' 'n vazifesi de cinayetin mазisini, ailesini araştırmaktır. Zira ncak bu şekilde 'baba' nm kim olduğunu öğrenir—yani 'Es-j.ar' ı çözer.

Ellery Queen,o zamana kadar böyle bir 'doğum' da bu-unmak şerefine nail - olmamıştı. Buna rağmen kaatilin kim Iduğunu bilmemesi, genç adamı ne kızdırıyor ne de sinir-endiriyordu. Neticede bazı cinayetlerin önüne geçmek im-ansızdı. ElleryQueende bunların tâ başından bir esrar per-desine bürünmelerini tercih ederdi. Çünkü o zaman cinayetin ıraktığı kanlı izi takib ederek gerilere gider ve hakikati or-aya çıkarırdı.

ElleryQueenşimdi 'İhtiyar Kadın'ın meşhur mavi çanl-arından birinin altında durmuş, derin derin düşünüyor, bir araftan da babasıyla Velie'nin çalışmalarını seyrediyordu,trafgitgide aydınlanmaktaydı.Hesse, Flint, Piggot, John-on ve Müfettişin diğer adamları bahçeye doluştukları,— rad-olu polis arabaları yüksek duvarın önüne sıralandıkları,— olis fotoğrafçısı, parmak izi mütehasısı geldiği,— bu yaz abahmda yatağından, karısından, çocuklarından erken er-en ayrıldığı için fena halde sinirlenen Adli Tabip Dr. Sa-luel Prouty içeri girdiği zaman da yerinden kıılmadı.

MüfettişQueen'leDoktor Prouty, her zaman olduğu gi-iRobertPotts'un cesedinin üzerinden birbirlerine bakarak, omurdandılar. Yine her zamanki gibi, Komiser Velie, güle-ek aralarına girdi. Nihayet ceset, titiz Prouty'nin nezareti al-tında bir sedyeye konuldu. Bir dakika sonra daDr. Waggo-nerİnnis'in büyük, lüks arabası gözüktü. Kendisine heye-canla motosikletli bir polis refakat ediyordu. Dr. İnnis,

oto-mobilden heyecanla fırlayarak, o uzun bacaklarıyla gurubun peşinden koştu. Dr. Prouty'ı yakalılarak ona cinayet hakkın-da teknik sualler sormağa başladı.

Nihayet herkes eve girdi. Ve MüfettişQueen,hafifçe tit-reyerek, «E?» dedi.

Ellery, cevap verdi. «E?»

Kısa bir sessizlikten sonra Müfettiş, «Çabuk konuşa-lım,» diye mırıldandı. «Gazeteciler neredeyse gelir. Onlara ne söyleyeceğimizi de kararlaştırmamız lâzım. Şu anda ka-fam bomboş.»

Ellery, sigarasına bakarak kaşlarını çattı.

Müfettiş, acı bir sesle devam etti. «Bir düello! Yarabbi! Düello yapılmasına göz yumdum! Ondan sonra da başıma bunlar geldi! Müdüre ne söyleyeceğim? Herkesin karşısına nasıl çıkacağım?»

Ellery, içini çekerek, izmariti ıslak çimenlerin üzerine fırlattı. Güneş, gözlerindeki bulutları silmeğe çalışıyordu. Sönük ışıklar 'Ayakkabı' nın çirkin gölgesinin Hudson'a doğru uzanmasına sebep olmaktaydı. Ellery, «Neden, güneş, çıkmasını istediğin zaman bulutların arkasına saklanır?» di-ye şikâyet etti. «Sonra da artık hiç ehemmiyeti yokken orta-ya çıkar?»

— «Neden bahsediyorsun, Allah aşkına?»

Ellery, gülümsedi. «Yani,—ışık daha kuvvetli olsaydı bel-ki bir şeyler görürdük.»

— «Ya... Fakat ne görebilirdik, Ellery? Ne olduysa gece olmuş.»

— «Evet. Fakat—bir bakış... Yüzdeki ifadenin değişme-si... Bilinmez ki. Bazan en basit şeyler işe yarar. Halbuki ışık gayet azdı. Etraf kurşuni renkteydi. Teferruat da belli olmuyordu.» Genç adam, tekrar sustu.

Müfettiş, sabırsız bir tavırla başını, salladı. «Işığı bırak

70

şimdi. Artık bütün mesele şu: Dün gece, Merkezde Thurlov/ un otomatik tabancasına koyduğun boş kapsülü kim değiş-tirdi?»

Ellery, «Fırsat...» diye mırıldandı. «O korkunç şeytan! Evet. Bir dakika, baba. Bana evvelâ şunu söyle: kovana bak-tın mı?»

— «Tabii.»

— «Bunun fevkalâde bir tarafı var mı?»

— «Yoo. Peters M.C. tipi alelaide fişek kullanılmış. 5 cm. namlulu, 25lik otomatiğe göre bir şey bu... Dün gece taban-cayı bana verdiğin zaman içinde yine böyle bir kurşun vardı.»

— «Sahi mi?»

Müfettiş, kaşlarını çattı. «O kadar heyecanlanma. O kur-şunlar her yerden alınabilir.»

— «Biliyorum... Fakat Thurlow da onlardan kullanıyor-du... Sahi, onun kurşunlarına baktınız mı? Herhalde dün Cornv/all'den tabancaları aldığı zaman kendisine bol bol kurşun da verdiler.»

— «Velie'ye bu meseleyi tahkik etmesini söyledim.» Hakikaten aynı anda Velie de evden fırladı. Koşarak

'Ayakkabı' ya doğru geldi. «Burası ne biçim bir tımarhane? Zavallı genç, öldü! Öldürüldü! Fakat ailesinin aldırıldığı bile yok! 'Aldırmak' ne kelime? Adamlar bu meseleyle meşgul bi-le değiller!»

Ellery, müstehzi bir tavırla, «Velie,» diye cevap verdi. «Ppttılar diğler ailelere benzemez. Thurlow'un kurşunlarına baktın mı?»

— «Hemen bakmak fırsatını bulamadım. Ama bizim küçük Napoleon, dün kutu kutu kurşun aldığını söyledi. Fa-kat— 25lik otomatiğin kurşunların durduğu kutuya bir göz atmış. Galiba kurşunlar eksikmiş. 'Bir avuç...' diyor. 'Halbu-ki ben dün gece bir tek kurşun aldım. Bunu da Colt'a koy-dum... Hem bu gürültünün sebebi nedir? Ne oluyor, anlıya-ınıyorum? Bu bir düello değil miydi? Evet, kardeşim öldü!

Ama ne yapalım? Polisin burada işi ne? Bu kanuna uygun bir düelloydun. Ölen öldü, kalan kaldı.' Yarabbi!» Komiser başını sallayarak tekrar eve doğru gitti.

Ellery, mırıldandı. «Thurlow hemen gidip kurşunlarına bakmış. O halde adamın boş kapsülden haberi yok. Öyle de-ğü mi, baba?»

— «Kendisine bunu henüz söylemedik.»

— «Endişeli... Kanuna uygun bir düello ama Thurlow yine de endişeli. Baba, bana kalırsa Mr. Thurlow'un cepha-neliğini bul ve içindeki silâhlara derhal el koy. O tabancalar başımıza dert açabilir.»

Müfettiş, «Thurlow, tabancaları muhakkak bir yere sak-lamıştır,» diye homurdandı. «Mübarek insan değil, şirin bir sincap. Tabii silâhların yerini ondan başkası da bilmez... Neyse. Bizim çocuklar Thurlow'u göz hapsine aldılar. Bu işi bir iki dakika sonra hallederim. Şimdi seninle 'fırsat' mese-lesini konuşalım, Ellery. Emin olmak için bütün teferruatı gözden geçirmemiz lâzım. Dün gece tabancalarla Merkezden ayrıldıktan sonra ne yaptın?»

— «Hemen buraya döndüm. Thurlow'un odasına gire-rek, içinde boş kapsül bulunan Colt'u bulduğum yere,—yani komotun üzerine bıraktım. Ondan sonra da ikizlerin odasına giderek Robert'e diğler tabancayı verdim.»

— «Thurlow'un odasına girdiğini veya oradan çıktığını gören oldu mu?»

— «Bu hususta yemin edemem ama beni kimsenin gör-mediğinden eminim.»

— «Fakat ikizler bu meseleyi biliyorlardı değil mi?»

— «Tabii.»

— «Başka kimlerin haberi vardı?»

— «Charley Paxton'la Sheila Potts'm. Biz kurşunların yerine boş kapsül koymağa karar verdiğimiz sırada diğlerleri odada değildi.»

Müfettiş homurdandı. «Pekâlâ... Demek Colt'u bulduğun yere, yani Thurlow'un komotunun üstüne koydun,—ve Ro-

72

ert'e diğler tabancayı verdin. Ondan sonra ne yaptın?»

— «İkizleri odalarında bırakarak, aşağıya, kütüphaneye dim. Charley'le Sheila, Thurlow'u orada lâfa tutmuşlardı.

Thurlow'un keyfi yerindeydi. Zira Sheila, belki akli başına elir diye ona içki içirmişti. Adam, şöyle gurup halinde eğ-

lenmemizi istedi. Arzusunu yerine getirdik. Dördümüz evden yırılarak, bir taksiye bindik. Bütün geceyi 55 inci sokaktaki

ulüp Bongo'da geçirdik. Saraya ancak—»

— «Nereye, nereye?»

— «Afedersin. Benim ağızım da alıştı. Yani buraya altıya eyrek kala döndük.»

— «Thurlow, Charley veya Sheila, senin odada bıraktı-m Colt'daki boş kapsülü değiştirmiş olabilirler mi?»

Ellery, «İşin güzel tarafı da bu. ya...» dedi. «Üçü de be-imle beraberdi. Kütüphaneye girdiğim andan, bu sabah şa-k vakti taksiden indiğimiz dakikaya kadar burnumun di-inden ayrılmadılar.»

:— «Peki, buraya döndükten sonra ne oldu?»

— «Bildiğin gibi, Thurlow?, Charley ve Sheila'yı şurada, imlerin üzerinde bıraktım. Thurlow, beni eve, tabancasını İmağa yolladı. Yukarıya çıktım ve—» Birdenbire durakladı.

Babası çabucak, «Ne var?» diye sordu. Ellery, mırıldandı. «Şimdi hatırladım... O döner merdi-enlerden sahanlığa çıkarken bana yatak odalarının bulun-uğu holde biri veya bir şey hareket ediyormuş gibi geldi, unu görmekten ziyade hissettim.»

Müfettiş, heyecanla, «Evet?» dedi. «Ne? Kim?»

— «Bilmiyorum. Hattâ bahsettiğim şeyin veya kimsenin Thurlow'un kapısının önünde olduğunu da sandım. Fakat elki de heyecanlandığım için kuruntuya kapılmışım. Zira khm fikrim Thurlow'un dair esindeydi.»

— «Böyle bir şey var mıydı yoksa yok muydu, oğlum? İlah aşkına doğru cevap ver! Biri saat altıya doğru Thur-ow'un odasından çıktı mı, yoksa çıkmadı mı?»

— «Buna ne, 'Hayır,' diyebilirim, ne de 'Evet.'»

73

Müfettiş, inledi. «Oh, oh, ne âlâ. İşte bu çok işimize ya-rar! Neyse... Tabancayı aldıktan sonra hemen buraya mı in-din? Başka bir yere uğramadım mı?»

— «Hayır... TabancayıThurlow'averdim. O da bunu tvid ceketinin sağ cebine attı.» Müfettiş, başını salladı. Bunu kendisi de görmüştü.«Thurlow,düello başlayınca kadar da elini Colt'a sürmedi... Ben de gözlerimi ondan ayırmadım. Adamın yanına da kimse sokulmadı ki, 'Usulca kapsülü de-ğiştirdiler,' diyeyim...»

— «Öyle... Ben de dikkatleThurlow'abakiyordum za-ten... Demek ki kapsülün yerine hakiki kurşun dün gece kondu. Yani,—sen bunuThurlow'un odasındaki komotun üzerine bıraktıktan sonra,—ve adam seni tabancasını almak üzere saat altıda yukarı yollamadan evvel. Alâ... Bunu bilme-nin bize bir faydası var mı? Yok!» Müfettiş, sıska kollarını salladı. «Bu tımarhanedekilerin hepsi o on saat zarfında usulcaThurlow'unodasına girip, kurşunları değiştirmiş ola-bilir.»

— «Hepsi değil.»

— «Ne? Ne demek istiyorsun?»

Ellery, sabırla, «Hepsi değil dedim,» diye tekrarladı. «Hepsi değil. Hepsinden üç eksik.»

Müfettiş, aksi aksi, «Açık konuşun da benim gibi geri zekâlılar da işi anlasın,Mr. Queen,»diye söylendi.

Mr. Queen,mırıldandı.«Thurlow,o saatler zarfında usulca odasına girmiş olamaz.Charley Paxtonve Sheila Potts da öyle... Bu imkânsız... Üçünün de bu işle alâkaları olma-dığı meydanda.»

— «Malûm, malûm... Ben diğçerlerini kasedtim.» Ellery, dűşünceli bir tavırla, «Evet,» diye başını salladı.

«Bu vakada şüphelilerle masumları ayırmak kolay. Üçü ha-riç diğçer Potts'lar on saat süren o 'fırsattan' istifade etmiş ve boş kapsülle o ölüm kurşununu değıştirmiş olabilirler-Uşaklara geçelim... Sarayda şunlar var: İhtiyar Kadın, koca-

74

sı Stephen, onun arkadaşı Gotch, 'âlim' Louella, Robert'in ikizi Mac ve Horatio...»

— «Horatio mu? Onun bir yerde oturduğunu söyledin-di, Ellery? Sahi, ne demiştin?»

— «Horatio'nun peri masallarındakine benzer bir kulü-bede oturduğunu söyledim.» Ellery, hiddetlenmişti. «Evet... Horatio, sihirli kulübesinde uyuyor ama, bizim hayattan kaçmağa çalışan büyük filozof da bu işi pekâlâ yapmış olabi-lir. İç avludan ilerleyip, verandadan geçmiş ve camlı kapı-lardan içeri girmiştir... Sonra yine aynı yoldan kulübeye dönmüştür. Kendisini görmüş olmaları da şart değıl.»

Müfettiş, içini çekti: «Altı şüpheli... Fena değıl. Şimdi •cinayet sebebini inceleyelim. O canavar—»

Ellery, esnedi. «Bunu sonraya bırakalım, baba. Ben de insanım... Arada sırada uykuya ihtiyacım var. Gece canım çıktı... Charley'le Sheila'nm da öyle... Bırak biraz uyuya-lım...»

— «Pekâlâ. Uyanınca evden bana, buraya telefon et.» Ellery, başını salladı. «Uyanır uyanmaz kendimi baba-mın yanında bulacağım.»

— «Allah, Allah! O da ne demek?»

— «Potts sarayındaki yatlardan birine el koyacağım.» Müfettişin medarı iftihar, biricik oğlu, ilâve etti. «Yalnız yatmadan evvel karyolanın Procrustes'e ait olup olmadığı anlamak için etrafı mikroskopla tetkik edeceğim.»

— «O da kim?»

Ellery, esnedi. «Kim olacak? Kurbanlarını güzelce buda-yan bir hırsız...»

Müfettiş, hiddetle, «Bunun için Procrustes'in yatağına yatmanın lüzumu yok,» dedi. «Nasıl olsa bu hâdise hemen hemen aynı tesiri yapacak. Bilhassa burnunun bir hayli kü-çüleceğinden eminim, oğlum.»

— «İddiaya girer misin?» Ellery, eve doğru yürüdü.

9. Velie, canını güç kurtarıyor

Ellery, bir kedi gibi uykuya daldı. Ve bir insan gibi uyan-dı. Yavaş yavaş kendine gelirken, gayrı tabii bir sessizlikle, yine gayrı tabii bir gürültünün farkına vardı. Yani,— gürül-tülü olması lâzım gelen ev gayet sessizdi. Buna karşılık ya-tarken bomboş bıraktığı ön bahçe sanki istilâya uğramıştı.

Genç adam, el koyduğu yataktan fırlayarak çim sahaya bakan pencerelerden birine koştu. Güneş artık sıcak, parlak mavi semada iyice yükselmişti. Yakıcı ışıklarını bahçedeki kalabalığın üzerine döküyordu. Bağırان çağırان bir sürü adam, 'Ayakkabı' nm etrafını sarmıştı. MüfettişQueenise kaidenin dibine büzülmüş onlara lâf anlatmağa çalışıyordu. Ellery, telâşla giyinerek, aşağıya koştu.

— «Baba! Ne oluyor?»

Fakat Müfettiş cevap verecek halde değıldi.

O zaman Ellery, babasının etrafını sandığı gibi gözü dönmüş çılgınların değil, sadece gazetecilerin sarmış olduğu-nu anladı... Muhabir ve fotoğrafçılar, büyük bir heyecanla vazifelerini yerine getirmeğe çalışıyorlardı.

— «Ah! İşte Dahi Hafiye de geldi!»

— «Belki p dilini yutmamıştır.»

— «Ne haber, Sherlock?»

— «Senin peder birdenbire dut yemiş bülbüle döndü.»

— «Hoş, evvelce de pek konuşkan değildi ya.»

— «Haydi, artık anlatın. Neden susuyorsunuz?»

— «Burada saat altıda ne oldu?»

Ellery, neşeli bir tavırla başım salınarak, gazetecilerin arasından geçti. Babası onu görür görmez, koluna yapıştı. «Ellery! Şunlara olanları anlat. Allah aşkına! Bana katiyen inanmıyorlar! Onlara hakikati söyle de çıkıp gitsinler! Ben de işimin basma döneyim! Yarabbi nedir bu?»

ElleryQueen,«Beyler,» dedi. «Hakikat bu!»

Mırıltılar kesildi.

76

Nihayet bir muhabir, usulca, «Hakikat mı?» diye fısıldadı.

— «Yani—burada hakikaten düello mu oldu?»

— «Şu—ayakkabının önünde?»

— «Hakiki tabancalarla, yirmi adım öteden ateş edildi ha?»

— «Eğer Potts'lar düello için kadife pantolon da giymiş-lerse, çıldırırım!»

— «Yok canım. Thurlow'un sırtında o eski, biçimsiz gri tvidi varmış.»

— «Zavallı Robert Potts ise bej gabardin giymiş. Müfet-tiş öyle söyledi, değil mi?»

— «Yazık... Kadife pantolon giymelerini tercih eder-dim.!»

— «Fakat—Yarabbi—»

— «Dinle, Jack, bu acaip hâdiseye sizin paçavranın oku-yucuları bile inanmaz!»

— «İster inansınlar, ister inanmasınlar! Benim vazifem olanları haber vermek.»

— «Ben evvelâ patronla konuşacağım!»

— «Durun, durun—bakın, İhtiyar Kadın geliyor!» Kadın, ön kapıdan çıkarak mermer basamaklara doğru

ilerledi. Bir tarafında Dr. İnnis, diğer tarafında ise Komiser Thomas Velie vardı. İki adam da, tabiatlarına uygun bir şe-kilde İhtiyar Kadına yalvarıyorlardı. Muhabirlerle fotoğraf-çılar Queen'leri terkediverdiler. Çabucak çim sahayı geçerek basamakların önünde vaziyet aldılar.

Ellery, «İyi gün dostları,» diye mırıldandı. Endişeyle yan yan İhtiyar Kadın'a bakıyordu.

Cornelia'nın suratında sadece öfke vardı. Ne keder, ne ıstırap sadece öfke. Bir yılanı andıran siyah boncuk gözlerinden hiç ağlamadığı belliydi. Bunlar,—bu yılan gözle-ri,—kızarmamış, bulanmamıştı. Kadın, «Arazimizden çıkın!» diye haykırdı.

Fotoğraf makineleri yukarı kaldırılmıştı. Gazeteciler su-al sorup duruyorlardı.

m

Ellery, «Bu haber peşinde koşan gençlerin aklı olsa,» di-ye düşündü. «Bu kadını görünce korkuyla irkilip, selâmeti kaçmakta bulurlar. Genç oğlunun kanlı ölümüne aldırma-yan, fakat bahçesine, cinayetin işlendiği yere girildiği için sinir krizleri geçiren bu canavardan her şey beklenir.» ,

Müfettiş, «Bu gün ilk defa ortaya çıkıyor,» dedi. «Ora-ya gidelim, daha iyi. Kadının tepesi atacak gibi.»

Queen'ler telâşla eve doğru koştular. Fakat daha merdi-venlere ilişmeden Cornelia Potts'un hakikaten tepesi attı. Hem de umulmadık bir şekilde.

Kadın, orada hiddetli bir güvercin gibi durmuş, ateş sa-çan gözlerle gazetecilere bakıyordu. Sonra birdenbire bir pençeye benzeyen elini tafta etekliğinin cebine sokarak, bir tabanca çıkardı. Gülünç bir hâdiseydi belki bu. Fakat kimse gülmedi. Yetmişindeki kadın, tabancayı gençlere çevirdi.

Biri, hiddetle, «Ne oluyor?» diye homurdandı. Sonra hepsi de susuverdiler.

Cornelia Potts'un elindeki uzun kabzalı bir revolverdi. Bütün gözler güneşte mavi ışıklar çıkaran bu tabancaya di-kilmişti.

Dr. İnnis, telâşla bir adım geriledi. İhtiyar Kadın'ın öbür tarafında duran Komiser Velie'nin yüzünde hayret dolu bir ifade belridi. Ellery, "Velie'nin beş serseriye tek başına yaka-ladığını görmüştü. Adam, hiç heyecanlanmadan adamları bi-rer birer bayılıp, sıraya dizmişti. Fakat şimdi Kraliçe Vik-torya'ya benzeyen yetmiş yaşındaki bir kadının tabanca çek-mesi Komiseri fena halde şaşırtmıştı.

Gözünü, tetikteki kemikli parmaktan ayırmayan Müfet-tiş, acı acı, «Thurlow'un tabancalarından biri,» diye homur-dandı. «Demek kadın oğlunun silâhları nereye sakladığını biliyormuş. Yarabbi! Bu çılgınların arasına karışanlar da de-liriyor. Baksana! Ben bile oynattım.»

Ellery, endişeyle, «Birinin ona mani olması lâzım,» dedi.

— «Bu işi yapmak ister misin?» Genç adam, cevap ver-meyince Müfettiş bir puro yakarak, bunu isteksiz isteksiz

78

tüttürmeğe başladı. Sonra da, «Mrs. Potts,» diye seslendi. «O çirkin oyuncuğu bırakın ve—»

İhtiyar Kadın, Müfettişe, «Yerinizden kımıldamayın!» dedi. Yaşlı adam, hayretle ona baktı. Zira yerinden bir mi-lim bile oynamamıştı.CorneliaPotts, gözlerini kendisinden alamayan guruba döndü. «Size arazimden çıkmanızı söyle-dim.» Tabancayı, titrek eliyle şöyle bir salladı. Hevesli fakat ihtiyatsız bir genç usulca 'Basma Meydan OkuyanCorneliaPotts'un bir resmini çekmeğe kalktı. Bir silâh sesi duyuldu. İhtiyar Kadın, iyi nişan alamamıştı galiba. Zira kurşun ob-jektifin kenarını çatlattıktan sonra çimlerin arasına gömül-dü. Fakat bu kurşun sihirliydi. Yetişkin erkeklerin bir anda toz oluvmelerine ve sonra da bronz heykelin arkasında tekrar belirmelerine sebep oldu.

Komiser Velie, boşuk bir sesle Dr. İnnis'e, «Deli o,» dedi.

CorneliaPotts, 'Ayakkabı' nm arkasına gizlenmiş olan adamlara ciyak ciyak bağıırıyordu. «Defolun! Bu benim aile-mi alâkadard eden bir mesele! Hâdisenin gazetelere geçmesi-ni istemiyorum! Defolun!»

MüfettişQueen,yorgun bir tavırla,«Piggot! Hesse!»di-ye seslendi. «Neredesiniz? Çocukları bahçeden çıkarın.»

Bir kaç ağacın arkasından bir kaç baş çıktı. Bu başların bir kaç iri yarı adama—daha da fenası Müfettişin yardımcı-larına ait olduğu anlaşılıyordu.

Müfettiş, «E,» dedi. «Haydi! En fazlası hepinizi teker teker öldürür. Size de zaten bunun için aylık veriliyor. Öyle değil mi? Şu kahramanları bahçeden çıkarın.»

Kıpkırmızı kesilen detektifler ağaçların arkasından çık-tılar. Ondan sonra Ellery'le babası, bir sürü adamın karma-karışık bir şekilde bahçe kapısına doğru seyirtmelerini bü-yük bir alâkayla seyrettiler. Geri safları, onlar kadar süratle koşan sivil polisler korumaktaydı. Bir iki saniye içerisinde bahçede hafifçe dumanı tüten tabancanın çıkardığı mavi ışıl-tıları seyretmek için sadece beş kişi kaldı. Çim sahada bek-

79

leyen baba oğul ve merdivenin başındaki üç kişilik gurup.

İhtiyar Kadın, memnun memnun, «İşte böyle olmalı!» diye homurdandı. «E, siz neden bekliyorsunuz?» Namlu tek-rar titredi.

Müfettiş, bir adım attı. «Madam—»

— «Durun, MüfettişQueen.»MüfettişQueen,durdu.

— «Son defa söylüyorum! Bir daha da tekrarlıyacak de-ğilim! Sizi istemiyorum! Tahkikat yapılmasını istemiyorum! Polis istemiyorum! Başkalarının bu işe burunlarını sokmala-rını istemiyorum. Oğlumun ölümüyle, ben, kendim, bildiğim şekilde meşgul olacağım. Eğer bu sözlerimde ciddi olmadığı-mı sanıyorsanız—»

Ellery, hürmetkar bir tavırla, «Mrs. Potts,» dedi. Kadın, ona dik dik baktı. «Delikanlı, burada dolaşıp durman hiç hoşuma gitmiyor! Ne istiyorsun?»

— «Acaba vaziyetinizin farkında mısınız?»

— «O benim bileceğim bir iş!»

Ellery, kederle başını salladı. «Maalesef yanılıyorsunuz.. Aklına geldiği gibi hareket eden oğlunuzThurlow,her şeyi altüst etti. Daha doğrusuThurlow'uakılsız bir budala yerine koyup, ona iğrenç bir cinayet işleten asıl kaatil... Bu vaziyet-ten bağırıp çağırarak, tehditler savurarak, tabancalar çeke-rek kurtulamazsınız, Mrs. Potts. Bir an düşünün. O zaman size düşen vazifenin tabancayı Komiser Velie'ye vermek, içe-ri girerek kaatili yakalama işini de bunu bilenlere bırakmak olduğunu anlıyacaksınız.»

İşe bu şekilde karıştırılan Komiser Velie, şiddetle irkil-di. Sonra da hafifçe öksürdü.CorneliaPotts, sert bir sesle, «Kimildamayın,» diye homurdandı. Velie, zorla gülümseye-rek, «Kim?» dedi. «Ben mi, Mrs. Potts? Ben sadece ayak de-ğiştireyordum.»

Kadın, tabancayı daha sıkıca kavrayarak, geriledi. «Ne dediğimi duydunuz mu? Gidin artık! Dr. İnnis, siz de!»

Doktor, usulca, «Mrs. Potts—» diye mırıldandı. «Mr.

80

Queen'inhaklı olduğunu siz de biliyorsunuz. Sonra bu heye-can kalbiniz için fena,— çok fena. Ben artık mesuliyet—»

CorneliaPotts, haykırdı. «Saçma!..Kalbbenim! Sizden bıktım artık,Dr. Waggonerİnnis! Herhalde çıldırđım için unca zaman size tahammül ettim!» Dr. İnnis, şöyle bir dik-şti. «Son defa söylüyorum! Hepiniz de çıkıp gidecek misi-niz? Yoksa ciddi olduğumu ispat için birinizi vurayım mı?» i MüfettişQueen,«Velie,» diye emretti. «TabancayıMrs.Potts'dan al.»

iEllery, «Baba—» diyecek oldu. Komiser Velie, «Peki, efendim,» dedi. Bir anda bir kaç şey birden oldu. Dr. İnnis, usul usulCorneliaPotts'a yaklaşan Komiser Velie'nin ve tabanc na çevirmiş olan İhtiyar Kadm'ın arasından çekilmek için âde-ta insan üstü bir çeviklikle hareket etti. Ellery, çim sahadaki nöbet yerini bırakarak, merdivenlere doğru atıldı. O sırada evin kapısı açılarak merak dolu gözlerCorneliaPotts'a di-kildi. Aynı anda MüfettişQueende tıpkı bir kanguru gibi çim sahada sola doğru sıçradı. O arada cebinden koskoca-man, ağır dolma kalemını çıkararak, İhtiyar Kadına doğru fırlattı.

Tabanca patlarken, Ellery, İhtiyar Kadın ve dolma ka-lem de buluştular. Dolma kalem, Cornelia'nın bileğine çarpa-rak, elini sallanmasına sebep oldu. Ellery, İhtiyar Kadm'ın bacaklarına doğru yuvarlandı. Kurşun da Velie'nin şapkası-na isabet ederek, bunun bir kuş gibi uçmasına sebebiyet verdi.

Tabanca, verandaya düşerek şangırdadı.

Komiser Velie, silâhı can havliyle kaptı. Bir taraftan da hayretle, «Bana ateş etti!» diye mırıldanıyordu. «Bana ateş etti. Beynimi dağıtacaktı! Beynimi!» Tabancayı sıkı sıkı tu-tarak doğruldu. Şimdi ağzı bir karış açık, İhtiyar Kadına bakıyordu.

Ellery, ayağa kalkarak, üzerini süpürdü. Dr. İnnis'le Mü-fettişQueen'inelinden kurtulmağa çalışan, hiddetinden mos,-mor kesilmiş Cornelia'ya, «Af eder siniz...» dedi.

Motizler —F :6

Kadın, ciyak ciyak, «Sizi polise şikâyet edeceğim!» diye haykırdı.

Dr. İnnis,CorneliaPotts'un kolunu bükerek mırıldandı.

«Müsaade ederseniz, sizi içeri sokayım... Sakinleşmeniz lâ-zım. Kalbiniz—»

— «Polise şikâyet edeceğim—»

MüfettişQueen,elini alnına vurarak, «Bizi polise şikâ-yet edecekmiş!» diye gürlledi. «Plint! Piggot! Johnson! Bu manyağı içeri sokun! Neredesiniz? Saklandığınız yerden çık-sanıza korkaklar! Demek bizi polise şikâyet edecek, ha? Ve-lie!»

— «Ha?» Komiser Velia, şapkasını süzüyor, —şapka da yeni edindiği gözle ona bakıyordu.

Yaşlı Müfettiş, kükredi.«Thurlow'unsatın aldığı on dört silâhı hatırlıyor musun? Şimdi bunlardan üçü elimizde —sabahleyin düello için kullandığı iki silâh.. Bir de annesi-nin çaldığı... Şimdi, diğer on bir tabancayı hemen bul! Anlı-yor musun? Eğer bulamazsan, sakın Merkeze döneyim de-me! Bütün tabancalar tamam olacak!»

Komiser Velie, «Peki, efendim,» diye mırıldandı. Sonra da Dr. İnnis'le çırpınıp duran İhtiyar Kadm'm peşinden içeri girdi. «Bu işi hiçbir zaman anlıyamıyacağım,» der gibi başını sallıyordu...

10.Kabil'in damgası

Cenazeden sonra çekilen ziyafet ölülerden çok dirileri alâkadar eder tabii. Hiç kimse de 'kasap' kadar iştahlı ola-maz...

Elîery de birdenbire fena halde acıkmış olduğunu his-setti. Uyku, kendisini dinlendirmişti.Robert Potts,şehirde, Dr. Prouty'nin teşrih masasında yatıyordu. Ellery ise çok acıkmıştı.

Genç adam çabucak yemek salonuna gitti. Bir taraftan da gözleriyle etrafı araştırıyor, uşağı bulmağa çalışıyordu. Fakat karşısına uşak yerine, holden ön kapıya doğru koşan detektif Flint çıktı.

—«Mr. Queen,Müfettiş nerede?»

— «Dışarıda. Yine ne var, Flint?»

!— «Ne mi var?» Flint, yüzünü kuruladı. «Müfettiş bana, 'Flint,' dedi. 'Şu Horatio Potts'u gözden kaçırma. Yani şu av-ludaki pembe şekerden yapılmış kulübede oturan deliyi... O ihtiyar tekeyi gözüm hiç tutmadı. O yaşta bilye oynayan ka-zık kadar bir herif, sırf eğlence olsun diye ağabeysinin ta-bancasına hakikî kurşun koyabilir! Herhalde tabancanın 'Bani!' diye patlaması hoşuna gidiyor—»

Ellery, içini çekti. «Babamın sözlerini tekrarlamana lü-zum yok. Zaten açlıktan başım dönüyor. Ne var, onu söyle.»

Detektif Flint, «Ben de Horatio'yu gözetlemeğe başla-dım,» diye cevap verdi. «Onu gözetledim... Gözetledim... Ar-tık bana gözlerim yuvalarından uğrayacakmış gibi gelmeğe başladı. Sonra, bir de ne göreyim?» Flint, susarak tekrar yü-zünü sildi.

— «E? E?»

— «Adamın kardeşi ölmüş... Üstelik katledilen genç bir adam. İstikbali parlak, hayatının en güzel senelerini henüz yaşamamış bir insan. Cinayet işlenmiş. Ev polis dolu. Orta-lık karmakarışık. Horatio, korkuyor mu?» Detektif Flint, ba-şını salladı. «Tırnaklarını yiyerek etrafta mı dolaşiyor? Ya-tağına girip, örtüleri başına mı çekiyor? Ağlıyor mu? Buh-ran mı geçiriyor? O kanlı katilden intikam alacağım mı hay-kırıyor?—

Ellery, yürümeğe başladı.

— «Bir dakika!» Flint, genç adamın peşinden koştu. «Tam heyecanlı yere geliyorum... Buna bayılacaksınız.»

Ellery, usulca, «Ondan değil açlıktan bayılacağım,» dedi.

— «Fakat — anlamıyorsunuz? Horatio ağabey ne yapı-or?~ Yarabbi ne isim bu? Horatio ne yapıyor biliyor musu-

nuz? Bahçeye diktirttiği o pembe bonbon kutusundaki ma-sasının başına geçerek, dostça bir tavırla benimle konu-şu-yor! Adam, ahbap canlısı zaten! Evet, bana, 'Efendim,' diyor. 'Efendim, bu hâdise yüzünden aklıma fevkalâde bir fikir geldi... Çocuklar için harikulade bir kitap yazacağım. Zira düelloyla alâkalı erkekçe prensiplerde cihan—cihan—cihan—» Ellery'nin keyfi yerine gelmişti. «Cihanşümul...»

— «Tamam! 'Cihan-şü-mul bir şey var...' Doğrusu ne demek istediğini pek anlıyamadım. Neyse... Sonra da 'Za-ten, bu mevzu çocukları daima alâkadar eder...' diyor, «Şim-di, müsaadenizle masamın basma geçeceğim, efendim ve on-iki - onüç yaşındaki çocukların beğeneceği bu roman için bazı notlar alacağım... Eserde iki kardeş bir ölüm düellosu-na girişecekler...' Bana inanın,Mr. Queen!Eğer yalansoyu-yorsam, Müfettişin hışmına uğrayayım!.. O iri yarı, zır deli kalem gibi kullandığı tavuk tüylerinden birini kapıp sanki şeytan kovalıyormuş gibi telâşla bir şeyler karalamağa baş-lamıyor mu? Bir ara yazıdan vazgeçip bana bakıyor. Ciddî ciddî, «Tabii...' diyor, 'On yedinci asır...' Yazıya devam edi-yor. Sonra tekrar durup bana dönüyor. 'Mr. Flint,' diyor. 'Dolapta elma, reçel ve kurabiye var...'» Detektif Flint, kur-naz kurnaz etrafına bakınarak «Ne dersiniz,Mr. Queen?» diye fısıldadı. «O deli bu

cinayeti sırf mevzu bulmak için iş-lemiş olmasın? Şimdi gidip bunu Müfettişe anlatacağım. Bu sağlam bir faraziye,Mr. Queen.»

Ellery, içini çekti. «Dünyanın en yaşlı küfürbazını bah-çede bulacaksın!» Süratle uzaklaştı:

Sheila'ylaCharley Paxton,yemek salonundaki masanın başına geçmişler, önlerindeki salatayı yemeğe çalışıyorlardı.

Sheila, çabucak, «Ellery,» diye bağırdı. «Gitme!»

— «Öyle bir niyetim yoktu.» Ellery, içeri girdi. «Yemek bu kadar yakinken kaçır mıyım?»

— «Yarabbi!Cuttins!Cuttins!» Uzun bacaklı uşak gö-züktü. Adam zangır zangır titriyordu. Sheila, korkunç bir sesle, «Cuttins, yanımızdan çıkmak mı, yoksa burada kal-

84

mak mı istediğini pek bilmiyor... Kendisine vaziyeti anlatı-ver.»

Ellery, uşağa dik dik baktı. «Vaziyet şu merkezde: bu ev ve içindekiler polis tarafından göz hapsine alındılar. Bura-dan ayrılmaya kalktığın takdirde polis tarafından şerefine bir bülten dağıtılacak. Hani şu, 'Aranıyor,' diye başlayan bül-tenlerden... Kaçamıyacaksm Cuttins. Onun için en iyisi ba-na hemen yiyecek bir şeyler getir.»

Cuttins, mırıldandı. «Pekâlâ, efendim.» Kayar gibi yü-rüyerek dışarı çıktı.

Sheila,dalgın dalgın, «Hâlâ kendime geledim,» diye içini çekti. «Robert'in ölmüş olduğunu bu kaim kafam bir türlü almıyor.Robert,öldü! Bir hastalıktan değil! Bir kaza-ya da uğramadı. Hayır! Bir düello sırasındanThurlow'untabancasından çıkan kurşun onu öldürdü. Allahım! N-n-ne gülünç ölüm bu! Genç kız, birdenbire tabağının üzerine eğil-di. Üzüntüyle, donmuş gibi oturan Charley'e bakmıyordu.

Ellery, bir avukata baktı, bir Sheila'ya. «Aranızdan ka-ra kendi geçti galiba?»

Ellery, neşeyle, «Bunu müthiş bir tabiat afetiymiş gibi karşılama, Charley,» dedi. «Neticede bir kız fikrini istediği zaman değiştirir. Sonra buNewYork ormanlarında dolaşan en yakışıklı mahlûk da sen değilsin.»

Sheila,çabucak, «Mesele o değil,» diye atıldı. «Ben hâ-lâ—» Dudağını ısırdı.

Ellery, Charley'in tabağından bir dilim ekmek aşırdı. «Mesele o değil mi? O halde nedir,Sheila?»

Genç kız, cevap vermedi.

Charley, «Darılmanın, ayrılmanın tam zamanı!» diye ba-ğırdı. «Ben kadınları hiçbir zaman anıyamıyacağım! Şu kıza bak! Başı dertte! Teselliyi kollarımda arayacağını sanırsın değil mi? Ne gezer! Beni yanından uzaklaştırmaya çalışıyor! Kendisini öpmemi, ıstırabını paylaşmamı istemiyor—»

Ellery, usulca mırıldandı. «Her hâdisenin birkaç izahı

85

vardır. Belki dün öğle yemeğinde sarmısağı fazla kaçırdın, 'Charley!»

Sheila,' dayanamıyarak hafifçe güldü. Sonra da ümitsiz bir tavırla, «Bana inanın,» dedi. «Yapabileceğim başka bir şey yok.»

Charley, acı acı, «Zira zavallı Robert öldürüldü,» diye cevap verdi. «Demek babam evde, yatağında öleceği yerde darağacında can verseydi beni hemen terkedecektin?»

Ellery, şefkatle, «Derdin nedir, anlat,» dedi.

— «Pekâlâ! Anlatacağım!» Sheila'nın gamzeleri derin-leşti. «Charley sana daima annem yüzünden evlenmek iste-mediyimi söyledim. 'Evlensek, annem bana bir kuruş bile vermez,' dedim. 'Beni mirasından mahrum eder. Sana karşı haksızca davranmak istemiyorum...' Aslında asıl sebep bu değildi, Charley! Annemin serveti bana vız gelir! İster para versin, ister vermesin! Seninle bir odalı bir kulübede bile mesut olurum.»

Genç avukat şaşırmişti. «Sebep bu değil miydi? Fakat, sevgilim, ortada başka ne sebep olabilir—»

— «Charley, bize bak! İyiye bak! Thurlow, Louella, Ho-ratio—»

— «Bir dakika—»

— «Hakikati görmemezlikten gelmen vaziyeti değiştir-mez ki! Onlar deli! Hepsi de deli!» Sheila'nın sesi yükselme-ğe başlamıştı. «Benim de deli olmadığım ne malûm? Bunu nasıl anlarım?»

— «Fakat Sheila, sevgilim, onlar senin üvey kardeşlerin! Louella üvey ablan... Horatio'yla Thurlow/ da üvey ağabeyle-rin!»

— «Annelerimiz aynı ya!»

— «Yavrum, Thurlow, Louella ve Horatio'nun o—huyla-rı diyelim,— babalarından aldıklarını sen de pekâlâ biliyor-sun. Halbuki sen de o adamın kanı yok. Herhalde Steve'in anormal olduğunu iddia—»

Sheila, tiz bir sesle haykırdı. «Babamın anormal olma-

86

dığını nereden biliyorsun? Anneme bak! O başkalarına ben-ziyor mu?»

— «İhtiyar Kadının hiçbir şeyi yok! O sadece ters ve aksi. İşte o kadar! Sheila, sen mübalâğaya kaçyorsun. Çıl-dırmaktan korkman, bu çocukça—»

Sheila, hiddetle, «Hakikati öğrenmedikçe,» dedi. «Ne se-ninle evlenirim, ne de başkasıyla! Üstelik şimdi ailemden bi-ri katil—» Ayağa fırlayarak, odadan kaçtı.

Avukatın, yaralı bir geyik tavrıyla kızın peşinden koş-mağa niyetlendiğini gören Ellery, çabucak, «Olmaz, Char-ley,» diye atıldı. «Sen benimle kal.»

— «Fakat onun böyle kaçmasına müsaade edemem!»

— «Pekâlâ edersin. Bırak kız biraz yalnız kalsın.»

— «Ellery, sözleri o kadar saçma ki! Sheila'nın hiçbir anormalliği yok. Zaten Brent'lerin hepsi de aklı başında in-sanlar. Steve, Sheila, Robert, Mac—»

— «Sheila'nın korkularını anlamağa çalışmalısın, Char-ley. Kızın asabı çok bozuk... Aslında fazla hassas olmasaydı, bu evde otura otura sinirleri yine bozulurdu...»

— «O halde bu Allanın belâsı cinayeti çöz de, ben de Sheila'yı bu tımarhaneden alıp götürüyüm. Aklını başına ge-tirmeğe çalışayım.»

— «Elimden geleni yaparım, Charley...» Ellery dalgın dalgın önündeki soğuk tavuğa baktı. Genç adam, karnı doy-mağa başlar başlamaz soğuk tavuktan nefret ettiğini de hid-detle hatırlamıştı.

Müfettiş Queen'le Komiser Velie, telâşla yemek salonu-na girdikleri zaman Ellery, sandalyesinde arkaya yaslanmış, sigara içiyor,— daha doğrusu, tıklı bir baca gibi tütüyor,— Charley ise tırnaklarını kemiriyordu.

Avukat, «Hişşt...» dedi. «Düşünüyor.»

Müfettiş, «Ya?» diye homurdandı. «Öyle mi? O halde bunları da düşünsün! Velie, —onları şuraya bırak bakalım.»

Bir şangırtı koptu. Ellery, irkilerek başını kaldırdı. Ko-miser Velie yemek masasının üzerine bir sürü revolver ve

87

otomatik atmıştı. «Vay, vay, vay...Thurlow'un silâhları ha?»

Velie, dudağını büktü. «Onları ben buldum. Ama beni tebrik eden yok!»

Müfettiş, homurdandı. «Mübarek meşhur Palyaço'dan farksız! Oğlum, bunlar Thurlow'un ama—içlerinden iki tane-si eksik.»

— «Yani şimdi burada on dört tabanca yok mu?» Ellery, endişelenmiş ti. Bazı hususlarda bir muhasebeciden farksızdı o. Kaybolan şeylere fena halde sinirlenirdi. Hele bunlar bir değil iki tabanca olursa—?

— «Say da bak.»

Ellery, istenileni yerine getirdi. Masada on iki tabanca vardı. Thurlow'un 25 lik otomatik Colt'u, Roberts'in Smith-Wesson'u ve Cornelia Potts'un Velie'yi avlamak için kullan-dığı uzun namlulu revolver de bunların arasındaydı. 22 lik bir Harrington - Richardson'du bu.

Komiser Velie, homurdandı. «Ne söylediğini kendisi de bilmiyor. Ben ne anlarım? Thurlow, 'On dört tabanca satın aldım,' diyor. Mağazadakiler de aynı şeyi tekrarlıyorlar. Thurlow, gizli yeri kimsenin bilmediğini iddia ediyor... Kendisine, «O halde bu iki tabanca nasıl kayboldu?» diye sordum. 'Yoksa ayaklanıp gittiler mi?' Adam bana, sanki ben deliymişim gibi baktı!»

Ellery, sordu. •«Thurlow tabancaları nereye saklamış, Velie?»

— «Yatak odasındaki gizli dolaba. Kurşunları da bunla-rın yanına koymuş.»

Charley, hiddetle, «Oraya mı saklamış?» diye homurdandı. «O halde silâhların yerini bilmeyen yoktu. Thurlow, bu ev yapılarıdan beri eşyalarını o 'gizli' dolaba saklar. Hattâ o dolabı kendisi istedi. Tabii evde bunu bilmeyen yok.»

Müfettiş Queen, masaya oturarak, servis tabağından bir parça tavuk aldı. «İhtiyar Kadm'ın tabancayı oradan çaldığı muhakkak... Louella veya Horatio'nun aynı şeyi yapmama-

88

lan için bir sebep var mı? Hattâ bütün ev halkının? Her ne hal ise... iki tabanca eksik. Onlar bulununcaya kadar gözü-me uyku girmeyecek! Düşünün! Bu tımarhane ve kayıp iki tabanca!»

Ellery, dikkatle masadaki silâhlara baktı. Sonra da not defterini çıkararak yazmağa başladı. İş bittikten sonra, «Liste çıkardım,» dedi. «Bakın, şimdi elimizde neler var..» Listeye on iki silâhı geçirmişti.

1. Otomatik Colt.Ç. 25 — Cinayet silâhı.

2. Smith-Wesson Ç 38 — Robert'in silâhı.

3. Harrington-Richardson Ç. 22 — Cornelia'nın silâhı.

4. Otomatik İvor - Jhonson Ç. 32.

5. Otomatik Schmeisser Ç. 25.

6. Stevens Tek kurşun Ç. 22.

7. Champion Tek kurşun Ç. 22.

8. Stoeger Luger Ç. 7.65 mm.

9. Mauser Ç. 7.63 mm.

10. High Standard Ç. 22.

11. Browning Ç. 9 mm.

12. Ortgies Ç. 6.35 mm. Müfettiş, «E, ne olmuş?» dedi.

Oğlu, cevap verdi. «Hiçbir şey olmamış... Yalnız taban-caların hepsi de başka başka. Onun için kontrol kolaylaşa-cak. Velie, mağazaya telefon ederek Thurlow'un aldığı o on dört tabancanın tam bir listesini iste.»

— «Bu işe Piggot bakıyor.»

— «Âlâ... Thurlow'un kayıp iki oyuncağını bulmağa çalış.»

Müfettiş, müstehzi bir tavırla atıldı. «Madem 'hafiyeci-lik' oynuyoruz, o halde biraz Robert Potts'un yerden bir buçuk metre derinlikte yatmasını kimlerin isteyebileceğini düşünelim. O Allanın belâsı 'fırsat' meselesini konuştuk.»

Charley, mırıldandı. «Robert'i ortadan kaldırmayı kim istemiş olabilir? Thurlow hariç tabii. Zira Robert daima onunla uğraşır. Fakat Thurlow'un katil olamayacağını biliyoruz.»

89

Komiser Velie, homurdandı. «Şimdiye kadar gördüğüm -vakaların en acaibi! Ateş eden adam katil olamaz!.. Hey... Bu tavuk hiç de fena değil.»

Müfettiş Queen, kaşlarını çattı. «Mesele şu: biri Robert'in ölmesini istedi. O halde ortada mühim bir sebep vardı. Eğer bu sebebi bulabilirsek, belki o zaman katilin kim olduğunu da anlarız. Bu hususta bir fikrin var mı?»

Genç adam, omuzunu silkti. «Charley, sen ailenin avukatısın. Cornelia Potts'un vasiyetnamesinin şartları nedir?»

Charley, endişeyle ona baktı. «Ellery! Acele etme! İhtiyar Kadın henüz hayatta... Yaşayan bir insanın vasiyetnamesi ise avukatı tarafından açıklanamaz—»

Müfettiş, hiddetle başını salladı. «Ah, şu meşhur saçma sözler! Ellery, gel gidip kadınla konuşalım. En iyisi bu.»

Komiser Velie, ağzındaki lokmayı yutmayı unutarak, arkalarından seslendi. «Kurşun geçirmez yelek giydiniz mi?»

iz

11. Harekete bakıp, sebebi anlayın»

— «Fakat onunla sadece birkaç dakika konuşabilirsiniz, MüfettişQueen.»Dr. Waggonerİnnis'in yüzü sapsarıydı ama adam kendisini toplamıştı. ŞimdiCorneliaPotts'un oturma odasında tam mânasiyle muhteşem ve vakur bir hali vardı.

ElleryQueen,«Kendisi nasıl?» diye sordu.

— «Sinirleri biraz düzeldi ama, kalp berbat... Nabzı da henüz normal hale girmedi. Benimle iş birliği yapmanız lâ-zım—»

MüfettişQueen,«Çekilin de geçelim...» dedi. Baba oğul, ihtiyar Kadının yatak odasına girdiler.

İçerisi, daha zarif bir devirde, 'sanat' adıyla tanınan o yaldızlı aşk hayalleriyle doluydu. Dört köşe odadaki eşyala-rın hepsi de pahalı, hepsi de korkunçtu. Hantal işlemeli

90

koltukların baş ve dirsek dayanacak yerlerinde dantelli ör-tüler vardı. Bu odayı, yaşlı kadınla bir erkeğin paylaştığını gösterecek en ufak bir nişane bile yoktu.

Karyola, başlı başına bir âlemde denilebilir... Köşeleri yuvarlaktı, ayak tarafı baş ucundan daha darca bir oval mey-dana getiriyordu. Ayak ucunda tahta yoktu. Buna karşılık, baş taraftaki kavisli kısım yanlara doğru alçalarak uzanıyor-du. Ellery, «Karyola acaipliğine acaip!» diye düşündü. «Fa-kat bunun garip bir tarafı daha var? Ne acaba?»

Sonra ne olduğunu anladı. Karyolanın iki ayağı yoktu. Yani ayak ucu olduğu gibi yere oturmuştu. Baş taraf ise ka-ılın, aşağıya doğru hafifçe incelen bir tahtaya dayanıyordu. Bu yüzden yanlarda tatlı bir meyil yapmaktaydı. Fakat ya-tak, düz duracak şekilde imal edilmişti.

Bu o kadar inanılmayacak bir şeydi ki, Ellery bir an ya-taktaki kadına bakamadı.

Zira birdenbire karyolanın neye benzediğini anlamıştı.. Bu, spor bir kadın ayakkabısından farksızdı.

İhtiyar Kadın, beyaz saçlarının üstüne dantel bir takke geçirmişti. İpek örtü yuvarlak göbeğini örtüyordu. Cornelia, kabarık, pembe yastıklara dayanmıştı. Dizlerinin üstünde ise bir daktilo makinesi vardı. Pençe gibi eliyle tuşları arıyor, harfi bulunca da buna sabırsız bir tavırla basıyordu. İçeri giren dört erkeğe aldırmadı bile. Siyah gözlerini daktilo ma-kinesindeki kâğıda dikmişti.

Dr. İnnis, hiddetle, «Size söyledim, Mrs. Potts,—» diye başladı. Başını kaldırarak, tavana baktı. Sonra da telâşla ka-fasını indirdi. Zira orada, yaldızlı iki aşk meleği kucaklaş-maktaydı.

— «Susun, İnnis!»

Hepsi de Cornelia'nın bu anlaşılmaz işini bitirmesini beklediler. Kadın, bir harfe daha bastıktan sonra beyaz kâğı-dı şiddetle çekerek makineden çıkardı. Yazdıklarına çabucak bir göz atarken, sinekleri kapmağa çalışan ihtiyar bir tazı gibi, ağzını açıp kapatıyordu. Nihayet yatağın üzerindeki

9t

yumuşak uçlu, kalın kurşun kalemi olarak, hem elindeki kâ-ğdı, hem de makinenin yanında duran yine daktiloyla yazıl-mış beyaz sayfeleri teker teker imzaladı. Ve ancak ondan sonra başını kaldırdı. «Yatak odamda ne işiniz var?»

MüfettişQueen,«Sormamız lâzım gelen bazı sualler ol-duğu için, Mrs. Potts—» diye başladı.

— «Pek âlâ. Sizi başka türlü başımdan atamıyacağım. Fakat beklemeniz lâzım. Charles!»

— «Efendim, Mrs. Potts?»

— «Buraya bazı şeyler yazdım. Hepsini derhal hallet!» Charley, kadının eline sıkıştırdığı imzalı kâğıtlara muti

bir tavırla baktı. Sonuncuyu görür görmez de gözleri açılı-verdi. «Potts Ayakkabı Fabrikasının hisse senetlerini satma-mı mı istiyorsunuz? Hepsini de mi?»

İhtiyar kadın, «Kâğıda öyle yazmamış mıyım?» diye ho-murdandı. «Ha?»

— «Evet. Öyle yazmışsınız, Mrs. Potts ama—»

— «Charles, sana ne zamandanberi hesap vermeğe baş-ladım ben? Sana, emirlerimi yerine getirmen için para veri-yorum! Dediklerimi yap!»

Charley, itiraz edecek oldu. «Fakat,—anlıyamıyorum, Mrs. Potts. O zaman fabrikanın kontrolü elinizden gidecek!»

— «Öyle mi dersin?» Kadının dudakları istihkarla bü-küldü. «OğlumRoberts-kumpanyanın başındaydı. Onun ölü-mü ve demin mani olmak için elimden geleni yaptığım reza-let—» Sesi büsbütün sertleşti, «—Potts hisse senetlerinin düş-mesine sebep olacak! Madem skandale mani olamadım, o hal-de bundan istifade ederim! Hisse senetlerimi satmam bunla-rın büsbütün düşmesine sebebiyet verecek. Bu sabah borsa açıldığı zaman 84 dü. 72 ye düşünce, hepsini tekrar satın alır-sın.» Charley, iyice sersemlemiş gibiydi. İhtiyar Kadın, ciyak ciyak bağırırdı. «Ne duruyorsun? Söylediklerimi duymadın mı? Haydi git, borsa komisyoncuma telefon et!»

Charles, sert bir tavırla başını salladı. ElleryQueen'in yanından geçerken de usulca, «Ne dersin?» diye homurdandı. 92

«Ne anne, ne anne! Oğlunun öldürülmesinden istifade ede-rek bir iki milyoncuk kazanacak!» Genç avukat, hiddetle dı-şarı çıktı.

Dr. İnnis, İhtiyar Kadının üzerine eğilerek stetoskobu göğsüne dayadı. Başını salladı. Cornelia'nın nabzına baktı. Başını salladı. Daktilo makinesini kaldırdı. Başını salladı. Nihayet pencereye giderek, ön taraftaki çim sahayı seyre ko-yuldu. Bir taraftan da hâlâ başını sallıyordu.

Müfettiş, kibar bir tavırla, «Artık konuşabilir miyiz, ma-dam?» diye sordu.

«— Evet. Yalnız fazla uzatmayın.»

— «Efendim—?» Müfettişin sert bakışlı gözlerinde acaip bir pırıltı belirip, kayboldu. Sonra yaşlı adam, usulca, «Azi-zim, Mrs. Potts?» dedi. «Sizi, bir kanun adamını öldürmeğe teşebbüs suçuyla derhal hapse attırabilirdim. Bundan habe-riniz var mı?»

İhtiyar Kadın, başını salladı. «Tabii var. Fakat attırma-dınız!»

— «Attırmadım ha? Mrs. Potts, size ihtar ediyorum—» Kadın, dişlerini göstererek pis pis güldü. «Saçma! Evim-de kaldığım takdirde size daha faydam dokunacak. Bunu bi-liyorsunuz. Bana lütuf ta bulunmuş gibi bir tavır takınma-yın, MüfettişQueen!Sizin gibileri bilirim ben. Hepiniz de başkalarının işine burnunu sokan, meşhur. olmağa çalışan, ukala hırsızlarsınız. Rüşvete bayılırsınız! Bu hâdisede de çı-karınıza bakacaksınız!»

— «Mrs. Potts!»

— «Haydi, haydi! Oğlumun kazara öldüğünü ilân için kaç para istersiniz?»

Ellery, elini ağzına götürerek hafifçe öksürdü. Büyük bir zevkle babasının halini seyrediyordu. Fakat Müfettiş, sadece güldü. «Mrs. Potts, muhakkak iyi bir pokerci olurdunuz. Korktuğunuz şeyi—yani blöfünüzü göreceğimden çekindiği-nizi—örtmek için birbirine zıt bir takım sözler söylüyor, ha-reketlerde bulunuyorsunuz... Açık konuşalım. Ben, oğlunuz

93

Robert'in katilini bulmak için elimden geleni yapacağım. Bu-nu sizin de istediğinizi biliyorum. Fakat aksi bir kadınsınız, üstelik katili kendi usulünüzce bulmağı arzu ediyorsunuz. Fakat kozlar benim elimde. Üstelik bunun da farkmdasınız. İsterseniz bana yardım edin, isterseniz etmeyin. Bu sizin bi-leceğiniz bir şey. Fakat öğrenmek istediğim şeyi meydana çı-karmama mani olamayacaksınız.»

` İhtiyar Kadın, ateş saçan gözlerle Müfettişe baktı. Mü-fettişQueende aksi aksi onu süzdü. NihayetCornelia,tıpkı bir genç kız gibi ipek yorganının altında kıpır kıpır kıpırdan-dı. Somurtkan bir tavırla, «Konuşun veya çıkıp gidin. Öğren-mek istediğiniz nedir?» dedi.

MüfettişQueen,öyle muzafferane bir tavır takınmadı. Sadece hemen, «Vasiyetnamenizin şartları?» diye sordu.

Kadının boncuk gibi gözleri pırıldadı, ağzı açılıp kapan-dı. «Hiç o mu? Bunu gazetelere vermemeniz şartıyla söyle-rim.»

— «Söz veriyorum.»

— «Sen, delikanlı? Sen Müfettişin oğlusun değil mi?» Ellery, Cornelia'ya baktı. Kadın da arkasını dönmüş olan

Dr. İnnis'e. Sonra buz gibi bir sesle konuşmağa başladı. «Va-siyetnamemde üç şart var. Bir: Ölümümden sonra mal ve mülküm sağ kalan çocuklarım arasında müsavi şekilde pay-laşılacak.»

MüfettişQueen,«Başka?» diye mırıldandı.

— «İki: Kocam ne gelirden ne de kapitalden hisse ala-cak. Yani— ona beş para vermeyeceğim.» Ağzım yine açıp kapadı. «Otuz üç sene hem ona hem de Gotch'a baktım. Bu kadarı da kâfi!»

—! «Devam, Mrs. Potts.»

— «Ben 'Potts Ayakkabı Şirketi' İdare heyetinin reisi-yim. Ölümümden sonra yeni bir reisin seçilmesi lâzım. Heyet, sağ kalan çocuklarımdan ibaret olacak. Yeni reis seçileceği zaman fabrikalarımı idare edenSimonUnderhill'in de rey vermesini istiyorum.» Acaip bir neşeyle ilâve etti: «Bilmiyo-

rum, kanun bu son şartı tanır mı? Fakat alâkalıların bu yüz-den mahkemeye müracaat edeceklerini hiç sanmıyorum. Ya-şadığım müddetçe sözlerim kanun yerine geçti. Ölümümden sonra da öyle olacağını sanıyorum. İşte bu kadar. Artık çı-kıp gidin!»

Cornelia Potts'un dairesinden çıkarlarken, Ellery, «Ente-resan bir kadın,» diye mırıldandı.

Babası içini çekti, «Bu, polise göre bir mesele değil... Bu hâdiseyi ancak bir deli doktoru hal edebilir.»

Charley, holden telâşla yukarı çıktı. Üçü yukarı sahanlık-ta durdular. Avukat, nefes nefese, «Dr. İnnis onun yanında mı?»

Müfettiş, merakla sordu. «O kaç para alıyor, Charley?»

— «Kendisine senede hayli mühim bir para veriliyor. A-deta bir servet! Bunu hak ettiğinden emin olabilirsiniz.»

Yaşlı adam, homurdandı. «Yaşlı kadın bize vasiyetname-sinden bahsetti» Ellery, güldü. «Babam onu iyice sıkıştırdı. Charley, akli-ma geldi. Kadının vasiyetnamesi nerede duruyor?»

— «Diğer mühim evrakla birlikte yatak odasında.»

— «Biraz evvelki 'daktiloyla yazı gösterisi' yeni bir şey miydi, Charley?»

- «Ne münasebet? Bir keresinde İhtiyar Kadın'ın sayı-sız 'şifahî' talimatından biri dolayısıyla aramızda münakaşa çıktı. Bana, başka birşey söylediği hususunda ısrar etti. Hal-buki ben yanıldığını gayet iyi biliyordum. Bana tamamiyle zıt bir emir vermişti. Bu yüzden fena halde kavga ettik. Ken-disine, o günden sonra ancak yazılı talimatını yerine getire-ceğimi söyledim. Yazılı ve imzalı! Onunla ilk ve son defa bir bu hususta anlaşlık işte! O gündenberi istediklerini o maki-nede yazar ve altlarına da daima o yumuşak kalemle imza atar.»

Bu bahis Müfettişi pek alâkadar etmiyordu. «Kadın bize kocası Stephen Brent Potts'a beş para bırakmıyacağını söy-ledi.Bu kanunî mi, Charley? Ben bir kadının parasının üçte

95

ikisinin çocuklarına, üçte birinin de daima kocasına kaldığı-nı sanıyordum.»

Avukat, başını salladı. «Şimdi öyle. Fakat bu kanun 1930 da çıkarıldı. O tarihten evvel bir kadın kocasını kanunî şe-kilde mirasından mahrum edebilirdi. Halbuki İhtiyar Ka-dın, vasiyetnamesini evlendiği sıralarda yani 1929 da yap-mış.»

Ellery, ısrarla, «Sheila'nın babası neden mirastan mah-rum ediliyor?» diye sordu.

Charley, içini çekti. «Sen o dişi şeytanın ne olduğunu bil-mezsın, Ellery! Cornelia Potts, Stephen Brent'le evlendi ama adam soyadı hariç hiç bir zaman hakikî bir Potts addedil-medi.»

Müfettiş, müstehzi bir tavırla mırıldandı. «O sadece ço-cukların babasıydı demek?»

— «Eh, hemen hemen... Çocuklar da kadının kendi kâ-nı var. Onun için onlar Potts sayılıyor. Fakat Stephen, asla! Thurlow'un Potts adına karşı mübalâğalı bir hürmet besle-diğini düşünöyorsunuz. Bunun sebebi kim sanıyorsunuz? İh-tiyar Kadın tabii! Cornelia bunu oğluna aşlamış!»

— «İhtiyar Cadı'nın serveti ne kadar?»

Charley, yüzünü buruşturdu. «Bunu tahmin kolay değil... Mal mülk bir tarafa. Bankadaki parası, vesaret vergisi çık-tıktan sonra otuz milyon doları bulur sanırım.»

Ellery, az kalsın boğuluyordu.

Müfettiş, inledi. «Yani—Robert Potts sağken, İhtiyar Ka-. dinin altı çocuğunun her birine beş milyon dolar düşüyordu.»

Oğlu, içini çekti. «Korkunç bir hesap bu! Düşünün Lou-ella gibi bir mahlûka beş milyon dolar kalıyor.»

Charley, «Horatio'yu unutmayın,» dedi. «Ya Thurlow? Bizim kovboy beş milyonla bir hayli tabanca alabilir.»

Müfettiş, düşünceli bir tavırla başını salladı. «Robert öl-dü. Şimdi onun beş milyonunu da paylaşacaklar. Yani her-kese altışar milyon düşecek. Robert'in ölümü Potts varisleri için birer milyon dolar kıymetindeydi demek?» Ellerini oğuşturdu. «Şimdi—bakalım... Şüpheliler listesinde şunlar 96 var: Cornelia, kocası Stephen, Gotch, Louella, Horatio ve Mae...»

Ellery, tasdik etti. «Zaten tabancadaki kurşunu değıştir-me fırsatını da ancak onlar bulabilirdi.»

— «Pekâlâ... Evvelâ Cornelia'yı ele alalım.» Müfettiş, güldü. «Allah biliyor ya, bir annenin oğlunu öldüreceğini cid-dî surette düşüneneğim aklıma bile gelmezdi. Fakat bu evde her şey mümkün!»

Charley, «İhtiyar Kadın, Robert'den nefret ederdi,» diye cevap verdi. «Zaten Stephen'den olan üç çocuğunu da hiç sevmez. Fakat—cinayet işleyeceğini sanmıyorum.» - Ellery'nin de kaşları çatılmıştı. «Ben de o fikirdeyim.»

Müfettiş, «Evet,» dedi. «Kadının çıldırmış olması lâzım.»

— «Baba, bence Cornelia'nın aklı başında. Eksantrik fa-kat normal.»

— «Neyse... Cornelia'nın nefret yüzünden Robert'i öl-dürdüğünü düşünebiliriz. Tabî bu sadece bir faraziye... Stephen'e gelince...»

Charley, itiraz etti. «Stephen'in elini kana bulaması için bir sebep olamaz. Zaten, mirastan mahrum ediliyor...»

Ellery, onun sözünü kesti. «Ha, Charley, bile. Cornelia'-nm vasiyetnamesinin şartlarını biliyor mu?»

Avukat, başını salladı. «Kadın bunu gizlemiyor ki. Bil-diklerinden eminim. Her ne hal ise... Stephen, beş para al-mayacak. Onun için varislerin sayısını azaltmakla eline hiç bir şey geçmez. Yani cinayet işlemesi için sebep yok.»

Ellery de atıldı. «Sonra Stephen, aklı başında bir adam. Hiç bir normal baba oğlunu soğukkanlılıkla öldüremez.»

— «Bence Stephen Robert'i Mac'le Sheila'dan daha çok severdi. Hayır o katil olamaz.»

Müfettiş, «Peki—Gotch'a ne dersiniz?» diye sordu.

— «Robert'in ölümünün ona bir faydası dokunmaz.» Ellery, düşünceli bir tavırla ilâve etti. «Tabî, diğerlerin-den biri onu parayla tutmuş olabilir.»

Müfettiş, hayretle irkildi. «Şaka ediyorsun...»,

Morizler — P : 7

Ellery, güldü. «Biliyor musunuz Gotch hakkında ne dü-şündüm? Tabî o zaman adamın cinayet işlemesi için de or-taya bir sebep çıkıyor.»

Babasıyla avukat hemen sordular. «Ne düşündün?»

— «Bunu şimdi açıklamamam daha doğru olur. Zira he-nüz bu meseleye alışmış değilim. İnanmadığım halde gülünç faraziyeler yürütüyorum. Fakat—Gotch'un mазisini araştırır-san iyi olur, baba.»

— «Sağa sola bir iki telgraf çekerim... Louella'ya gele-lim...» Müfettiş, çenesini oğuşturdu. «Onun laboratuvar 'tec-rübeleri' için ısrarla para istediğinden fakat annesinin buna yanaşmadığından bahsettin...»

Ellery, homurdandı. «Bu Louella'nın Robert'i değil, an-nesini öldürmesi için mükemmel bir sebep. Tabî Robert'in ölümü Louella'yı da daha zenginleştiriyor, o başka.»

— «Sonra—'Hiç Büyümeyen Çocuk' Horatio var—» Charley, «Aaah,» dedi. «Horatio'nun paraya aldirdığı yok.

Zaten Robert'le ancak ayda yılda bir iki kelime konuşurdu. Tabî o da zenginleşti ama Horatio'nun kardeşini öldürdü-ğünü sanmıyorum.»

Ellery, sesini çıkarmadı.

Müfettiş, sordu. «Ya, Robert'in ikizi Maclyn?» Avukat, hayretle ona baktı. «Mac?Robert'i öldürecek? Saçma!»

Yaşlı adam, ısrar etti. «Fırsattan istifade edebilirdi.»

— «Peki cinayeti neden isledi?»

Ellery, ağır ağır,«İşin * aribi,»dedi. «Mac'in Robert'i öl-dürmesi için ortadadiğerlerindendaha mühim bir sebep var.»

Charley, hiddetleniverdi. «Bunu da nereden çıkardın?»

Ellery, «Kızma, Charley,» diye gülümsedi. «Bunlar fara-ziye... İkiizler Potts 'Ayakkabı Şirketi' nin Müdür muaviniy-diler. Öyle değil mi?» Avukat, başını salladı. «İhtiyar Kadın öldüğü zaman,—Dr. İmv's bu günün pek yakın olduğunusoy-uyor,—idareyi kim eline alçaktı? İkiizler tabii'. Zira ailedeki

98

aklı başında iki iş adamı vardı: Mac veRobert.«Ellery, om-zunu silkti. «Bu da bir teori tabii...Robert,ortadan kalktı. Artık, İhtiyar Kadın istemeye istemeye öbür dünyayı boyla-ymca, iş tamamıyla Mac'e kalacak.»

Charley,hayretle, «Yani,» dedi. «Mac, Robert'i kıskanı-yordu ve şirketin başına geçebilmek için onu öldürmekten kaçınmadı, öyle mi?»

Müfettiş, atıldı. «İşte bu sebep hoşuma gitti!»

Ellery, bir şey söylemek için ağızını açtı. Fakat aynı an-da Komiser Velie, paldür küldür merdivenlerden çıktığı için bundan vaz geçti.

Velie, hiddetle, «Ben artık bu işten vaz geçiyorum!» di-ye homurdandı. «Evi altüst ettik ama o iki tabancayı bula-madık. İhtiyar Kadının odasına bile baktık. Tabii o bize söy-lemediğini bırakmadı ama aldırmadık! Kayıp tabancaların nerede olduğunu bilmiyorum!»

Müfettiş, «Cornwall mağazasıyla konuştun mu?» diye sordu. «Kayıp tabancalar ne markaymış?»

Velie, ihtiyatla etrafına bakındı ama hol bomboştu. «Din-leyin onüçüncü tabanca bir otomatik Colt'muş. 25 likColt—»

Ellery, bağırdı. «Fakat Thurlon bu sabah düelloda bu tip bir tabanca kullandı.»

— «On dördüncü tabanca ise bir—38 likSmith Wesson'-muş...»

Müfettiş, irkildi. «YaniRobertPotts'un kullandığına benzer bir tabanca...»

Velie, ağır ağır başını salladı. «Evet, efendim. Kayıp iki tabanca bu sabah düelloda kullanılanların eşi! Ne garip de-ğil mi?»

12. Ölmenin ehemmiyeti...

Mac'in hali herkesi şaşırtıyordu. Genç adam, doğduğu gündenbergi Robert'le paylaştıkları odaya kapanıyor, bir kö-

93

şeye çekilerek boş gözlerle uzakta bir noktaya bakıyordu. Sersemlemiş, öfkelenmiş gibi bir hali yoktu. Daha ziyade,— Sanki kam cam çekilmiş, damarları boşalmışcasma oturu-yordu. Odasından çıktığı zamanlar ise, sanki bir şey arıyor-muş gibi huzursuz huzursuz etrafta dolaşıyordu. Sheila, onu yalnız

bırakmamağa çalışıyor, buz gibi elini tutarak kendisiyle saatlerce konuşuyordu. Fakat genç adam sadece başını sallıyordu. «Babama git, Sheila. Onun sana ihtiyacı var, be-nim yok.»

— «Fakat, Mac—»

— «Anlamıyorsun, yavrum.»

— «Hakikaten anlamıyorum! Bu gidişle asabın iyice bo-zulacak—»

— «Hayır, hayır, bozulmaz.» Kızın ısıltılı saçlarını okşu-yordu. «Hadi, babama git, Sheila. Beni yalnız bırak.»

` Bir seferinde, işin içinden çıkamayan, akli karışan She-ila ayağa fırlayarak haykırdı. «Ne olduğunu anlamıyor mu-sun? Sen, bilhassa sen, Mac—o senin ikiz kardeşindi—ben se-nin—» Mac, mavi gözlerini genç kızın yüzüne dikti. Sheila, bu gözlerin derinliklerinde tutuşan kıvılcımları farkedince ağ-layarak dışarı fırladı.

Evet, aslında babasının ona ağabeyinden çok ihtiyacı vardı. Stephen Potts, artık her zamankinden daha çekingen bir tavırla evde dolaşıyor, kekeliyerek özür diliyor, herkesin işine mani oluyor,—o arada da sanki gizli bir sesi dinliyor muş gibi başını yana eğiyordu. Sheila, onunla bahçede dolaş-makta, yemeğine dikkat etmekte, kitap okumakta, radyoda neşeli programlar bulmakta, hattâ babasını yatağına bile ya-tırmaktaydı. Stephen, üst kattaki boş odalardan birine geç-mişti. Adam, Cornelia Potts'un o kraliçelere lâyük yatak oda-sını neden paylaşmak istemediğini de kimseye açıklamamıştı.

Gotch, Stephen'i teselliye çalışmıştı... Şöyle beceriksizce tavırlarla tabîi. Fakat, ufak tefek yaşlı adam ömründe ilk de-fa iri yarı arkadaşından sıkılmıştı. Eski satranç tahtasını gö-rünce, başını sallıyarak, dudağını ısırıyor, gözlerini kırpıştı-

100

xarak,koskocaman bir mendille burnunu sildikten sonra ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyordu. Gotch ise hemen hemen aşağıdaki kütüphaneden çıkmıyordu. Sigar kutusuyla, içki dolabını boşaltıyor, gözleri satranç tahtasında dertli dertli oturuyordu.

Sonra—Adlî Tıp,RobertPotts'un cesedini ailesine tes-lim etti. Genç adam, Manhattan'da bir mezarlığa gömüldü. (Bu da başlı başına bir hikâye tabîi.) Ondan sonra da kar-deşi Maclynle babasıStephen,gizli sesleri dinlemekten vaz geçtiler. Zira dünyada gömülmekten daha katî bir, şey yok-tur. Ölüm bile onun kadar katî sayılmaz...

Artık onlar canlıların seslerini dinliyorlardı... Biİhassa Mac...

& .

Adlî TabipSamuelProuty,—bu aksi ve sert doktor,—bin-lerce ölüyle 'ahbaplık etmiş' bir adamdı. Ölüm katlaşmasıyla mücadele etmeğe hazırlanırken bir cesedin karnına otur-duğu veya masanın ucuna ilşerek bir sigara yaktığı zaman, «Ölü ölüdür...» derdi. Buna rağmen Dr. Prouty,RobertPotts'un cenazesine yeni. bir melonla geldi.

MüfettişQueen,fena halde şaşırıldı tabîi. «Burada ne işin var, Doktor?»

Son zamanlarda yüzünde daimî bir hayret ifadesile do-laşan Velie de bağırdı. «Ben ölüleri başınızdan attığınız için sevindiğinizi sanıyordum. Artık onları takibe mi başladınız?»

Dr. Prouty, mahcup bir tavırla, «Doğrusu ben ölümlere pek acımam.» diye mırıldandı. «Fakat bu genç içime dokun-du. Çok yakışıklıydı. Sonra otopsi sırasında benimle müca-deleye de kalkışmadı—»

Ellery, irkildi. «Mücadeleye çalışmadı mı?»

— «Tabii ya... Cenaze işlerine bakanlara sor, sana ne demek istediğimi anlatırlar. Bazı cesetler seninle iş birliği eder, bazıları da mücadeleye kalkar... Ekserisi insana karşı koyar... FakatRobert Potts,otopside bayağı yardım etti.

101

Kendisinden çok hoşnudum.» Dr. Prouty, senelerden,—hattâ helki de asırlardan—beri ilk defa kızardı. «Bari cenazesinde bulunayım, dedim...»

Velie, bir şeyler mırıldanarak geriledi. Dr. Prouty ise otopside bahsetmeğe başlamıştı.RobertPotts'un vurula-rak öldürüldüğü kati surette tespit edilmişti. İşte o kadar.

Diğer alâkayı çeken bir şey de mezarlıktı.NewYork ka-nunları, ölümlerin Manhattan'a gömülmelerini men eder. Fa-kat bu kanun çıkmadan evvel yapılmış olan bazı kiliselerin mezarlıkları, tabii bazı sıkı şartlara tabi olarak, şehrin eski ailelerine açıktır. Daha doğrusu onların ölümlerine.

Riverside Drivecivarındaki küçükSt. Praxedkilisesi de böyle bir yerdi. Potts malikânesinin kuzeyine düşen bu çu-kurda kalmış kilisenin arkasındaki mezarlıkta seyrek sarı dişleri andıran birkaç büyük taş vardır. Diğer mezarlar ise-belli değildir.

CorneliaPotts,St. Praxed'dealesine nasıl yer ayırtmış-tı? Bu sorunun cevabını kimse bilmiyordu. Kimisi kadının mensup olduğu ailenin bir kolunun uzun seneler önce o me-zarlığa gömülme hakkını satın aldığı iddia ediyordu. Her ne hal ise... İhtiyar Kadın, ne yapmışsa yapmış veSt. Pra-xed'debir yer almıştı... Elinde de bununla alâkalı vesak vardı... Sonunda oğluRobertPotts oraya gömüldü.

Cenaze merasiminde polis de bulundu.

CharlesPaxton,zayıflamağa başlamıştı.Ellery Queen,avukatın yavaş yavaş erişişinin farkındaydı tabii. ZiraChar-ley,sık sıkQueen'lerinapartmanına gelip, derdini döküyor, odalarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

— «Biraz mantıklı olsa, Ellery...»

— «Ama değil. Onun için aldırmamağa çalış. Bir içki iç.»

— «İçeyim bari.»

— «Charley, bu ara işleri astın galiba?»

102

— «Hangi işleri?Thurlow'unkimseyi dava ettiği yok. Adamlarım ise Potts'larla alâkalı diğer işlere bakıyorlar. Ya-ni vergi meseleleriyle meşguller. Aman, işten bana ne? Ben Sheila'yı istiyorum.»

— «Bir içki daha iç.»

— «İçeyim bari...»

İki gençQueenapartmanının sigara ve viski kokmasına sebep oluyor, durmadanRobertPotts'un öldürülmesinden bahsediyorlardı. Ele geçen ipuçlarının hiç bir işe yaramama-sı insanı çıldırtmağa kâfiydi.Robert Potts,ölmüştü. Biri, dü-ellodan evvel ağabeysiThurlow'unboş odasına girmiş ve 25 lik Colt'taki boş kapsülün yerine hakikî kurşun koymuştu. Herhalde kurşunThurlow'unyatak odasındaki

'gizli' dolap-tan çalınmıştı. Lâkin bu bile katî olarak bilinmiyordu. Zira laboratuvar tecrübelerinin de bir faydası olmamıştı. Taban-cadan çıkarılan boş kapsül ne olmuştu? Bu da bilinmiyor-du...

Charley, «Belki tuvalete atıldı,» dedi. «Belkide Hudsonnehrine.»

Ellery, yüzünü ekşitti. «Charley, hiç kurşunların nasıl değiştirildiğini kendi kendine sordun mu?»

— «Efendim?»

— «Dinle... Evdekiler düello gecesini Thurlow'un odasında duran Colt'ta zaten hakikî kurşun olduğunu sanıyorlardı. Hakikatimiz biliyorduk. Zira ben tabancayı alıp, Merkeze götürmüştüm. Orada babam, hakikî kurşunun yerine boş kapsül koymuştu. Bunu biz biliyorduk! Peki—katil hakikati nasıl öğrendi? Meçhul caninin vaziyeti anladığı muhakkak. Çünkü daha sonra usulca odaya girerek, babamın koyduğu boş kapsülü çıkardı ve yerine hakikî kurşun koydu. Bu hususta tahminlerde bulunabilir misin?»

— «Maalesef. Yalnız,—belki biri beşimizin, yani senin, benim, Sheila ve ikizlerin konuşmasını dinledi...»

— «Hımm... Belki...» Ellery, omzunu silkti. «Gel Potts'-ların malikânesine gidelim, Charley... Bugün kafam çalışmı-

103

yor. Belki babam yeni ipuçları bulmuştur. Sabahtan beri beni aramadı.»

Sheila'yla Stephen Potts'u ön bahçedeki 'Ayakkabı'nın yanında buldular. Yaşlı adam, ümitsiz bir tavırla heykelin kaidesine dayanmıştı. Sheila ise ona hararetli hararetli bir şeyler anlatıyordu. Ellery'le Charley Paxton'u görünce hemen sustu. Babası da telâşla kızarmış gözlerini kuruladı.

Ellery, «E?» diye gülümsedi. «Hava almağa mı çıktınız?»

Stephen Potts, kekeledi. «M-m-merhaba. Y - y - yeni bir şey var mı?»

— «Korkarım yok, Mr. Potts.»

Yaşlı adam bir an gözlerini kırıştırdı. «Bana o isimle hitab etmeyin lütfen. Benim adım Brent.» Dudakları gerildi. «C - Cornelia'nın teklifini kabul etmemeliydim.»

Sheila, soğuk bir tavırla, «Merhaba,» diye mırıldandı. Charley ise ona uzun zaman aç kalmış bir adam gibi ısrarla bakıyordu. «Babamla bana müsaade ederseniz—»

Ellery, «Tabii, tabii,» dedi. «Ha, sahi? Babam içeride mi?»

— «Hayır. Biraz evvel Merkeze gitmek üzere çıktı.» Charley, boğuk bir sesle, «Sheila—» diye mırıldandı.

— «Olmaz, Charley. Allah aşkına git!»

Stephen Potts, aksi aksi, «Sheila,» dedi. «Ç-ç-çocukluk ediyorsun. Charley, Sheila'nın bu gülünç fikrinden vaz geçmesi ve seninle evlenmesi için uğraşıyordum—»

— «Teşekkür ederim, Mr. Potts—şey—Mr. Brent! Sheila, duydun mu? Kendi baban bile—»

Sheila, bağırdı. «Bu bahsi kapatalım!»

Sheila, seni seviyorum. Benimle evlen. Seni alıp bu-radan götüreyim!»

— «Ben, babamla kalacağım.»

Stephen, heyecanla, «O-olmaz,» diye cevap verdi. «H-h-hayatını benim yüzümden mahvetmene razı değilim! Çok gençsin! Charley'le evlenip buradan kaç!»

104

— «Hayır, baba.»

Ellery, çimlerin üzerine oturarak bir ot kopardı. Bunu dikkatle tekkike başladı.

— «Hayır! Sen, ben ve Mac, birbirimizden ayrılmamalı-yız! Buna mecburuz, babacığım! Charley'i de bu işe karıştı-rarak, onun hayatını mahvedemem.» Avukata döndü. «Keşke annem işine son verse! Kendisine başka bir avukat bulsa!»

Charley, acı acı, «Sheila,» dedi. «Beni bu şekilde başın-dan atamazsın! Beni sevdiğini biliyorum! Zaten beni de alâ-kadar eden,—benim için mühim olan da bu! Buradan ayrıl-mayacak, peşini bırakmıyacağım. Merdiven dayayıp pence-rene tırmanacağım. Güvercinlerle aşk mektupları yollayaca-ğım! Senden vaz geçemem, sevgilim!»

Sheila, hıçkırarak ona sarıldı. «Seni çok seviyorum, Charley! Çok seviyorum.»

Bedbaht avukat o kadar şaşırıldı ki genç kızı öpme fırsatı-nı kaçırdı. Sheila, elini onun göğsüne dayayarak hafifçe itti. Sonra da babasına koşarak, onun koluna girdi. Yaşlı adamı eve doğru âdeta sürükledi.

Charley'in ağız bir karış açık kalmıştı.

Ellery, yerden kalkarak, kopardığı otu bir tarafa fırlattı. «Anlamağa çalışma, Charley. Gel şimdi etrafı araştıralım. Belki bir şey buluruz...»

13. Korkusuz Kovboy Thurlow Potts...

Gözleri birşeye takıldığı için birinci kattaki kütüphanenin kapısında durdular. Odanın ortasında meşhur oyun masası, hunun iki yanında da iki sandalye vardı. Satranç tahtası ma-saya yerleştirilmişti. Hararetli bir oyun oynandığı anlaşılı-yordu.

Gotch, sandalyelerden birine yerleşmiş, geniş çenesini de yumruğuna dayamıştı. Satranç tahtasına hiddetle bakıyordu.

105

Fakat diğer iskemle boştu. Birdenbire yaşlı adam kırmızı bir taşı ortaya doğru sürdü. Sonra arkasına yaslanarak, sevinçle dizine vurdu. Nihayet, yerinden fırlayarak karşısındaki is-kemleye oturdu ve eskisi gibi oyun tahtasını dik dik süzme-ğe başladı...

Öfkeyle kafasını salladı, siyah taşlardan birinin yerini değiştirdi, ayağa kalkıp tekrar eski yerine oturdu. Yüzünde muzafferane bir ifadeyle üç siyah taşın üzerinden atladı. Ar-tık kırmızı piyon şahın karşısındaydı. Gotch, arkasına yak-laşarak büyük bir ihtişamla kalın kollarını kavuşturdu.

Aynı anda Ellery, öksürdü.

Gotch, başını çevirirken, kollarını da indirdi. Pembe ya-nakları âdeta morarmıştı. «İşte bu hoşuma gitmedi,» diye kükredi. «Casusluk bu! Sinsice bir Maori oyunu. Beh kendi işime bakıyorum,—siz de kendi işinize bakın!»

Ellery usulca, «Affedersiniz...» dedi. «Gel Charley—biraz: Mr. Gotch'la konuşalım.»

Gotch'un hiddeti yatışmıştı. Homurdandı, «Sen miydin,. Charley? Gözlerim eskisi gibi değil artık... Şimdi vaziyet de-ğişti. Arada fark var.»

İyice şaşırılmış olan Charley, izahat vermeğe çalıştı. «El-lery, Robert'i öldüren şahsı yakahyacak.»

— «Ya? Onu Thurlov/ öldürdü.» Gotch, nefretle açık kapıdan verandaya tükürdü.

Ellery, mırıldandı. «Thurlov, sadece tetiği çekti. Mr. Gotch, o Colt'un içinde boş bir kapsül olacaktı. Fakat plâni-mız altüst oldu, zira biri kapsülü çıkarıp yerine hakikî bir kurşun koydu.»

Gotch, çenesini kaşdı. «Hım... Ben de bu heyecanın, bu kaynaşmanın sebebini merak ediyordum. Fakat Thurlov, Ro-ber't'i o uydurma düello sırasında kaidelere uygun bir şekil-de öldürdüğüne kani.»

Ellery, üzüntüyle içini çekti. «Maalesef Thurlov'un akli hâlâ başına gelmedi. Mr. Gotch, Robert'i siz mi öldürdünüz?»

— «Ben mi? Yok canım.» Gotch, tekrar sakın sakın ve-

106

randaya tükürdü. «Ben artık çok yaşlıyım.. Böyle işlerle kırk-lark beş sene evvel meşgul olurum.» Birdenbire güldü. «Stephen'le az adam temizlemedik.»

— «Stephen'le mi?» Charley'in buna inanmadığı belliy-di.

— «Stephen'in adam öldürmekten pek hoşlanmadığım itiraf edeyim. Daima bana sığınırđı. Ben sanki onun ağabey-siyim. Stephen'i kaç defa zencilerin bıçaklarından kurtar-dım! Doğrusu o bıçak gördü mü fena halde endişelenirdi. Hele kana hiç tahammülü yoktu. Yalnız, tabancalara bayılır-dı.»

Ellery, terbiyeli bir tavırla, «Bütün bu katliam nerede oldu, Mr. Gotch?» diye sordu.

— «Nikaragua... Solomon adaları. Cava... Hatta Urgavi de...»

— «Demek macera peşinde dolaşıp durdunuz?»

` Yaşlı adam, omzunu silkti. «Bunu daha önce de anlat-tım.»

— «Stephen Potts'la gençlik yıllarınızı Güney Denizleri ve Malakka'da geçirmediniz mi?»

— «Tabii, tabii. Gitmediğimiz yer kalmadı. Stephen'le maceradan maceraya atıldık. Hele bir keresinde Batavya'-da—»

Ellery, telâşla, «Evet, evet,» dedi. «Ha, aklıma gelmişken Geçen akşam neredeydiniz? Yani düellodan önceki gece?»

— «Yataktadım. Uyuyordum. Charley, bir satranca var-mışın?»

Charley, «Hayır,» makamında bir şeyler mırıldandı.

— «Bir de—» Ellery, sigarasını dikkatle yaktı. «Hiç ev-lendiniz mi, Mr. Gotch?»

Yaşlı adamın ağzı bir karış açık kaldı. «Kim? Ben mi? Allah göstermesin!»

— «Sizce Robert Potts'u kim öldürmüş olabilir? Bir fik-riniz var mı?»

— «O ihtiyar baykuş da demin aynı suali sordu. Hayır,

107

bu hususta hiç bir fikrim yok. Ben, sadece kendi işleriyle meşgul olan bir adamım. Kimseye karışmam.Başkalarının,da bana karışmalarına göz yummam. Charley,oynamak iste-mediğinden emin misin?»

Kütüphaneden dar kaçtılar...

Charley, kuledeki kapıyavurdu. Louella'mnçeheresiokafesli pencerenin arkasında belirdi. Kadıntatlı tatlıgülüm sedikten sonra çabucak kapıyı açtı. Onları, Ellery'nin tüyle-rini diken diken eden bir sevinçlepis kokululaboratuarına aldı. «Buyurun! Beni ziyarete gelmenizeo kadarsevindim: ki! Ah! Bilseniz ne hoş bir şey oldu! Bakın—şu—» Ellery'le Charley'i çalışma masasına doğru götürürken durmadan ko-nuşuyordu. Onlara porselenden büyükbirkabı gösterdi. Bu-nun içinde bataklık çamuru renginde, yeşilimsi-gri yapışkan bir madde vardı. Üstelik bu pek de pis kokuyordu.

— «Nedir bu, Miss Potts?»

— «Plastiğim.» Louella, etrafına bakınarak sesini alçalt-tı. «Nihayet gayeme ulaşacağım, Mr. Mulcneen. Bundan emi-nim! Tabii vaziyeti kimseye—hattâ polise bile açmamanızı ri-ca edeceğim. Onlara itimadım yok. Şirketlerin birinden para alıp buraya girer ve plâstiğimi çalabilirler. O zaman hiç bir şey yapamam tabii! O ufak tefek müfettişin babanız olduğu-nu biliyorum. Fakat Charley, polisle hiç bir ilişkiniz olmadı-ğını söyledi ve—»

Ellery, onu yatıştırmağa çalıştı. «Fakat—Miss Potts, zan-nedersem tecrübeler devam için paraya ihtiyacınız vardı. Geçen gece anneniz para vermeyeceğini söyledi—»

Louella'mn yüzü hiddet ve kinle karardı. Kadın, tükürür gibi, «Pişman olacak!» dedi. «Hep böyledir zaten! Egoist ol-mayan, insanlığı düşünen büyük âlimler her türlü maniaya rağmen mucizeler yaratırlar! Annemin cimriliği beni durdur-mayacak! Bir gün pişman olacak o. Louella Potts adının—»

Demek ki Louella da o kokulu laboratuarında yine Potts ismi uğruna o kadar çalışıyordu. Cornelia, Thurlow ve hattâ Horatio bu isme hayrandılar. Ellery, «Keşke daha hoş bir

108

isim olsaydı...» diye düşündü. Genç adam, Louella'yl kor-kutmamak için, kadına ehemmiyetsiz sualler sordu. Hayır... Louella, düello gecesi plâstik tecrübeleriyle meşgul olmuş, laboratuarından hiç çıkmamıştı. Bütün gece çalışmıştı o. Yalnız basma tabii.

Louella, kemikli yüzünde sevinçli bir ifadeyle, «Ben yal nız çalışmaktan hoşlanırım, Mı.Mulqueen,»diye mırıldandı. Fakat, kimbilir aklına ne gelmişti. Heyecan ve sevinci uçu-verdi. Somurtarak, «Bir hayli vakit kaybettim,» dedi. «Rica ederim. Başka bir şey yoksa—İşimin başına dönmek isterim.»

— «Hay hay, Miss Potts.» Ellery, kapıya doğru gitti. Charley ise ondan önce o tarafa koşmuş ve tırnaklarını ke-mirmeğe başlamıştı. Ellery, birdenbire dönerek, lakayt bir tavırla, «Sahi...» diye gülümsedi. «Aklıma geldi. Burada hiç tabanca var mı, Miss Potts? Evdeki silâhları toplamağa çalışıyoruz da. Kardeşiniz Robert'in hayatına mal olan o kor-kunç kazadan sonra bu şart tabii.»

Louella, ürperdi. «Tabancalardan nefret ederim.»

— «Kurşun da yok mu?»

— «Tabii yok!» Kadın gözlerini kaptaki iğrenç çamura dikmişti. Birdenbire, «Sahi,» dedi. «Tabancalar... Evet, bunu soruyorlardı. O iri yarı adam,—Komiser bilmem ne—buraya zorla girerek laboratuvarı alt üst etti. Plâstiğimi önliğümün altına sakladım...» Sesi hafifledi.

Ellery'le Charley, sıkıntıdan kurtulmak için oradan kaç-tılar.

İki genç Louella'nın kulesinden indikleri sırada, Dr. İnnisde Cornelia Potts'un dairesinden çıkıyordu. «A, Doktor! Mrs. Potts nasıl?»

İnnis, hiddetle, «Hiç iyi değil,» diye cevap verdi. «Hiç iyi değil, Mr. Queen. Kalp berbat. Elimizden geleni yapıyoruz tabii.» İçini çekti. «Elimizden fazla bir şey gelmediğini de itiraf etmeliyim. Demin bir enjeksiyon yaptım.»

Charley, atıldı. «Bir konsültasyona ne dersiniz, doktor?»

İnnis, sanki genç avukat kendisini tokatlamış gibi baka

109

kaldı. Sonra da buz gibi bir sesle, «Madem arzu ediyorsunuz...» diye homurdandı. «Fakat Mr. Thurlow Potts'un ba-na itimadı var. Bu meseleyi onunla konuşun ve—»

Charley, hiddetle bağırdı. «Bırakın, canım! Elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Fakat başkalarının dedikodu yapımalarını, işi ciddiye almadığımızı söylemelerini istemem. Bir hastabakıcıya ne dersiniz?»

Dr. İnnis'in öfkesi biraz geçmişti. «Mrs. Potts'un hasta-bakıcılar hakkında ne düşündüğünü biliyorsunuz. Hemen bağırp çağırmağa başlıyor. Onu kızdırmamız hiç de iyi olmaz. O ihtiyar kadın var ya—»

— «Bridgett'i mi soyuyorsunuz?»

— «Evet, evet. O kâfi...» Dr. İnnis, başını salladı. «Bu kalp hastalıkları... Mr. Paxton, kalp hakkında o kadar az şey biliyoruz ki. Elimizden pek fazla bir şey gelmiyor. Mrs. Potts, çok yaşlı. Üstelik kendisini çok yıpratmış. Son günlerin heyecanı kalbini tehlikeli bir şekilde yordu. Daha fazla dayanamayacağından korkuyorum.»

Ellery, düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Çok fena...»

Dr. İnnis, sanki Cornelia Potts'un ölümüne acıyacak biriyle karşılaştığına çok şaşmış gibi hayretle ona baktı. Sonra da, «Tabii,» dedi. «Muhakkak... Şimdi,—müsaadenizle. Ecza-neye daha digitalis göndermeleri için telefon edeceğim.» za-rif tavırlarla uzaklaştı.

Ellery'le Charley de hole inerek verandaya açılan camlı kapılara gittiler. Ellery, kütüphanenin önünden geçerken içeriye fazla bakmadı. Gotch'un bir sandalyeden öbürüne koşarak, kendi kendisine satranç oynadığını biliyordu.

Charley Paxton, içini çekti. «Horatio'ya mı gidiyoruz.»

— «Öyle...»

— «Louella gibi ondan da fazla bir şey öğrenemeyecek-sin... Ellery boş yere vakit kaybediyoruz.»

— «Ben de yavaş yavaş buna kani oluyorum. Babam, hepsiyle konuşmuş. Bana, hiç bir şey öğrenemediğini söyle-di.» Kapının önünde durarak, bahçeye, o rengârenk kulübe-

110

ye baktılar. «Ben doğuştan lânetliyim galiba. En karışık hâ-diselerin bile makul sebepleri olduğunu sanıyorum... Ama galiba bu sefer yenildim... İşte—Horatio.»

İri yarı adam küçük evin arkasından çıktı. Kırmızı ka-barık saçları güneşte âdeta bir haleyi andırıyordu. Elinde uzun bir merdiven vardı. Kirli bez pantolonunu yuvarlak gö-beğinin altından tarazlanmış bir ipe bağlamış, kocaman ayaklarına da yırtık sandallar geçirmişti. Gömleği terden le-kelenmişti.

— «Allah Allah, ne yapıyor bu adam?»

— «Seyret.»

Horatio, en yakındaki ağaca gitti. Muhteşem bir çınardı bu. Adam, merdiveni ağacın gövdesine dayayarak tırmanma-ğa başladı. Merdivenin itiraz eder gibi çıkardığı gıcirtılar ta Ellery'nin durduğu yerden duyuluyordu. Horatio, alt dalla-rın arasında kayboldu. Artık sadece şişman baldırları gözü-küyordu.

İki genç merakla beklediler.

Nihayet Horatio, tekrar ortaya çıktı. İpi kopuk bir uçurt-mayı sevinçle göğsüne bastırmıştı. Dikkatle ağaçtan indik-ten sonra açıklığa doğru koştu. Bir taraftan da torba gibi sarkan cebinden çıkardığı bir yumak sicimi, uçurtmaya bağ-lamağa çalışıyordu. Bir iki dakika sonra istediği olmuştu. Ellery Queen'le Charley Paxton, kırmızı saçlı, fil gibi, şişman bir adamın bağırıp, kahkahalar atarak bahçede koşusunu, rüzgârın uçurtmayı alarak, Arz denilen seyyarede, Amerika Birleşik Devletleri isimli memleketin New York diye tanınan şehrinin semalarında cesaretle dalgalandırmasını seyrettiler.

Ellery, dönerek eve girerken avukat, «Fakat, sen,—» di-ye başladı.

Ellery, «Hayır, Charley,» dedi. «Bunun bir faydası ol-maz. Horatioyu uçurtmaları, resimli kitapları ve pastaya benzeyen eviyle başbaşa bırakalım. O bir masal dünyasında yaşıyor. Cinayet tahkikatı gibi büyüklere has, günlük işlerde bize bir faydası olmaz...» Holden geçerken de şikâyete başla-

111

dı. «Şimdiye kadar gördüğüm cinayetlerin en acaibi. Bir tah-kikat sırasında sorguya çektiğin kimselerden bir şeyler öğ-renirsin. Doğruyu açıklamasalar bile hiç olmazsa yalan söy-lerler. Tabii bu yalanlar da ekseri hikikatlerden daha fayda-lıdır. İpucu bakımından demek istiyorum. Fakat Potts hâdi-sesinde vaziyet bambaşka. Konuştuklarımız, neden bahsetti-ğini bile bilmiyorlar. Cevapları Çince den fark-sız. Ömrümde ilk defa işin başında böyle müthiş bir ümitsizliğe kapılıyo-rum.»

Charley, usulca, «İşte Sheila'yı da bu yüzden buradan götürmek istiyorum,» dedi. «Şimdi meseleyi anladın mı?»

— «Tabii anladım. «Ellery, birdenbire durakladı. «Bu da nesi?»

Dönerek çıkan merdivenin aşağısımdaydılar. Yukarı sa-hanlığın gerisinde bir yerden gürültüler, bağırılmalar ve eşya gıcirtıları aksediyordu. Eğer yukarıda biri öldürülmüyorsa bile,1— hiç olmazsa o meçhul şahsa öldürmek kastiyle hücum edilmişti... Ellery, birdenbire canlanmıştı. Basamakları iki-şer üçer çıktı. Şiddet bir hareketti. Hareketler ise ölçülebi-lirdi. Nihayet bir şey açığa çıkmıştı işte... Gotch, arka taraf-taki kütüphanenin kapısından hayretle başını uzattı. İki gen-cin telâşla merdivenden çıktıklarını ve üstelik yukarıdan ak-seden gürültüyü farkedince, kemerini sıkıştırarak onların peşine takıldı. Kendisi de az gürültü yapmıyordu... Ellery'e kulakları rehberlik etti ve—genç adam doğru Maelyn Potts'-un odasına koştu.

Mae'le ağabeyi Thurlow, yerde, küçük komotla üzerin-deki abajurlu lâmbanın parçaları arasında yuvarlanıyor, karyolalara çarpıyorlardı. Mac'in gömleği yırtılmıştı. Sağ ya-nağında birbirine paralel dört çizgi, vardı. Bunlar kanamak-taydılar. Thurlow'un kanlı yanakları ise morarmağa başla-mıştı. İki kardeş, hem dögüşüyor, hem de lanetler savuru-yorlar dı. Her ikisi de birbirlerini oracıkta öldürmeğe çalış-maktaydılar. Mac, genç olduğu için, daha çevik ve kuvvet-liydi. Onun için de neredeyse arzusunu yerine ` getirecekti. Thurlow ise perişan vaziyetteydi.

112

Ellery, Mac'ı yerden kaldırarak, onu sıkı sıkı yakaladı. Charley ise Thurlow'un üzerine atılmıştı. Thurlow, şimdi o karmakarışık yatak odasında yattığı yerden, morarmağa baş-layan şiş göz kapaklarının arasından müthiş bir kinle karde-şine bakıyordu.

Mac, Ellery'nin elinden kurtulmağa çalışarak, «Kardeşi-mi sen öldürdün!» diye haykırdı. «Onu, kılını bile kimildat-madan vurdun! Bunun acısını senden çıkaracağım. Ondan sonra beni elektrikli sandalyeye de oturtsalar, vız gelir!» , Thurlow, Charley'in elinden kurtularak, yerde yuvarlan-dı ve sonra ayağa fırladı. Sanki körleşmiş gibi buruşuk tvid elbisesini süpürüp duruyordu. Sheila'yla babası, Gotch'u bir kenara iterek, telâşla odaya daldılar. Gotch, kavgaya karış-mamış, seyirci kalmağı tercih etmişti.

— «Mac, ne oluyor?» Sheila'nın gözleri irileşti. «Yoksa o—» Kız, Thurlow'un üzerine atıldı. Adam, büzüldü. Artık Sheila, ciyak ciyak bağıırıyordu.» «Mac'ı da mı öldürmeğe kalktın Ha? Söylesene!»

Babası, «M-M-Mac, yüzün...» diye kekeledi. «Kan i-i-için-
de.»

Mac, soluk soluğa, «Manikürlü tırnakları kadınlarımkin-den farksız,» dedi. «Zaten o bir erkek gibi de dövüşemiyor, baba.» Ellery'i itti, «Teşekkür ederim. Artık iyiyim...»

Thurlow, acaip bir ses çıkardı. Yüzündeki şişkinliklere mor lekelerle rağmen bembeyaz kesildiği anlaşılıyordu. Şiş-man yanakları titriyor, çatlak dudaklarını yalamamağa çalı-şıyordu. Çehresinde öyle müthiş bir ıstırap vardı ki. Ağır ağır pantolonunun arka cebinden bir mendil çıkararak bunu aç-tı. Ucundan tutarak kardeşine gitti. Mendili Mac'ın yaralı yanağına usulca vurdu.

Hepsi de, sanki rüyaydaymış gibi Thurlow'un sözlerini dinlediler... «Bana son defa hakaret ettin, Maclyn. Seni de, Robert'i öldürdüğüm gibi, ortadan kaldıracam. Bu hakaret ancak kanla temizlenebilir. Yarın sabah, şafak vakti 'Ayak-kabı'nın önünde beni bekle. İki tabanca bulacağım. Benimki-

Mor izler — F : 8

leri aldılar.Mr. Queen,bana tekrar şahitlik etmek lûtfunda bulunur musunuz?»

Diğerleri kendilerini toplayamadan, odadan çıkıp gitti.

— «Seninle karşılaşacağım!» Mac, kükrüyordu. «Taban-calarını getir,Thurlow!Silâhlarını getir korkak herif! Kan dökmeğe meraklı köpek!» Ellery, Charley ve Gotch, genç adamı zorlukta zaptediyorlardı.Stephen Pottsise bir koltu-ğa çökmüş, diğerlerinin ellerinden kurtulmağa çalışan oğlu-na ümitsiz bir tavırla bakıyordu.

Sheila, hıçkırdı. «Mac, sen ne dediğini bilmiyorsun! Sus artık! Baba, bir şey yap... Charley... Ellery, felâketin tekrar-lanmasına müsaade etmeyin. Yarabbi! Neredeyse ben de çıl-dıracağım!»

Genç kızın duyduğu dehşet Mac'ın aklını başına getirdi. Çırpınmaktan vaz geçerek, bir silkinişte diğerlerinin elinden kurtuldu. Sonra da kendini yüzükoyun yatağına atarak, elle-riyle yüzünü örttü.

Ellery'le Charley, Sheila'yı âdeta kucaklarında dışarıya çıkardılar. Genç kız hüngür hüngür ağlıyordu. «O manyak— Mac'ciğimi öldürecek. Robert'i öldürdüğü gibi...Thurlow'amani olun... Onu tevkif ettirin... Bir şeyler yapın...»

— «Ağlama, Sheila! Hiç bir şey olmayacak! Düello ya-pılmayacak! Sana söz veriyorum!»

Charley, hâlâ hıçkırmakta olan Sheila'yı götürdükten sonra Ellery bir an Mac'ın kapısının önünde durdu.Stephen Potts,şaşkın şaşkın bir şeyler mırıldanarak oğlunu yatıştır-mağa çalışıyordu. Gotch ise o gür sesini yükseltmiş gençken Borneo'da başından geçen bir macerayı, diziyle vurmak ve bıçağını

ustalıkla kulanmak suretiyle hayatını hasıl kurtar-dığını anlatıyordu. Hem bir hatıra, hem de bir nasihatti bu.

Mac'ın sesi sedası çıkmıyordu.

Ellery, ümitsiz bir tavırla parmaklarını sağlarının arası-na sokarak, babasına telefon etmek için çabucak aşağıya indi..

114

14. Mac, esrarı çözüyor...

İhtiyar Kadın o akşam bir kalb krizi geçirdi. Ellery, bir ara onun numara yaptığından şüphelendiyse de sonra yanıl-dığını anladı. Çabucak çağırılan Dr. İnnis, kadım kendine getirmeğe çalışırken, genç adam kendini tutamıyarak, bu şüphelerini açıkladı. O zaman doktor, tek kelime söyleme-den, stetoskopu ona uzattı. Ellery'nin o hassas mikrofon va-sıtasiyle işittiği sözler şüphelerinin dağılmasına sebep ol-duğu gibi, Dr. İnnis'e karşı derin bir hürmet duymasına da sebep oldu. Zenginlerin Pastörü, bu koşan, duraklayan, fısıl-dayan organın tamamıyla durmasına mani olduğuna göre demek ki hakikaten iyi bir doktordu.

Cornelia Potts, yüksek yastıkların üzerine yığılmış ne-fes almağa çalışıyordu. Dudakları morarmış, çukura batmış gözlerinde derin bir ıstırap belirmişti. Her nefesle, sanki kendisinden kaçan havayı yakalamak istermiş gibi ileri doğ-ru fırlıyordu.

Dr. İnnis, Ellery'nin dikkatli bakışları altında enjeksi-yonları yaptı. Genç adam bir kaç dakika sonra doğru dürüst nefes almak için çırpman İhtiyar Kadının biraz kendine gel-diğini farkederek, ayaklarının ucuna basa basa dışarı çıktı. Dairenin kapısında detektif Flint beklemekteydi.

Adam, ümitvar bir tavırla, «İhtiyar gitti mi?» diye sor-du. Ellery, 'Hayır' makamında başını sallayınca, o da aynı şekilde mukabele etti. «Komiserden haber getirdim. Thur-low'un peşinde o.»

Ellery, çabucak, «Thurlow, evden ayrıldı mı?» diye sordu.

— «Bir kaç dakika evvel. Fakat Komiser Velie, bir kene gibi kuyruğuna yapıştı.»

Ellery, seslendi: «Herhalde Thurlow iki tabanca peşin-de. O dönünce bana haber ver, Flint.» Mac'ın odasına girdi.

115

Gotch, büyük evdeki karanlık köşelerden birine çekilmişti galiba. Fakat Stephen Potts oğlunun baş uçundaydı. Sheila'-yla Charley de öyle. Ellery, içeri girerken, Mac de sıkıntılı sıkıntılı, «Neden beni yalnız bırakmıyorsunuz, bilmem ki?» diye mırıldanıyordu. Robert'in ikiz kardeşi yatağına sırt üstü uzanmış, gözlerini de tavana dikmişti. «Ben iyiyim. Bana bir bebek muamelesi etmekten vaz geçin. Hakikaten iyiyim! Baba, gidip yatın artık. Beni yalnız bırakın. Uyumak istiyorum.»

— «Mac, sen bir çılgınlık düşünüyorsun» Sheila, ağa-beysinini elini sıkı sıkı yakalamıştı.

— «Madem düello istiyor—bu arzusunu yerine getirece-ğim!»

İhtiyar Stephen, mafsalları çıkık ellerini uğuşturdu. El-lery de «Mrs. Potts'un kalb krizi geçirdiğinden haberiniz var mı?» diye sordu. Belki haince bir şeydi bu ama işe yaradı. Hoş, odadakilerin çehrelerinde beliren ümit dolu ifadelerle, Mac'ın ağır ağır başını çevirmesine bakılırsa, pek de haince sayılmazdı. Sheila'yla babası koşarak odadan fırladılar. Charley'le Ellery, Mac'ı uyutmağa çalışıncaya kadar gece ya-rısı oldu. Hattâ saat onikiyi bile geçti. Artık o sırada holün biraz ilerisindeki odada İhtiyar Kadın da

derin bir uykuya dalmıştı. İkigenç,*- Dr. İnnis'le birlikte yorgun yorgun Corne-lia'nın dairesinden çıkan Sheila'yla Stephen Potts'a rastla-dılar.

Doktor, kısaca, «Vaziyet daha iyice,» dedi. «Bu seferkin-den kurtulacağını sanıyorum. Hayret edilecek bir şey! Ney-se... Ben daha bir iki saat burada kalacağım...» Elini sallıya-rak, tekrar hastasının yanına döndü. Ellery, Sheila'yla Step-hen Potts'u yatmağa yolladı. Her ikisi de bitkin haldeydiler. Onlardan aşağı kalmayan Charley, boş odalardna birini se-çerek, Ellery'e de aynı şeyi tavsiye etti. Sonra da Sheila'nın peşinden koştu.

116

Ellery, yukarı holde yalnız hasma kalmıştı. Genç adam uzun müddet oradan ayrılmadı. Sessiz kapıların önünde bir aşağı bir yukarı dolaşarak, arka arkaya sigara içti.

Thurlow Potts'ın on gece döndü. Ellery onun sendele-yerek yukarı çıktığını duydu. Derhal kulenin merdivenine açılan kapının arkasına saklandı. Thurlow, yalpalayarak önünden geçti. Elinde, doğru dürüst sarılmamış bir paket vardı. Holden ilerleyerek, kendi odasına girdi. Bir dakika sonra da Velie usulca yukarı çıktı.

— «Tabanca mı aldı?»

— «Evet. Westsokağındaki namussuzlardan birine gi-derek oraya rehin bırakılmış olan silâhlardan ikisini satın aldı. Şöyle kocaman iki tabanca.» Velie, gözlerini Thurlow'un kapısından ayırmıyordu. «İçeri girip dükkânın sahibiyle konuşamadım. Zira bizim küçüğünü kaçırabilirdim. Fakat si-lâhlar epey büyüktü. Onlarla denizaltı bile batırılabilir.»

— «Neden bu kadar geç kaldı?»

— «Dönüşte, o bar senin bu bar benim, hepsine uğradı. İçki neredeyse kulaklarından fıskırarak. Senin küçük içkiye meraklı.» Velie, güldü. «Onun bu gece düello filân yapma-yacağından emin olabilirsiniz. İyice uyumadıkça kendine ge-lemez. Tabii bana numara yaptıysa o başka.»

— «Aferin, Velie. Şimdi o uyuyuncaya kadar bekle. Son-ra içeri girerek paketi al.»

— «Peki.» On dakika sonra Komiser Velie, Thurlow'un odasından, elinde o iyi sarılmamış paketle çıkıyordu... «Mışıl mışıl uyuyor... Kendisini elbiseleriyle yatağa atmış. Su aygı-rı gibi de horluyor. Şimdi ne yapacağız?»

Ellery, «Evvvelâ o paketi bana ver,» diye gülümsedi. «Sonra da gidip yat. Yarın bir hayli işimiz olacak sanırım.»/ Velie, esneyerek aşağıya indi. Ellery onun holdeki kadi-fe kanapelerden birine uzanarak, şapkasını yüzüne çektiğini

117

gördü. Ellerini de karnının üstünde kavuşturmuş, derin de-jrinnefes alıyordu... Genç adam, paketi açtı. İçinden kosko-caman iki revolver vardı. Batının ele geçmesinde mühim bir ;rol oynayan 45 lik Colt'lerden. «Yarabbi! Altı patlar bun-lar!» Büyük tabancayı kaldırırken, «Thurlow, bunu nasıl kullanacaktı?» diye düşündü. Zira silâhın kabzası iri, kuv-vetli ellere göreydi. Tombul, küçük beyaz elli Thurlow Potts'lar için yapılmamıştı bu. Her iki tabanca da doluydu. Ellery, silâhları tekrar paket yaptı. Döner merdivenin üst basamağı-na yerleşerek, paketi de ayağının dibine koydu. İki buçukta Dr. İnnis esneyerek, İhtiyar Kadının dairesinden çıktı. «Bü-tün gece uyuyacak, Mr. Queen. Son enjeksiyon bir fili bile sızdırırdı. İyi geceler.»

— «İyi geceler, doktor.»

— «Sabah erkenden gelirim. Artık tehlike yok.» Dr. İn-nis, ağır ağır merdivenlerden inerek, gözden kayboldu.

Ellery,Thurlow'unson silâhlarının bulunduğu paketi iyice kucaklıyarak, katı sessizce dolaştı. Herkesin uyuduğu-na, veya hiç olmazsa odasında olduğuna kanaat getirdikten sonra yukarı çıktı. Boş bir oda bularak, kendisini yatağa at-tı. KollarındaThurlow'untabancalarıyla uykuya daldı...

Saat tam altıda, pembe yıldızlı harikulade şafaktaThur-low, Pottssarayından fırlayarak merdivenlerden indi ve 'Ayakkabı' ya koştu. Sonra da durakladı. Zira kendisini kala-balık bir gurup beklemekteydi. MüfettişQueen,Komiser Velie, Sheila, babası, yarım düzine sivil polis ve ElleryQue-en.

Thurlow,Ellery'nin elindeki paketi görmüştü. «Taban-calarım!» diye haykırarak, rahat bir nefes aldı. İpek mendi-liyle alnını kurularak, gülümsedi. «O kadar korktum ki! Fakat şahidim olduğunuz için herşeyin icabına bakacağınızı-zı bilmeliydim,Mr. Queen.»

118

Ellery,cevap vermedi.

«— Düello için her şey hazır mı?»

MüfettişQueen,günün ilk purosunu yere fırlattı. «Düel-lo olmayacak,Mr.Potts.Anlıyor musunuz? İsterseniz tekrar-lıyayım? Düello olmayacak! Düello günleriniz sona erdi ar-tık. Bu hususta münakaşa etmek istiyorsanız,NewYork'da hâkim çok. Ne dersiniz? Meseleyi kardeşinizle doğru dürüst halledecek misiniz, yoksa sizi tevkif için bir müzekkere ala-yım mı?»

Thurlow,gözlerini kırıştırdı.

— «Ellery, git şu Mac denilen genci getir. Dün gece tele-fonda onunThurlow'u öldüreceğini haykırdığını söyledin. Onu da buraya getir de bu saçma sapan meseleyi kati suret-te halledelim.»

Ellery, başını sallayarak, tekrar eve girdi. İçeride derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Daha uşaklar bile kalkma-mışlardı. Yalnız Dr. İnnis on beş dakika evvel gelmiş, bir kaç saat evvel evden çıkarken olduğu gibi, yorgun yorgun ilerliyerek Cornelia'nın odasına girmişti.

Ellery, Mac'in kapısına gitti. İçeriden hafif bir ses bile gelmiyordu.

— «Mac?»

Cevap veren olmadı. Ellery, kapıyı açtı.

Mac, arkası üstü yatağında yatıyordu, örtüyü çenesine kadar çekmişti. Gayet sakin ve rahat bir hali vardı. Gözleri açıktı.

Ellery'nin de gözleri açıldı. İyice açıldı. Yatağa koşarak, örtüyü çekti.

İt

Gecenin karanlık saatlerinde Maclyn Potts, kardeşinin ölümüyle alâkalı sırrı çözmüştü. Zira ikizinin kaatili onu bu-rada ziyaret etmiş, genç adam da bu camlaşmış gözlerle a mahlûka bakmıştı. O mahlûk,—o canavar geride karakterini gösteren bir şey de bırakmıştı... Mac'in kalbine saplanmış olan bir kurşun.

IIS*

Ellery, donmuş gibi kaldı. Kalbi delicesine çarpıyordu. Fena halde öfkelenmeğe başlıyordu. Sonra kendisini topladı. Gözleri kısıldı. Mac'ın başının altındaki yastıkta barut yanıklarıyla bir kurşun deliği olduğunu farketmişti.

Mac'm yüzünde de acaip bir takım izler vardı. İnce, uzun mor izler. Mac'ı kırbaçlamışlardı.

Daha önce ölmüş olan Robert'in yatağının üzerinde için-de altın sarısı benekli bir mayi bulunan bir kâse duruyordu. Ellery, bunu kokladı. Usulca parmağını mayie batırdı. Ta-vuk çorbasıydı bu.

Ellery, etrafına bakındı. Biraz evvel girdiği kapının he-men yanma da bir kırbaç bırakılmıştı. Binicilerin atlarını kamçulamak için kullandıklarına benzer bir kırbaç... Onun yakınında da bir tabanca yatıyordu. Âşinâ bir silâh...

ÜÇÜNCÜ KISIM

15. Kamçıyla güzelce pataklardı.

Sonra da hepsini yatırmağa kalkardı...

Dr. Samuel Prouty, gözlerini kısarak, dumanı tüten siga-ranın üzerinden Maclyn Potts'un cesedine baktı. Lekeli dişle-rinin arasından, «Şimdiye kadar karışık iş çok gördüm,» de-di. «Fakat bu Potts çılgınlığı anlaşılacak gibi değil. Artık şî-kâyet etmeyeceğim... Zira bu vaka çok enteresan.»

Müfettiş Queen, ateş saçan gözlerle Mac'm cesedini sü-zerek, acı acı, «Düşüncelerini kendine sakla, Prouty,» diye homurdandı.

Doktor, düşünceli bir tavırla başını salladı. «Yüzündeki mor izler... Çok garip... Bana inanın, bu işte Freud'un par-mağı var.»

Komiser Velie, haykırdı. «Kimin? Kimin?»

Ellery Queen, «Belki,» diye mırıldandı. «Bunun Freud'-un anlattığı o karanlık ülkeyle bir alâkası olabilir. Fakat za-vallı Mac'm yüzündeki bereler çocukça bir şeyle ilgili.»

Prouty, kaşlarını çattı. «Ne demek istiyorsun, Ellery?»

— «Bunu ben de bilmiyorum.»

Potts malikânesi sessizlik içerisindeydi. Sel gitmiş, yine kum kalmıştı. Mac'ın cesedi hâlâ yatağın üzerindeydi. Balis-tik tecrübeleri için Merkeze götürülen silâh hariç, hiç bir şe-ye dokunulmamıştı.

Fotoğrafçılar, parmak izi mütehassısları gelip gitmişler-di. Bunlar lüzumlu formalitelerdi tabii. Fotoğrafçı sahneyi ebedileştirmiş, parmak izi mütehassısı öyle mühim bir şey keşfetmemişti. Hepsi de Müfettişin zaten öğrendiği bir hikâ-yeyi anlatmışlardı. Hizmetçi odayı son defa temizledikten sonra Mac'ı açıkça ziyaret edenler parmak izlerini bırakmış-

121

lardı. Gizlice gelenleri öğrenmek kabil değildi. Zira onlara dair bir tek parmak izi bile yoktu. Tabii Maclyn Potts'un ka-atili eldiven giymiş de olabilirdi.

Ellery, bu fikirdeydi. «Tabanca, kırbaç ve çorba kâsesi-nin üzerinde parmak izi bulunmamasından, kaatilin eldiven giydiği veya cinayetden sonra bunları dikkatle sildiği anlaşılıyor.» Her ne hal ise, mevcut olan veya olmayan parmak iz-lerinin ipucu ve delil bakımından hiç bir kıymeti yoktu.

Müfettiş, «Delikanlı ne zaman öldürülmüş, doktor?» di-ye sordu.

— «Gece, üçle dört arası.»

Meseleleri basitleştirmekten hoşlanan Velie, mırıldandı, -«Sabaha karşı ha?»

— «Yastığın arkasından ateş edilmiş.» Ellery, kurşun deliği ve barut yanıkları olan yastığı işaret etti.

Babası başını salladı. «Onun için kimse silâh sesini duy-mamış.»

Ellery, düşündü. «Herhalde kaatil üçle dört arası bura-ya girdiği zaman Mac'm başı yastıktan kaymıştı. Veya kafa-sı bunun köşesindeydi. Onun için kaatil yastığı kolayca çeki-verdi. Mac, ancak silâh atılmadan bir iki saniye evvel uyan-dı. Yoksa, mücadele ederdi. Halbuki odada bunu gösterecek "bir delil yok.»

Velie, atıldı. «Belki de kaatil yastığı çekince uyandı.»

Ellery, «Evet,» dedi. «Mümkün. Fakat yalnız üzerine eği-len kaatilin yüzüne bakabildi. Sonra da öldü.»

Dr. Prouty, hafifçe titredii. «Bu delilerin yapmıyacakları yok.»

MüfettişQueen,işin bu tarafıyla meşgul değildi. Zira es-rarı çözmek ona düşüyordu. «Kaatil, tetiği çektikten sonra yastığı tekrar Mac'ın başının altına soktu.»

Ellery, mırıldandı. «İntizamdan hoşlanan bir kaatil. Ha-kikaten bu adamların yapmıyacağı yok...»

— «Sonra kırbacı alarak, zavallının yüzüne indirdi. Öy-N<doktor?»

Prouty, ince mor berelere bakıyordu. «Evet. Onu, ölüm-den sonra kırbaçlamışlar. Sağken değil. Zannedersemcana verdikten bir iki saniye sonra. Evet... Kaatil tabancayı fırla-tıp, kırbacı kapmış. Bunu zavallının yüzüne arka arkaya in-dirmiş. Hattâ belki de yastığı yerine koymadan evvel yap-mış bunu...»

MüfettişQueen,ellerini açtı. «Havsalam almıyor...» Velie, o gür sesiyle, «Böyle şeyleri Ellery anlar,» diye bağırdı. «Sen bu tip hâdiselere meraklısın değil mi?» Ellery, Komiserin bu bariz alayına cevap vermedi. Müfettiş ise homurdanıyordu. «Bir şey daha var...Şu çorba kâsesi. Yarabbi! Bu deli kaatil gece yarısı yemeğini de-birlikte mi getirdi?»

Velie, itiraz etti. «Bunu kaatilin kendisi için getirdiğini nereden biliyorsunuz? Belki adam bunu Mac'e içirmek niye-tindeydi. Her ne hal ise, Mac uyanarak, 'Sabahın dördünde odamda ne işin var, bilmem kim?' diye sorduğu takdirde-çorba kâsesini göstererek, 'Bak sana ne getirdim,' diyecekti. 'Belki düellodan önce çorba içmek istersin... Düellodan ev-vel tavuk suyuna çorba iyi olur.' Yani bu suretle Mac'in iti-madını kazanacaktı. Sonra—güüüm! Böylece avını kolaylıkla öldürecekti.» Velie, uzayıp giden sessizlikte kızardı. Sonra da inatla, «İşte,» dedi. «Ben öyle düşünüyorum!»

Müfettiş, o müthiş hiddetini yenmeğe çalışarak, usulca,. «Velie,» diye mırıldandı. Ben kaatilin yemeğini beraber ge-tirdiğim söylerken, bu cinayetin çılgınca bir şey olduğunu kaba bir şekilde ifadeye çalışıyordum. Bu cinayet çılgınca,— delice,—zır delice bir şey! Ellery, 'delice' yerine kullanabile-ceğim başka bir kelime var mı? Velie, sus artık!» — «Peki, peki!»

Ellery, fısıldadı. «İşin garibi Velie'nin faraziyesinin yan-ış değil, doğru olması.»

Babası hayretle ona baktı. Bu işe Velie bile şaşmıştı. Ellery, çabucak ilâve etti. «Yok, yok, bu faraziye doğru eğil. Hattâ baştan aşağı yanlış. Fakat Velie, doğru yolda.

123."

Yani o saçma sapan bir hâdiseyi makul bir şekilde izaha ça-lışıyor. Bu da doğru bir şey, baba.»

Doktor Prouty, içini çekti. «Ellery, sen de mi kaçırma-ğa başladın?»

— «Ne münasebet! Bu çorbayı buraya kaatil getirdi. Zi-ra gece Mac uyduktan sonra bu odadan çıkarken çorba kâ-sesine benzer bir şey görmedim. Şunu da söyleyeyim: kaatil çorbayı buraya makul bir sebep dolayısıyla getirdi.»

Müfettiş, alay etti. «İçmek için mi? Veya Maclyn Potts'-un içmesini arzu ettiğinden mi?»

— «Çorba buraya içmek için getirilmedi, baba.»'

— «O halde—neden getirildi?»

— «Kırbaç neden getirildi ve—kullanıldıysa, ondan! Ha, sahi? O kimin kırbacı baba? Bunu öğrendiniz mi?»

Müfettiş, hiddet ve ümitsizlikle karışık bir memnuniyet-le, «Mac'm,» diye cevap verdi. Sanki, «Haydi bakalım, bu malûmattan istifade et de görelim,» der gibiydi.

— «Peki çorbayla kâse?»

— «Mutfaktan alınmış. Ahçı, buz dolabında daima ta-vuk suyuna çorba bulundurduğunu söyledi. İhtiyar Kadının çorba içmesi lazımmış.»

Velie'nin cesareti hâlâ kırılmamıştı. «Demek kaatil, bu iğrenç cinayeti işlemek için odaya girmeden evvel aşağıya, mutfığa inerek bir kâse aldı ve bunun içine buz dolabındaki soğuk çorbadan doldurdu. Sonra da usulca buraya çıktı. Merdivendeki basamaklarda çorba damlaları var. Yukarı çı-karken dökmüş bunu.» Düşünceli düşünceli ilâve etti. «So-ğuk çorba! Doğrusu sıcak çorbayla, terbiyeli çorbayı bilir-dim ama soğuk çorbadan bahsedildiğini hiç duymamış-tım...»

Müfettiş, haykırdı. «O kadar düşünme, Velie, hastalana-caksın! Git Merkeze telefon et. Bakalım balistik tecrübeleri sona ermiş mi? Gel Ellery!»

Dr. Prouty, evden istemeye istemeye ayrılırken, «Keşke

124

bu tahkikatı ben de gayrı resmi bir şekilde takib edebilsey-dim,» dedi. «Çok şanslısın, dostum!»

Ceset alınıp morga götürülecek ve tabii otopsi yapıla-caktı. Fakat bundan yeni bir şey öğrenileceği sanılmıyordu. Mac'ın ağızında çorba veya zehir izi görülmemişti. Genç ada-mın 38'lik bir kurşunla öldürüldüğü belliydi. Prouty, «Lü-zumsuz işler...» diye homurdandı. «Her halde bu sefer ce-nazeye de gelmem.» Adli Tabip oradan ayrıldıktan sonra ba-ba oğul malikâneyi iyice dolaştılar. Ondandan sonra bir köşeye çekilip konuşacaklardı.

Bu dolaşma neşeli bir şey değildi tabii. Sheila, odasında-ki şezlonga uzanmış kupkuru gözlerle tavana bakıyordu. El-lery, kızı görünce bir iki oda ötede aynı şekilde yatan Mac'ı hatırladı. Ama o nefes almıyordu. Charley Paxton, korku do-lu, şiş gözlerini Sheila'nın yüzüne dikmiş, genç kızın ellerini oğuşturup duruyordu. Yalnız Steppen Brent Potts, hemen hemen hiç kekelemeden büyük bir sevgi ve emniyetle konuş-maktaydı. Queen'ler içeri girerken o da Sheila'ya, «Kendimi-zi bırakmak mânâsız, kuzucuğum,» diyordu. «Mac, öldü... Pekâlâ, öldü! K-k-katledildi. Peki ne yapacağız? İntihar mı edeceğiz? Bir köşeye kıvrılıp, ölecek miyiz? Hayır, Sheila! Biz de mücadele edeceğiz. Karşı koyacağız! Yalnız değiliz, yavrum. P-p-polis dostumuz. Charley de bi-bizim tarafımız-dan... Öyle değil mi, Charley?» Yaşlı adam, dirseğiyle avuka-tı dürttü.

Fakat Sheila'nın soğuk ellerini oğuşturmakta olan Char-ley, sadece, «Seni seviyorum Sheila'cığım...» diyebilirdi.

Stephen, ümitsiz bir tavırla, «Burada böyle yatma, She-ila!» diye inledi. «Doktor ister misin?»

— «Hayır.» Sheila'nın sesi pek hafif çıkıyordu.

— «Eğer kendini toplamazsan doktor çağıracağım! Bir değil iki doktor getirteceğim! Seni rahat bırakmıyacağım! Sheila, yavrum, kendini bırakma! Benimle konuş!»

Ellery'le babası görünmeden dışarı çıkarlarken Müfettiş, «Doğrusu ihtiyardan bunu beklemezdim!» diye fısıldadı.

125

«Aferin. Hepsinden metin o! Gotch denilen adam nerede aca-ba?»

— «Velie, onun odasında uyuduğunu söyledi.» Sheila'-nın donmuş gibi duran bembeyaz çehresi genç adamı çok sarsmıştı.

— «Uyuyor mu?»

Ellery, homurdandı. «Stephen ona yatmasını söylemiş. Anladığıma göre vaziyet değişmiş. Karısının hastalığıyla ikin-ci oğlunun öldürülmesi Stephen'in birdenbire kuvvetli bir şahsiyet halini almasıöa sebep olmuş. O ufak tefek ihtiyarı seviyorum.»

Babası, çılgın gibi bağırdı. «Sevmek,—sevmemek! Belki iyi insanlar ama bana ne? Benim bütün arzum esrarı çözüp,, buradan bir an evvel uzaklaşmak!» Sonra şüpheyile sordu. «Gotch'un yatmasını neden istemiş?»

— «Gotch'cuk, onu düşünerek çok üzülüyor ve bir tür-lü istirahat edemiyormuş. Stephen'in verdiği izahat bu.»

Müfettiş, homurdandı. «Gotch'cuk son günlerde şişeler deviriyordu. İşin aslı bu! Tabii başka gizli bir sebep de olabi-lir. Doğrusu o ihtiyar korsanı anlıyamıyorum.»

— «Mesele basit, baba. İhtiyar korsan sakın bir liman bulup, demir atmış. Sahi, Gotch hakkında haber geldi mi?»

— «Daha gelmedi.»

Louella'yı fildişi kulesinde ziyaret ettiler, kanatlanarak Horatia'nun pembe bulutlar üzerindeki yuvasına gittiler, tekrar saraya dönerek Thurlow'u gördüler. Louella, hâlâ porselen kaplara bataklık çamuru dolduruyor, Horatio es-kisinden daha da büyük bir şevkle yeni 'Kaz Ana' şiirlerini yazıyor, Thurlov/ ise şerefli bir teklifte bulunan fakat elinde olmayan sebepler dolayısıyla düello edemeyen âdil bir şö-valye gibi mişıl mişıl uyuyordu.

Odası alkol kokmaktaydı.

Hiç bir şey değişmemiş, yalnız Horatio'nun dediği gibi, 'evden bir kişi eksilmişti.'

ît

126

MüfettişQueen,yukarıdaCorneliaPotts'un oturma oda-sında Dr. İnnis'le düelloya girişti. Müfettiş, 'maktulün anne-siyle' konuşmak arzusundaydı. Dr. İnnis ise onun 'maktulun annesiyle' konuşmasına mani olmağa karar vermişti.

Doktor, soğuk bir tavırla, «Son gelişmelerden bahsetme-yeceğinize dair söz verirseniz,» dedi. «O zaman girmenize müsaade ederim.»

— «Söz verirsem siroz olayım! Ben kadına,—nazik bir şekilde söylediğiniz gibi,—son gelişmelerden bahsetmeyecek olduktan sonra içeri girmemin ne faydası var?»

— «Çok müteessirim fakat Mrs. Potts hasta. Diğer oğlu-nun katledildiğini,—bir cinayet daha işlendiğini—duyar duy-maz oracıkta ölür!»

Müfettiş, aksi aksi, «Hiç sanmam...» diye homurdandı ama düellodan da vaz geçti. Ellery'î alarak, aşağıya, kütüp-haneyeye götürdü. «Otur bakalım, oğlum.» İçini çekti. «Sen ekseri bu acaip vakalara, ters bir zaviyeden bakarak, işin içinden çıkarsın. Şu hâdiseye de bir göz atsan? Artık benim başım dönüyor.»

Ellery, ağzını çarpıtarak, hafifçe güldü. «Doğrusunu is-tersen, benim de başım dönüyor...»

— «Malûm... Fakat ne düşünüyorsun?»

— «Robert'î. Mac'î. Ölüm ve hayatı, insanların ne kadar âciz olduklarını. Sheila'yı... Ya sen ne düşünüyorsun?»

— «Ne düşüneceğimi biliyor muyum? Evvelce,debu zır deliler bir sürü iş karıştırmışlar fakat daima sonunda sulh mahkemesini boylamışlardı. İzam edilen bir sürü küçük hâ-dise. Fakat şimdi mesele başka. Cinayet bu! Arka arkaya iş-lenen iki cinayet... Bence, yangın çok evvelce başlamış, gizli gizli dumanıtutmuştu.Sonra alevler bacayı sardı. Ben şim-di bunu düşünüyorum: yangın söndü mü? Yoksa sönmedi mi?»

— «Yani bir iki cinayet daha işleneceğini mi sanıyor-sun?»

Müfettiş, başını salladı. «Belki bu daha başlangıç. Belki

127

hepsini ortadan kaldırmağı istiyorlar.» Aksi aksi ilâve etti. «Bu hiç fena olmaz. Ama o akli başında iki delikanlının ye-rine delilerle başlasalardı daha iyi ederlerdi.» Ellery, acı acı, «Evet,» dedi.

— «Söyleyeceğin bu kadar mı? 'Evet!' ha?... Sonra Mac'-in öldürüldükten sonra kırbaçlanması meselesi var. Nefretin sebep olduğu bir şey bu. Kaatilin psikopat olduğu belli. Yu-karıda Velie'ye söylediğin süslü sözlere rağmen çorba da caninin muvazenesiz bir tip olduğunu gösteriyor.»

Ellery, sabırla, «Kırbaç veya çorba meseleleri basit, ba-ba,» diye cevap verdi. «Dediğim gibi bunlar aynı sebepten dolayı odaya bırakıldı.»

— «Cesedi kırbaçla. Bir kâse çorba bırak!» Müfettiş, ba-şını salladı. «Anlat bakalım, oğlum. Ben işin içinden çıka-madım.»

— «Pekâlâ.» Ellery, bir an durdu. Sonra da pek acaip bir şey yaptı. Yani, ciddi bir tavırla bir çocuk şiiri okumağa başladı.

«Vaktiyle ihtiyar bir kadın vardı, ayakkabıda yaşardı Çocuğu o kadar çoktu ki, ne yapacağını şaşırırdı. Onlara ekmezsiz çorba verir, kamçıyla güzelce pataklardı. Sonra da hepsini yatırmağa kalkardı...» Ellery, ellerini ensesinden kenetleyerek, sakın sakın ba-basına baktı. Müfettişin gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Ellery, usulca devam etti. «İhtiyar Kadın, 'Ayakkabı'da, —daha doğrusu ayakkabıcılık sayesinde kazandığı paralarla yaptırdığı evde oturuyor. Üstelik ön bahçede de bir ayakkabı heykeli var... Kadının bir sürü çocuğu olmuş... Tam altı ço-cuk! Cornelia'nın ne yapacağım bilmediği herkesçe malûm. O ekzantriklikler, zalimlikler aslında kadının ümitsizlik ve aczini maskeliyor.»

Müfettiş, mırıldandı. «Onlara ekmezsiz çorba verir... Ya-rabbi! Mac'ın odasındaki çorba!»

Oğlu, müstehzi bir tavırla ilâve etti. «Ekmezsiz çorba. Bir tesadüf gözünden kaçmasın! Hoş belki de Dr. İnnis'in

128

İhtiyar Kadını ekme yemekten men ettiğini, bu yüzden de eve ekme sokulmadığını bilmiyorsun.»

— «—kamçıyla güzelce pataklardı!»

— «Evet. Mac da kırbaçla döğüldü. Sonra yatak mesele-si? Zavallı Mac, yatarken öldürüldü. Anlıyor musun?»

Kıpkırmızı kesilmiş olan Müfettiş ayağa fırladı. «Hayır! Allah kahretsin! Hiç bir şey anlamıyorum! Kimse beni buna inandıramaz—»

Ellery, içini çekti. «Fakat, aslında inanıyorsun, baba. Bilâkis bu mesele sana çok tesir etti. Bir sürü deli ve 'Kaz Ana' şiirlerine uyacak şekilde işlenen cinayetler. Tabii. De-liler, makul cinayetler işlerler mi? Ne münasebet! Çılgınlar, çılgınca cinayetler işlerler! Kaz ana şiirlerini hatırlatan cina-yetler!... Bu iki cinayetin çılgınca bir şey olduğuna inanma-nı istediklerinin farkında değil misin?Sinsi bir kafanın de-licebiratmosfer yarattığım,—daha doğrusu evde mevcut olan gayrıtabii havadan istifade ettiğini görmüyor musun? Kaatilin bu suretlehakikati gizlemeğeçalıştığını anlamıyor musun? Delilik neyi gizleyebilir? Ancak—akıllılığı!»

Müfettiş, minnetle rahat bir nefes aldı. «Tamam. Buna ben de inanıyorum. Tabii, oğlum. Bu bir delinin değil, akıllı bir adamın işi.»

— «Bu şart değil!» Müfettişin ağız bir karış açık kaldı. Ellery, gülmeğe başlamıştı. «Bunu bilmiyoruz. Ben sadece cazip bir faraziyeyi tahlil ediyordum. Mantıki olarak düşünelim. Cinayetleri bir deli de işlemiş olabilir.»

Babası hiddetle homurdandı. «Kararını versen iyi olur.» Ellery, omzunu silkti. «Savcıya faraziyeden daha mü-him şeyler götürmen lâzım.»

— «Neyse, neyse... Devam.»

— «Pekâlâ. Makul faraziyemize devam edelim. Aklına ne geliyor?»

Müfettiş hemen, «Kaatil, Horatio Potts'dan şüphelenme-mizi istiyor,» dedi.«Zira Horatio modern 'Kaz Ana' şiirleri yazıyor.»

Mor izler —F:9

\

Ellery, güldü. «Seni ihtiyar tilki, seni! Bunu hemen gör-dün demek?»

—| «Kör kör parmağım gözünde! Eğer kaatil akıllı bir insansa, o halde iki üvey kardeşinin katli Horatio'nun üzeri-ne yıkılmak isteniyor!»

— «Tamam!»

— «Horatio kaatil namzedi! Yahu adamın dünyadan ha-beri yok!»

Ellery, kaşlarını çatmıştı. «Orası belli değil. Horatio da nu-maracının biri! Onun açıkladığından daha fazla şeyler bildiğinden eminim!»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Sadece düşünüyorum, baba. Horatio, aptal değil. Onun acaip bir hayat felsefesi var. Sonra, büyüklere düşen mesuliyetler kendisini korkutuyor. Fakat olup bitenlerin daima farkında. Bundan emin olabilirsin.»

Müfettiş, homurdandı. «Sen de güya bana yardım edi-yorsun... Her ne hal ise, kaatil suçu Horatio'nun üzerine yıkmaya çalışıyor. Onun cani olduğunu sanmamızı istiyor. O halde Horatio kaatil değil!»

Ellery, «Belki...» dedi. «Belki kaatil, belki değil.»

Müfettişin tepesi iyice atmıştı artık. Olanca sesiyle, «Ka-rarını ver!» diye gürledi. Yüzü mosmor kesilmişti. Ümitsiz bir tavırla, «Dinle,» dedi. «Bazı şeyleri biliyoruz--»

Ellery, sordu. «Yani—şu hesap meselesini de kastedi-yorsun?»

— «Onu kastediyorum ya! Altı çocuk da sağken, İhtiyar Kadının ölümünden sonra, her biri beşer milyon dolar ala-caklardı. Robert Potts vurulunca beş vâris kaldı. Şimdi— Maç de ortadan kalktı. Kaldı dört! Otuz milyonu dörde bö-lersen, her birine yedi buçuk milyon kalacağı ortaya çıkar. Yani, sağ kalan dört çocuk için ikizlerin ölümü ikişer buçuk milyon demek!»

Ellery, inledi. «İki buçuk milyon da para mı? Neticede her biri nasıl olsa beş milyon alacaktı. Hoş, belki de ben ya-

130

nılıyorum. Kabahat sende, baba. Fakir bir adamın çocuğu olmağı ben istemedim ki!»

Allahtan aynı anda Velie, içeri girdi. İri yarı Komiser Gotch'un sevgili sandalyesine çökerek, uzun uzun esnedi.

Müfettiş, öfkesini ondan çıkarmağa kalktı. «E?»

Velie, üzüntüyle başını kaldırdı. «Yine ne yaptım? Emir-leri yerine getirmem, azar işitirim! Emirleri yerine getiri-rim, yine—»

— «Bu defa hangi emri yerine getirdin?»

— «Balistik tecrübesini sordum!»

— «Burasını neresi sanıyorsun?Grandsokağındaki Türk Hamamı mı? Anlat bakalım!»

— «Peki, efendim.» Velie, hiç de yorgun olmayan bir ta-vırla ayağa fırladı. «Baş Komiser, yukarıdaki odada yerde bulunan silâhın, Maclyn Potts'un taammüden katli için kul-lanılan tabanca olduğunu bildirdi—»

Müfettiş, Ellery'e bakarak ellerini açtı. «Bak sana yeni bir haber! Hah! Tabanca o tabancaymış. Evet, tahkikat sür'-atle geliyor. Başka?»

Velie, somurttu. «Hepsi bu kadar. Ne bekliyordunuz, Müfettiş bey? Baş Komiserin, kaatilin ismini bildirmesini mi?»

Ellery, söze karıştı. «Tabanca nasıl bir şeydi, Velie? Ona pek dikkatle bakmadım.»

— «38 lik birSmith-Wesson—» Ellery, boğuluyormuş gibi acı acı bağırdı. Babası, hayretle baktı. «Ne var? Hastalandın mı?» Ellery, ayağa fırladı. «Hastalanmak mı? Thurlow'un,

Cornwall'danon dört tabanca aldığını unuttunuz mu? Bun-lardan sadece on ikisini bulduğunuzu hatırlamıyor musu-nuz? İki tabancanın eksik olduğunu bilmiyor musunuz? Bu iki silâhınRobert-Thurlowdüellosunda kullanılanların eşi olduğunun farkında değil misiniz? Satıcının söylediklerine göre bu kayıp tabancalardan birinin 32 lik birSmith-Wessonolduğunu ne çabuk unuttunuz? Şimdi karşımda durmuş,

131

Maclyn Potts'un dün gece 32 lik birSmith-Wesson'laöldü-rüldüğünü soyuyorsunuz!»

Uzun bir sessizlik oldu. Bu defa boğulma sırası Müfetti-şe gelmişti. «Velie, Merkeze telefon edip, Maclyn Potts'u öl-dürmek için kullanılan tabancanın seri numarasını al. SonraCornwallmağazasını ara. Onlardan da kayıpSmith-Wesson'-un seri numarasını iste. Lütfen çabuk ol.»

Bu nezaketten iyice sersemleyen Velie, sendeleyerek dı-şarı çıktı. Beş dakika sonra dönerek Mac'm ölümüne sebep olanSmith-Wesson'lakayıpSmith-Wesson'unayni oldu-ğunu haber verdi.

Yani—kayıp tabancalardan biri nihayet bulunmuştu.

MüfettişQueen,inledi. «Hem berraklaşıyor, hem bulanı-yor! Şimdi Robert'in kaatilininThurlow'unaldığı on dört silâhtan ikisini neden sakladığını biliyoruz. Bunlardan biri-ni,—yaniSmith-Wesson'uikinci bir cinayette kullanacaktı.»

Velie, meseleyi basitleştirdi. «Mac'i öldürmek için...»

Ellery, mırıldandı. «Öyle gözüküyor. Fakat neden iki ta-banca çalıp, sakladı?»

Velie'nin keyfi kaçiverdi. «Yani—bu iş daha bitmedi mi?»

Müfettiş, «Tabii bitmedi!» diye bağırıldı. «İki tabanca kayıptı. Bunlardan, biri cinayetten sonra ortaya çıktı. Kaatil, yeni bir cinayet daha plânlamasa o tabancayı saklar mı?»

Ellery, homurdandı. «Üçüncü bir cinayet! Her şey bunu gösteriyor. Yalnız kayıp tabanca değil—» Başını salladı.

Velie, içini çekti. «O son tabancayı, yani—ortaya çıkma-yan 25 lik Colt'u bulmamız lâzım. Yoksa mahvolduk.»

Ellery, atıldı. «Kayıp tabancanın bulunması üçüncü ci-nayete mani olmayabilir. Neticede kaatil adam öldürmek için başka bir usule başvurur, oldu bitti. Fakat kayıp Colt'u bulursak, belki elimize bunu saklayan şahısla alâkalı bir ip-ucu geçer. Evet, tabancayı bul, Velie. Derhal bul!»

132

Komiser, inledi. «Nereden bulayım? Yarabbi! Bu tımar-haneyi altüst ettik. Yalnız evi değil, bahçeyi de aradık. O kü-çücük Colt'u saklamak o kadar kolay ki! Belki yirmi dört kişi, yirmi dört haftada—»

Müfettiş, «Tabancayı bul, Velie,» dedi.

16. Sonra hiç kimse kalmadı...

Fakat Komiser Velie, o tabancayı bulamadı. Ne Komi-ser Velie nedeFlint,Piggot, Hesse,Johnson ve arkadaşları. Adamlar olmayacak saatlerde, olmayacak yerleri aradılar. Lakayt, şaşkın veya hiddetli bakışlara da aldırmadılar...

Potts malikânesi ve Potts bahçesi karış karış arandı ama nafiye. Tabii o arada ortaya bir takım acaip şeyler de çka-rıldı. Meselâ— deriden yapılmış bir İspanyol sandığı... Hora-tio'nun masal kulübesinin

arkasına gömülmüş olan bu san-dık iri, çarpık paralarla doluydu. Ellery, bunları âdeta se-vinçle muayene ederek hepsinin de eski İspanyol paraları olduğunu söyledi. Fakat sandığın mezardan çıkarılması Ho-ratio'yu fena halde kızdırdı. Adam, hakiki bir 'İspanyol ha-zinesi' meydana getirebilmek için senelerce uğraştığını,— sandığı geceleri çalışarak, dişlerinin arasında bir pala oldu-ğu halde bir fenerin ışığında ancak bir haftada gömebildiği-ni,—bir takım Allanın cezalarının eğlencesine mani olmala-rına göz yummayacağı mı haykırdı? Ve 25'lik otomatikColtkatiyen bulunamadı. Allahm cezaları, ağrıyan ayaklarını sü-rüyerek malikâneneden uzaklaştılar. İspanyol hazinesini tek-rar gömme işi de hiddetinden mosmor kesilmiş olan Hora-tio'ya kaldı.

MüfettişQueende bağırdı çağırdı ama başka sebepler-den.

133

Sonra Mac St. Praxed'deki aile mezarlığına gömüldü. Cenaze merasimi için dört blok kordon altına alındı, arabala-rın geçeceği yollar değiştirildi ve polis elinden geleni yaptı.

Nasıl olduysa oldu, kalb krizini atlatan İhtiyar Kadın, oğlunun öldüğünü öğrendi.

Cornelia Potts'un her şeyi bildiğini, oğlunun cenazesinin kalkacağı gün anladılar. Kadın, yatağında doğrularak oda hizmetçisini çağırdı. Bridget Connively adlı bir kadındı bu. Dr. İnnis, hemen hemen Cornelia kadar yaşlı olan hizmetçi-den nefret ederdi. Maamafih kadın hanımının emrine öm-ründe ilk defa itaat etmeyerek, hemen telefona koştu. Biraz sonra, rengi iyice uçmuş olan Dr. İnnis kekeliyerek malikâ-nenin kapısından giriyordu. İmkânsız bir şeydi bu! Mesuli-yet kabul edemiyecikti! Mrs. Potts, biraz makul olmalıydı. Artık Maclyn için bir şey yapılamazdı. Mrs. Potts'u yatağın-dan çıkmaktan men ediyordu.

İhtiyar Kadın, bütün bunlara cevap bile vermedi. Sakin sakin yatağından kalkarak, Bridget'e ağzına geleni söyledi. Hizmetçi, korku ve telâşla koşarak hanımının banyosunu doldurmağa başladı.

Müfettiş vaziyeti İhtiyar Kadının dairesinin kapısında bekleyen memurdan öğrendi. O zaman yüzü kindar bir ne-şeyle aydınlandı. Dr. İnnis'e giderek, «Onunla konuşmam doğru olmazdı değil mi?» diye homurdandı. Sonra da çabu-cak Cornelia'mn yanma girdi.

Konuşmaları kısa ve sert oldu. İhtiyar Kadın, hemen hemen ağzını açmadı denilebilir. Fakat açtığı zaman da sert bir sesle, kısaca konuştu. Hayır. Ne olursa olsun Maclyn'in cenazesine gidecekti. Kendisine kimse mani olamazdı. Artık o budala dışarı çıktığı takdirde de, giyinecekti.

Müfettiş, dışarı çıktı tabii. «Küçük Thurlow'un meseleyi annesine fısıldadığı belli,» diye homurdanıyordu. «Yarabbif Ne aile, ne aile!»

Cornelia'mn saraydan ayrılmasına Dr. İnnis'le Bridget Connively yardım etti. İhtiyar Kadın, şallara sarılmıştı, he-

İ34

men hemen yalnız sivri burnunun ucu gözüküyordu. Yüzün-de sıkıntılı ve meraklı bir ifade vardı. Hiç ağlamamıştı. Ta-butun kapağı kapanmadan evvel de dönüp son defa oğlunun yüzüne bakmadı.

Ellery, St. Praxed'de Cornelia'yı hayretle seyretti. Fı-sılıtısını, gümbürtüsünü kendi kulağıyla duyduğu o ihtiyar kalb taştandı sanki. Bir hafta içerisinde ikinci oğlunu da kaybetmek kadına tesir etmemişti. Sanki Cornelia granitten yapılmıştı, damarlarında da kan yerine yakıcı bir asit dolaşı-yordu. .. İhtiyar Kadın, ne Sheila'ya baktı, ne kocasına. O sa-bah soluk çehresinde derin bir şaşkınlık ifadesi okunan Gotch'a da aldırmadı. Galiba Cornelia, diğer çocuklarının cenazeye gelmemelerine de hiç şaşmamıştı.

Evedönünce, Bridget onu çabucak soydu. İhtiyar Ka-dın, hemen yattı tabii. Gözlerini kapayarak Dr. İnnis'den kendisini uyutacak bir ilâç istedi.

Hakikaten uykuya da daldı. Ama huzursuz bir uykuydu bu. Artık inleyip duruyordu.

Cenaze merasimi sona erdikten sonra Müfettiş, oğluna, «E?» dedi. «Şimdi ne yapacağız?»

— «Bilmiyorum, baba.»

— «İşin içinden çıkamıyacaksın galiba?»

Ellery, omzunu silkti. «Esrarın çözülemeyecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Muhakkak bunun da bir püf nokta-sı var. Mesele onu bulmakta.»

Müfettiş, ellerini havaya kaldırdı. «Eğer sen bunu ger-miyorsan, ben hiç göremem, Ellery! Ben sadece aileyi göz hapsine alır ve elimizdeki bir iki ipucundan faydalanmağa çalışabilirim. İşte o kadar. Gel, eve gidelim...»

Mac gömüldükten bir kaç gün sonra Ellery Queen'e sa-bah kahvaltısına iki misafir geldi.

Genç adam, Sheila Potts'un ne kadar değişmiş olduğunu

135

farkederek şaşırdı. Genç kızın yüzü iyice ufalmış, cildi kül. rengi olmuştu. Mavi gözleri daha koyulaşmış, altlarında da mor gölgeler belirmişti. Siyah elbisesiyle acınacak bir hal-deydi.

Charley Paxtonda hem zayıflamıştı, hem de hasta gi-biydi. Onun gözlerinde de Sheila gibi derin bir endişe ve ke-der vardı. Ellery kaderin ağma düşen insanların bu hale girdiklerini pek iyi bilirdi.

MüfettişQueen,işe gitmek üzereydi. Fakat iki gencin yorgun çehrelerini görünce, Merkeze telefon ederek biraz geç kalacağını bildirdi. Sonra da kibar bir ev sahibi tavırları takındı. Gayet candan bir tebessümle Sheila'ya, «Bu sabah anneniz nasıl, yavrum?» diye sordu.

Genç kız, dalgın dalgın mırıldandı. «Annem mi? Her za-manki gibi.»

Charley, kendisini toplamağa çalışıyordu. Neşeli bir ses-le, «Sevgilim,» dedi. «Boş yere evhama kapıldığını sen de an-lıyacaksın. Haydi meseleyi MüfettişQueen'leEllery'e anlat.»

Sheila, yorgun yorgun cevap verdi. «Evham olmadığını sen de biliyorsun, Charley. Bazan beni o kadar sinirlendiri-yorsun ki! Evet, çok ağladım, çırpımdım,—ama çocuk deği-lim. Bazı şeyleri anlayabiliyorum. Bu meselenin mühim ol-duğunun sen de far kındasın.» Charley'in cevap vermesini beklemiyerekQueen'leredöndü. «Ellery, son zamanlarda olanları çok düşündüm... O zaman her şeyin bir plâna göre yapıldığını anladım. Korkunç bir plâna göre.»

— «Öyle mi? Nasıl bir plân bu?»

Sheila, gözlerini kapadı. «Evelâ çok sarsılmıştım. Dü-şünecek halde değildim. Cinayet—öyle tuhaf bir şey ki. İn-san böyle hâdiseleri gazetelerde okuyor, fakat kendi başına gelebileceğine katiyen inanmıyor. Cinayetlerden gazetelerde veya romanlarda bahsediliyor. Okuyan ya sinirleniyor, ya merhamet duyuyor. Fakat aslında buna ehemmiyet vermi-yor.»

— «Doğru... Çok doğru.»

136

— «Sonra—kendin bir cinayete karışıyorsun. Evine po-lisler doluyor. Sevdiğin biri ölmüş. Beraber oturduğun in-sanlardan biri—bir canavar... Acaip, korkunç bir mahlûk. O zaman etrafındakilere, o âşinâ

çehrelere bakıyorsun... Sev-mediklerine bile... İçinde bir şey ölüyor. Belki bin defa ölü-yor. Bu imkânsız gibi gözüküyor ama doğru...» İcini çekti. «İşte böyle...Robertöldüğü zaman hiç bir şeye inanmadım. Her şey karmakarışık. Bana hakikatle alâkası olmayan bir kâbus gibi geliyordu. Uykuda geziyordum sanki. Sonra Mac—» Elleri çabucak yüzüne götürdü. Charley, ona do-kunmak için uzandı. Fakat Ellery başım sallayınca dönerek görmeyen gözlerle pencereden aşağıdaki sakin sokağa bak-mağa başladı.

MüfettişQueenise sert bakışlarını ağlayan kızıdan ayır-mıyordu. Bir müddet sonra Sheila çantasını karıştırarak bir mendil çıkardı. «Afedersiniz... Son zamanlarda çok sulu gözlü oldum.» Küçük burnunu dikkatle silerek mendili çantasına koydu. Arkasına yaslanıp, hafifçe güldü.

MüfettişQueen,«Devam edin, Miss Potts,» dedi. «Bu şahsi meseleler çok enteresan.»

Genç kız, suçlu suçlu başını eğdi. «Bilmem neden bu bahsi açtım... Size şunu anlatmak istiyordum. Mac'm ölü-münden beri düşünüyorum. Evde iki cinayet işlendi. Kimler öldü? Robert'le Mac. Yani ikizler. Ağabeylerim.» Mavi göz-leri ateş saçıyor şimdi. «Annemin ilk kocasından olan ço-cukları hayatta. Üçüne de bir şey olmadı! Delilere kimse do-kunmadı. Yalnız Brent'ler ölüyor! Yani—akıllılar!» Charley, hafifçe öksürdü. «Bırak da sözlerimi bitireyim, Charley. Va-ziyet aşikâr. Biz Brent'ler teker teker ortadan kaldırılıyor. EvvelâRobert.Sonra Mac! Öyleyse şimdi sıra—ya bende ya babamda. Charley, söylediklerim doğru! Bunu sen de biliyor-sun. Sıra bizimde. Eğer babam öldürülürse Brent'lerden yalnız ben kalacağım. Sonra kaatil beni de ortadan kaldı-racak.»

Charley, kendisini tutamıyarak, «Fakat neden?» diye haykırdı. «Mantıksız bir şey bu, Sheila!»

137

— «Sebep o kadar mühim mi? Para, nefret, delilik... Cinayetlerin sebebini bilmiyorum. Fakat düşündüldüğüm doğru olduğundan eminim. Üstelik bunun sen de farkmda-sm, Charley! Belki Ellery'le MüfettişQueenbunu bilmiyorlar ama sen biliyorsun—»

Müfettiş,«Miss Potts—» diye başladı.

— «Lütfen beni Brent adıyla çağırın. Bana bir daha o korkunç isimle hitab etmelerini istemiyorum!»

— «Peki, Miss Brent.»

Ellery'le babası birbirlerine baktılar. Sheila, haklıydı. Onlar da böyle bir şeyden, yani—üçüncü bir cinayet işlenme-sinden korkuyorlardı. Üstelik bunun mühim bir sebebi de vardı. O kayıp tabanca.

Müfettiş, ön pencerelerden birine gitti. Bir iki dakika sonrada, «Miss Brent,» diye seslendi. «Lütfen buraya gelir misiniz?»

Sheila, yorgun bir tavırla giderek, güneşte, yaşlı adamın yanında durdu. Müfettiş, «Aşağıya bakın,» dedi. «Şuraya,— karşı kaldırıma. Oradaki apartmanın servis kapısına. Ne gö-rüyorsunuz, Miss Brent?»

— «Sigara içen iri yarı bir adam...»

— «Şimdi şu tarafa, Amsterdamcaddesine doğru bakın. Ne görüyorsunuz?»

Sheila, şaşkın şaşkın, «Bir araba,» diye cevap verdi. «İçinde iki kişi var.»

Müfettiş, gülümsedi. «Hem o servis kapısında duran adam, hem de arabadakiler detektif Miss Brent. Vazifeleri, nereye giderseniz gidin, sizi takib etmek. Sizi hiç bir zaman gözden kaybetmeyecekler. Annenizin evindeyken de diğer ha-fiyeler sizi korumağa çalışıyorlar... Babanız için de aynı şey-ler yapılıyor tabii. Adamlarım, bir tehlike olmadığına kanaat getirmediğçe, ikinizin yanma da kimse yanaşamaz.»

Sheila, kızardı. «Nankörlük ettiğimi sanmayın, MrQue-en.Bundan haberim yoktu. Adamlarınızı görünce içim rahat etti. Bilhassa babam dolayısıyla hakikaten çok memnun ol-

138

dum. Fakat—yirmi dört saat kordon altında da olsak,—bü-tün zabıta kuvveti yalnız bizimle de uğraşsa, er veya geç ka-atilin ağına düşeceğiz. Bunu siz de biliyorsunuz. Pencereden uzanan bir namlu... Kapı aralığından nişan alan bir el—»

Müfettiş, hiddetle homurdandı. «Hiç de değil! Böyle bir şey olmayacak. Buna yemin ederim!»

Charley de atıldı. «Tabii olmayacak, hayatım. Haydi, kendini toplamağa çalış. Seni bir yere götüreyim. Ritz'de öğ-le yemeği yer, oradan Music Hall'e gideriz. Veya bir sinema-ya. Böylece bu meseleyi unuttur—»

Sheila, hafifçe gülererek başını salladı. «Teşekkür ederim, sevgilim. Çok iyisin...» Uzun bir sessizlik oldu.

— «Sheila...» Kız çabucak Ellery'e doğru döndü. Genç adamın gözlerinde derin bir hayranlık vardı. Sheila, hafifçe kızardı. «Senin kafana belli bir şey takılmış. Nedir bu?» Müs-tehzi bir tavırla ilâve etti. «Çok kafalı olduğunu da söyleyeyim...»

Sheila, büyük bir ciddiyetle, «Onların tımarheneye kapa-tılmalarını istiyorum,» dedi.

— «Sheila!» Charley, fena halde irkilmişti. «Öz anneni de tımarheneye mi kapatacaksın?»

:— «O benden nefret ediyor, Charley. Annem ruh hasta-sı. Eğer verem olsaydı onu Arizona'ya gönderirdim. Aynı şey değil mi?»

Charley, usulca, ' «Fakat—» diye mırıldandı. «Tımarha-ne...»

Sheila, «Benden sanki korkunç bir canavarmışım gibi bahsediyorsun!» diye haykırdı. «Fakat hiç biriniz annemi benim kadar tanıyorsunuz! İşine yarayacağını bilse beni sevinçle öldürür! Deli o! Deli! Anlıyor musunuz? Annem, Thurlow, Louello ve Horatio bir yere kapatılmadıkça kendi-mi emniyette hissetmeyeceğim! Şimdi benim için istediğinizi düşünün!» Ve Sheila, koltuğa oturarak tekrar ağlamağa baş-ladı.

Ellery, şefkatle, «Biz bu meseleyi çoktan görüştük,» de-

139

di. Genç kız hayretle başını kaldırdı. «Evet ya... Her ihtima-li hesapladık,Sheila.FakatCharleysana anneni tımarhaneye kapamak için hiç bir kanuni sebep olmadığını söyleyecektir.Thürlow,Louella veHoratio'ya gelince... Onları tımarhane-ye yollamak da çok güç. Herhalde annen buna mani olmak için o müthiş servetini son kuruşuna kadar harcamaktan çe-kinmeyecektir. Üstelik bu işin çok uzun süreceği de muhak-kak. Tabii muvaffak olup olmayacağın da belli değil. Netice-de onların tıbbi bakımdan deli sayılıp sayılmayacakları da meçhul... Onun için biz Potts'ları tımar neneye kapamak fikrinden çoktan vaz geçtik. Belki cinayetlerin esrarı çözül-dükten sonra böyle bir şey yapılabilir. Fakat şimdi buna kalkmak boş, hattâ tehlikeli. Zira biri harekete geçmek mec-buriyetinde kalabilir...»

MüfettişQueende usulca söze karıştı. «Onları hapse at-mak da kabil. Biz bu meseleyi de düşündük yavrum. Belki onları şüphe üzerine tevkif edebiliriz. Veya başka bir sebep gösteririz. Fakat hiç birini de ilânihaye hapisanede tutama-yız.Charley,bir avukat sıfatıyla bunun ne kadar doğru ol-duğunu söyleyecektir. Anneniz, para ve nüfuzlu dostlarının yardımıyla hepsini çıkarır. Siz de başladığınız noktaya dön-müş olursunuz. Onları tevkife kalkmadan evvel kati deliller bulmamız lâzım,Miss Brent.»

Sheila,gülmeğe çalıştı. «O halde benim son moda bir kefen ısmarlamaktan başka yapabileceğim bir şey yok.»

Charley,haykırdı. «Sheila! Böyle şeyler söyleme!»

Müfettiş, sözlerine devam etti. «Şimdiki halde elimizden geleni yapıyoruz. Evdekilerin hepsi de yirmi dört saat göz hapsinde. Araştırmalara devam ediyoruz. Elbet elimizde ha-kikati bulmamıza yardım edecek bir ipucu geçecek. Tabii, bir hatâ yapma tehlikesi var...» Yaşlı adam, acaip bir sesle, «Fakat...» diye ilâve etti. «Bu gün bir muz kabuğuna basıp kayar ve yere düşerek boynunuzu kırabilirsiniz, Miss Brent.»

Charley,hiddetle, «Bir dakika, Müfettiş Queen!» diye

14i

homurdandı. «Zavallının ne kadar korktuğunu görmüyor mu-sunuz? Elinizden geleni yaptığınızı biliyorum ama—»

Müfettiş, bağırdı. «Kes sesini, Charley!»

Ellery, çabucak babasına baktı. Bu hesapta yoktu işte. Charley, fena halde şaşaladı. Ellery masum masum, «Char-ley, Sheila'yı alıp bir yere götürse?» diye teklif etti. «O za-man kızcağız tehlikeli mıntıkadan da uzaklaşmış olur.»

Müfettişin yanakları morardı. «Olmaz! Hayır! Şimdi bu-nun sırası değil, Ellery!»

Oğlu hemen sustu. Meselenin ne olduğunu anlamıştı.

Sheila, cansız cansız, «Zaten ben de gitmem,» dedi. «Ba-bamı bırakamam. Size söylemedim değil mi? Babam evden ayrılmayı istemiyor. 'Ben ihtiyar bir adamım,' diyor. 'Bu yaşta kaçmak lüzumsuz.' Tabii benim buradan uzaklaşmamı arzu ediyor. Fakat ben gidemem. Onsuz bir adım bile at-mam... Ne ümitsiz vaziyet değil mi?»

Ellery, güldü. «Hayır. Bütün bunlara mani olacak biri var.»

— «Ha?» Müfettiş, kulaklarına inanamamıştı. «Kim?»

— «Cornelia Potts.»

— «İhtiyar Kadın mı?» Charley, başını salladı. Sheila, «Fakat—» diye başladı.

Ellery, «Yavrum,» dedi. «Annen Potts sarayının tek hâ-kimi. Onun sözü kanun yerine geçiyor. Bilhassa ilk kocasın-dan olan çocukları o ne derse dinliyorlar. Birdenbire aklı-ma geldi. Eğer annen bir ültimatom çekerse—»

Sheila, acı acı, «Robert'le Thurlow arasındaki düelloya mani oldu mu?» diye sordu. «Vaziyeti sen de gördün. Emin ol, annem biz Brent'lerin ortadan kalkmasını istiyor. O, ken-dine göre gayet mesut. İşin zevkine iyice varabilmek için zavallı Mac'in cezanesine bile gitti. Ellery, bana kalırsa boş yere vakit kaybedeceksin.»

Charley, homurdandı. «Belli olmaz... Anneni müdafaa ettiğim yok, sevgilim. Fakat bana biraz haksızlık ediyormuş-

141

sun gibi geliyor. Bence Ellery haklı. Annen bu vaziyete bir son verebilir. Bizim kendisini mecbur etmemiz lâzım.»

Müfettiş de beklenmedik bir şey söyledi. «Evet, bu da bir fikir.» Fakat yaşlı adamın başka bir şey düşündüğü de belliydi. «Mrs. Potts yaşadıkça onun sözlerini dinleyecekler. O isterse her şeye mani olabilir. Evet... Bunu bir tecrübe edelim.»

it

17. İhtiyar Kadının cevabı...

Dr. İnnis'le bahçede karşılaştılar. Doktor İhtiyar Kadın'-m günlük muayenesi için gelmişti. Hep birlikte içeri girdiler.

Müfettiş, dikkatle memurlarını araştırdı. Gördükleri kendisini memnun etmişti anlaşılın. Bir şeyler mırıldana-rak, yukarı çıktı.

Sheila, mevzua uygun bir sesle, «Ümitsiz bir vaziyet bu...» deyip duruyordu.

Döner merdivenden sahanlığa çıktıkları zaman Ellery Dr. İnnis'e döndü. «Mrs. Potts, sonkalbkризini kolaylıkla at-lattı. Üstelik Mae'in ölümü de onu sarsmadı. Vaziyet ne mer-kezde dersiniz?»

Dr. İnnis, omzunu silkti. «Onunki gibi bir kalbi anlamak kolay değil,Mr. Queen.Mukavemet ve yaşama arzusu hak-kında fazla bir şey bilmiyoruz. Mrs. Potts, şu anda hayatta. Zira yaşamak istiyor. Başka sebep yok. Bundan eminim, Mr.Queen.Aslında kalbinin seneler evvel durmuş olması lâ-zımdı.»

— «Kendisiyle rahatça konuşabilir miyim? Ona sormağı bilhassa istediğim bir tek sual var, Doktor. Bunu çoktan aç-mış olmam lâzımdı. Vaziyet çetin.»

Doktor, tekrar omzunu silkti. «Bu evdekilere lâf anlat-

142

maktan çoktan'vaz geçtim. Mrs. Potts'un istirahat etmesi, heyecanlanmaması şart. Onun için sizden kendisinin yanında fazla kalmamanızı rica edeceğim. Elimden başka bir şey gel-miyor.»

— «Pekâlâ...»

Sheila, deli gibi, «O kıyamete kadar yaşayacak!» diye bağırdı. «Biz ölüp gideceğiz, o kalacak!»

CorneliaPotts'un dairesinin kapısına doğru giderlerken Dr. İnnis genç kıza tuhaf tuhaf baktı. Tam bir şey söyleye-cekti fakat Müfettiş usulca kapıyı vurmağa başladığı için bundan vaz geçti. İçeriden cevap gelmedi. Onun üzerine Mü-fettiş kapıyı açtı. Hep birlikte oturma odasına girdiler.

Dr. İnnis, yatak odasının kapısını araladı. «Mrs. Potts.»

İhtiyar Kadın, o acaip yatağında yatıyordu. Başını şiş-man iki yastığa dayamıştı. Gözleri ve ağzı açıktı. Dantel tak-kesi ise yana kaymıştı. Sheila, acı acı bağırarak, dışarı fırla-dı. Charley de haykırarak onun peşinden koştu.

İhtiyar Bridget, «Allanın emri,» diye hıçkırdı. «Bir buçuk saat evvel zili çalarak, 'Paldır küldür gelip beni rahatsız et-me,' dedi. Yarabbi! Demek ki ulu Tanrı ve meleklerinin kar-şısına çıkmağa hazırlanıyordu! Fakat benim gibi yaşlı bir günahkâr bunu nereden bilirdi? İşte böyle, efendim. Emin olun başka bir şeyden haberim yok... Öldü—İhtiyar Kadın öldü! Dünyanın sonu geldi sayılır!»

MüfettişQueen,sert bir sesle, «Cesede dokunmayın, Doktor,» dedi. «Oyuna lüzum yok.»

Dr. İnnis, ince bir sesle, «Oynamıyorum!» diye bağırdı. «Onu muayene etmemi istediniz! Ben de muayene ediyorum! Bu kadın benim hastamdı. Kendisini tedavi ettiğim sırada öldü. Onun için cesedi muayeneye hakkım var! Defin ruhsa-tını da ben imzalayacağım—»

Ellery, yorgun yorgun, mırıldandı. «Beyler, beyler! Dr.

143

İnnis, Cornelia Potts, normal bir şekilde mi ölmüş? Yoksa kendisine öbür dünyaya çabucak gitmesi için yardım edilmiş mi? Ben bunu öğrenmek istiyorum.»

— «Tabii sebeplerden ölmüş, Mr. Queen. Kalbi durmuş, işte o kadar. Bir saat kadar önce sanırım...»

— «Tabii sebeplerden...» Müfettiş, bıyığını kemirdi. Ses-siz, şişman cesede, sanki birdenbire kan fişkirivermesinden korkuyormuş gibi bakmaktaydı.

— «Son haftanın heyecanına dayanamadı. Size daha ev-vel ihtar etmiştim.» Dr. İnnis, şapkasını aldı. Soğuk bir ta-vırla onları selâmlıyarak dışarı çıktı.

Müfettiş, usulca homurdandı. «Ne olursa olsun bizim ih-tiyar Prouty vaziyeti kontrol edecek, Dr. İnnis. Eğer bir şey sakladıysan Allah yardımcın olsun! Ellery, ne yapıyorsun?»

Ellery, «Cinayet mahallini tetkik ediyorum denilebilir,» diye mırıldandı. «Fakat ortada cinayet yok. Onun için sade-ce şunu söyleyeceğim: Azrail ziyarete geldiği sırada Cornelia Potts ne yazıyordu? İşte bunu öğrenmeğe çalışıyorum.»

— «Ne mi yazıyordu?» Müfettiş, telâşla oğlunun yanma koştu.

Ellery, komotun yanındaki kaidenin üzerine yerleştiril-miş olan daktilo makinesini işaret etti. Bunun kapağı, yerde duruyordu. Sanki ölüm meleği, kadın makinenin kapağını kapayamadan gelmişti. Komodun üzerinde ise içinde muhte-lif boyda zarf ve kâğıt bulunan bir kutu vardı. Bunun kapa-ğı da açıktı.

Müfettiş, kaşlarını çattı. «E? Ne olmuş?»

Ellery, ölünün sağ elini gösterdi. Kadının parmakları yatak örtüsünün altında kaybolmuştu sanki. Müfettiş, daha iyi görebilmek için örtüyü düzeltti. Gözüne ilişen şey yüzün-den de birdenbire kaşları çatılıverdi.

Cornelia Potts'un sağ elinde büyükçe bir zarf vardı. Ka-palı bir zarf. Bunun komodun üzerindeki kutudan alındığı belliydi.

Müfettiş, kaskatı kesilmiş eldeki zarfı kaparak, ışığa

144

tuttu. Bunun üzerine daktiloyle 'SON VASIYETNAME' ya-zılmıştı. Alta ise İhtiyar Kadının kullanmaktan hoşlandığı o büyük, yumuşak kurşun kalemle bir imza atılmıştı: Cornelia Potts.

Charley, içeri dalarak, telâşla, «Sheila'yı yatıştırdım...» dedi. «Ne olmuş, Ellery? Bu da cinayet mi yoksa?»

— «Doktor İnnis, ölümün normal olduğunu söyledi.» Müfettiş Queen, dalgın dalgın, «Buna, ancak Doktor

Prouty söylerse inanırım,» diye mırıldandı. «Charley, bunu Cornelia'mn elinde bulduk. Sen onun bir vasiyetnamesi ol-duğunu söylemiştin.»

— «Evet.» Charley, uzatılan zarfı aldı. «Yoksa kadın ye-ni bir vasiyetname mi yapmış?»

Ellery, başını salladı. «Zannetmiyorum. Charley, bahset-tiğin vasiyetnamenin orijinali Cornelia'da mıydı?»

— «Tabii.»

— «Bu nerede dururdu? Bunu biliyor musun?»

— «Yatağının baş ucundaki komotun çekmesinde.» Ellery, baktı. Fakat çekme boştu. «Vasiyetname açıkta

mıydı? Yoksa zarfta mı?»

— «Son gördüğümde zarfsızdı.»

— «Bu zarf yeni... Daktiloyla yazılmış olan yazıyla imza da öyle. Bana kalırsa kadın öleceğini hissetti. Eski vasiyet-nameyi komodun çekmesinden çıkardı. Zarfa koyarak, üze-rini yazdı. İmzasını attı. Zarfı da kapadı tabii.»

Müfettiş, düşünceli düşünceli mırıldandı. «Neden aca-ba?»

Ellery, kaşlarını kaldırdı. Babası omuzlarını. «Neyse... Vasiyetname cenaze merasiminden sonra açıldığı zaman me-seleyi anlarız.» Kapalı mektubu saklaması için Charley Pax-ton'a verdi. İhtiyar Kadını odasında yalnız bırakarak, dışarı çıktılar...

Cornelia Potts,ölmüştü. Bridget Conniveley'nin hıçkırarak söylediği gibi, başka hanım tanımamış olan bazı hizmet-

Mor İzler — F : 10

kârlar için bu hakikaten dünyanın sonu sayılabilirdi... Ba-zıları için bir saltanatın çöküşüydü... İhtiyar Kadına çok ya-kın olanlar için ise—hiç de mühim bir hâdise değildi.

İşte Cornelia'nın ölümü bu bakıma bir hayli enteresan-dı. İhtiyar Kadının çocukları,—sevdiği üç deli ve nefret etti-ği Sheila,-buna aldırmadılar bile. Sheila, acı acı bağırdıktan sonra, kalbinin üzerinden ağır bir yükün kalktığını hissetti. Utanmış, korkmuş ve—rahatlamıştı. Genç kız, kendi daire-sinden çıkmadı. Yalnız başına dinleniyordu. Kapısının önün-de ise detektif Flint, sigar içerek at yarışlarıyla alâkalı bir mecmuayı okumaktaydı.

Matemzede kocaya gelince... Stephen usulca arkadaşı Gotch'u çağırdı. İki arkadaş, koltuklarının altında dolu vis-ki şişeleriyle Stephen'in odasına giderek, kapıyı kapadılar. İki bardak almağı da unutmamışlardı tabii. Bir saat sonra olanca sesleriyle Tahiti balıkçı şarkıları söylüyorlardı...

18. Kim matem tutacak? 'Ben!' dedi kumru...

Dr. "Prouty, artık bunun şahsî bir mesele halini aldığını söyledi. «Bari Adlî Tabiplikten istifa edip, Potts'larm cenaze işleriyle meşgul olayım...»

İhtiyar Doktor, Cornelia Potts'la alâkalı otopsi raporu-nu Müfettiş Queen'e verdiği sabah, Ellery'e de, «Potts'larla samimiyetim artıyor...» dedi. «Onları iyi tanıyorum artık. Meselâ İhtiyar Kadını al. Mücadeleci bir insan o. Bana karşı koydu. Doğrusu oğlu Robert'le Mac gibi değildi. Aksi bir mahlûk! Otopsi de çok güçlük çıkardı.»

Kahvaltı etmekte olan Ellery, gözlerini kapayarak, mırıldandı. «Sen ne bulduğunu söyle, Doktor.»

Prouty cevap vermeden Müfettiş, «Tabîî sebeplerden ölmüş,» dedi. «Daha doğrusu bu bunak raporuna öyle yaz-mış.»

Doktor Prouty, «Beğenemedin mi a ukalâ?» diye sordu. «Neden homurdanıyorsun, bilmem ki? Potts'ların sarayında kâfi cinayet işlenmedi mi? Bu yüzden hayal kırıklığına mı uğradın?»

Müfettiş, söylendi. «Madem ölecekti, bari hiç olmazsa bu karmakarışık işi çözebilmemiz için bir ipucu bırakıydu. Tabîî ölüm! Haydi haydi, mezarlığına dön artık! Seni hort-lak seni!»

Doktor Prouty, nankörler hakkında bir şeyler homurda-narak, dışarı çıktı.

Sizler, Potts'ları, Ayakkabılarını, düellolarını, laboratu-amlarını, büyümeyen çocuklarını okuyan sizler fevkalâde bir şeye de inanmalısınız.

Bir zamanlar bir çocuk, bir kız olan,—Bacchus Potts ad-lı acaip bir adamla evlenen,—ondan sonra kocasının sihirli adının tesirinden kurtulmayan,—bir krallık, bir imparator-luk kuran,—bir imparatoriçe gibi yaşayan,—garip çocuklar dünyaya getiren,—onları meşhur sinsiliğiyle kendi korkunç tabiatlerine karşı müdafaaya çalışan,—böylece vicdan azabı çekmekten kurtulmağa uğraşan,—yalnız o üç çocuğu için ya-şayan,—onlar için koskoca bir iş kurup, sırf onlar için baş-kalarını ezen,—yine onlar için yalan söyleyen,—o üçüne şef-kat gösteren,—onları döven, besleyen ve tımarhaneye kapatıl-malarına mani olan,—bu kadının, bu İhtiyar Kadının St. Praxed'deki mezarlığa yalnız başına gittiğine,—sevgili çocuk-larının cenazesine gelmediğine,—Cornelia Potts'un sevmediği,

147

öldürülmelerine aldırmadığı oğullarının yanma yatırıldığına inanmalısınız.

Ellery, cenaze merasimi sırasında bu hayret verici şey-leri düşündü işte. İhtiyar Kadının gömülmesi onu alâkadar etriiyordu. Cornelia, tabîî sebeplerden ölmüştü. Gömülüyor-du... Fakat dünyaya getirdiği o üç çocuk,—o üç aeube ne ya-pıyorlardı?.

Sırayla sayalım, Ellery.

Louella... Annesi, onun için pençesinde ölüm ve hayatın anahtarlarını tutan, yaşlı, pembe bir mabudeydi. Cezalandırı-yor, red ediyor, emirler veriyordu. Evet... Kızını sevmeğe de çalışıyordu. Fakat Louella için sevgi neydi? Kobayların bir-leşmesi değil mi? Bu enteresan bir tecrübeydi belki. Fakat sevgi aynı zamanda bir maniydi. Louella'yla erişmeği arzu ettiği gaye arasına dikilmiş bir duvar, bir uçurum... Sevgi lü-zumsuz bir hisdi yani!..

Louella, o cinsiyetsiz bilgi ilâhına sadıktı. Bu mabudun tapmağında hisse yer yoktur. Bütün hadımlar gibi o da cid-dî, zalim ve gayrı insanidir... Herhalde Louella isteseydi ku-lenin penceresinden bakar ve Prâxed'e doğru giden cenazeyi de görürdü. Fakat Ellery, sıska kadının sandıklardan başını kaldırdığını pek sanmıyordu.

Horatio... Horatio, Ellery'nin alâkasını çok çekiyordu doğrusu. Kızıl saçlı dev, genç adam için mitolojiden fırlamış bir şahsiyetti. Horatio'nun Potts bahçesinde, o iri cüssesiyle koştüğünü gören Ellery, her seferinde şaşırıyordu.

Horatio'yla Ölümün hiç bir münasebeti yoktu. Horatio, Ölümünden üstündü. Horatio, Gençlikti. Onun için adam yaşlı- ' larm ölmesini bile anlıyamıyordu.

Horatio'ya annesinin öldüğünü Ellery'le Charley Paxton haber verdi. Adam, kılını bile kımlıdatmadı. «Haydi, haydi.. Ölüm bir hayaldir. Annem yine burada, evde, yatağında. Bir

şeye kızıp duruyor.» Horatio, şeker külâhını havaya fırlata-rak, beceriksiz tavırlarla tekrar yakaladı. Olanca sesiyle, «An-nem daima bir şeye kızar!».diye gürlledi. «Fakat aslında .çok iyi kalplidir.»

Charley, haykırdı. «Horatio! Allah aşkına annenin artık evde olmadığını anlamağa çalış! Şimdiki halde morgda bir masanın üzerinde yatıyor. Daha sonra da gömülecek. Topra-ğa gömülecek. Bir buçuk metre derinliğe!»

Horatio, müsamahayla güldü. «Sevgili, Charley. Ölüm bir hayaldir, hepimiz ölüyüz, hepimiz yaşıyoruz. Büyüdüğü-müz zaman ölürüz. Çocukken yaşarız. Sen, çoktan öldün Charley. Yalnız bunu bilmediğin için yere yatıp, seni göm-melerine müsaade etmiyorsun. Siz de öyle, efendim.» Hora-tio, Ellery'e göz kırptı. «Yatm da sizi gömüversinler!»

Charley, az kalsın boğuluyordu. «Cenazeye de gitmiye-cek misin?»

Horatio, «Gidip ne yapayım?» dedi. «Yeni bir uçurtmam var! Harikulade bir şey. Onu uçuracağım.» Kırmızı bir elma-yı dişliyerek, neşeyle bahçede koşmağa başladı.

Cenaze giderken Horatio bunu gördü. Görmüş olması lâ-zımdı. Zira kortej geçerken o da yeni, harikulade uçurtması-nın ipini isfendan ağacının sarkan dallarından kurtarmak için duvara çıkmıştı. Evet... Adamın cenazeyi gördüğü mu-hakkaktı. Zira, derhal tombul sırtını sokağa dönerek, duvar-dan atladı. Uçurtmasını da orada bıraktı. Periler ülkesinde-kilere benzeyen evine doğru koşarak, ısılıkla, 'Gel Mavi Ço-cuk, Borunu Öttür,' şarkısını çalmağa başladı. Zira, Horatio ölüme inanmıyordu.

Ya Thurlow? Korkusuz Kovboy Thurlow, son derecede vakur bir hal aldı. Bayağı kimselerin önünde ıstırabını belli edecek değildi ya? Dairesine çekilerek, tombul göğsüne bas-tırdığı konyak şişesinin yardımıyla annesinin matemini tut-

149

tu. Erkekler böyle yas tutar işte. Anne, öldü—toprağı bol ol-sun, beyler. Oğlunu yalnız bırakın da yas tutsun!

Fakat Ellery, sonraki hâdiselerden Thurlow'un odasında başka şeyler düşündüğünü de anladı. Ufacık tefecik adamın düşüncelerine bilhassa bir tek şey hâkimdi: İmparatoriçe öl-dü! Yaşasın İmparator! Ellery, Thurlow'un konyak şişesiyle başbaşa geçirdiği o yalnız, cesurane, erkekçe saatler sırasın-da annesinin tahtına derhal oturmağa, onun ermin pelerinini hemen giymeğe karar verdiğinden emindi.

Hayır. Kahraman Şövalye Thurlow, annesinin cenazesin-de bulunmadı. O sırada imparatorlukla alâkalı mühim mese-lelerle meşguldü.

İşte İhtiyar Kadın'm aldığı son acı ders de bu oldu. Sev-diği çocukları cenazeye gelmediler. Nefret ettiği kızı ise me-zarının başında ağladı.

Sheila'nın bir koluna Charley girmişti, bir koluna da ba-bası Stephen. Genç kız, hıçkırıklarının sebebini kimseye söy-lemedi. O ağladı ama Stephen'in gözünden bir damla yaş bi-le süzülmedi. Adam, viskiden kızarmış gözleriyle, tabutun mezara indirilişini seyretti. Gotch, sırtına Horatio'nun eski bir ceketini giymişti. Çünkü evde kendisi kadar iri bir Hora-tio vardı. Gotch, İhtiyar Kadının ölümüne, biraz üzülmüştü galiba. Hattâ tabutun üzerine topraklar atılırken ağladı da. Göz yaşlarını usulca Horatio'nun ceketinin koluna siliverdi. Fakat sonra bir muhabir ihtiyatsızlık ederek ona ne zaman ve nerede Binbaşı olduğunu, neler yaptığını sordu. O zaman Gotch, duyulmadık bir şey yaptı. Yani—basını tekmeledi. Ta-biî ortalık karıştı...

Cenazede Ellery'le babasının tanımadığı bir yabancı da vardı. Sivri çeneli, zeki bakışlı yaşlı bir adamdıbu.Sade fa-kat zarif elbiseler giymişti. Sheila'nın 'Mr. Underhill' diye hitap ettiği yabancının iri, nasırlı elleri Ellery'nin dikkatin-

150

den kaçmadı. SonraCharley, Mr. Underhill'i Queen'lerleta-nıştıarak onunPottsfabrikalarını idare ettiğini anlattı.

Mr. Underhill, başını sallayarak, «Cornelia'yla o genç bir kadinken tanıştım, MüfettişQueen,»dedi. «Çalışkan ve azim-li bir insandı. Kusurları vardı tabii. Fakat bana daima iyi muamele ederdi. Ölümüne çok üzüldüm.» Sonra erkeklerin cenazelerde yaptığı şekilde, büyük bir gürültüyle burnunu sildi.

Fotoğrafçıların gelmesine müsaade edilmemişti. Uzun uzun konuşmalar da yapılmadı. Meraklı birkaç kişinin de ka-tıldığı basit bir cenaze merasimi... Daha geride de polis kor-donu... İşte o kadar.

Mezarın üzeri kürekle düzeltilirken, Ellery, «Demek İh-tiyar Kadın son yolculuğa böyle çıktı,» diye mırıldandı.

— «Ne dedin?» Müfettiş dalgın dalgın kordonun gerisin-de duranları süzüyordu.

— «Hiç... Hiç, baba.»

— «Ben de bir şey söyledin sandım. Neyse. Bu da bit-ti... «Müfettiş, ceketine sıkı sıkı sarındı. «Gel bakalım, ma-likâneye gidip vasiyetnamenin okunusunda bulunalım.» İçi-ni çekti. «Kimbilir? Belki elimize bir ipucu geçer.»

İsir

19. İmparatoriçenin vasiyetnamesi...

Thurlovv, aşağıya indi. Konyak şişesini boynundan yaka-lamıştı. Bunu âdeta bir asa gibi tutuyordu. Büyük adımlar atarak, o ince sesiyle, «Kütüphanede toplanılıyor, değil mi?» dedi. «Evet, evet, kütüphanede... Alâ... En münasibi de bu.» Sheila'nın kendisinden evvel odaya girmesi için kibar bir ta-

151

vırla durakladı. «Cenaze merasimi iyi oldu herhalde, yav-rum?»

Sheila, asıl bir tiksintiyle onun yanından geçti.Thurlow,gözlerini kısarak ona acaip acaip baktı. Sonra da ciddî bir tavırla eşikten atlayarak sallana sallana kütüphaneye girdi.

StephenBrent, «Öbürkiler g-gelmiyor mu?» diye sordu.

CharlesPaxton,cevap verdi. «Onları iki defa çağırttım.»

Sheila, haykırdı. «Bunun ne faydası var?» Sonra da yere bakarak bir koltuğa oturdu. Yanakları kızarmıştı.

MüfettişQueen,atıldı, «Onlara tekrar haber gönderin.»

Güttins,çağırıldı. Evet,Mr. Paxton'unsözlerini hemMissLouella'ya hem de Mr. Horatio'ya tekrarlamıştı.

Avukat hiddetle, «Onları tekrar çağır bakalım,» dedi. «Asırlarca bekleyecek değiliz. Beş dakika kâfi,Cuttins.»U-şak onu selâmlayarak usulca dışarı çıktı.

Beklerlerken kimse konuşmadı.

Akşam yaklaşıyordu. Batıya kayan güneş camlı kapılar-dan içeri süzülüyor, kitapların üzerindeki yaldızlı yazıları parlatıyor, Sheila'nın kızıl saçlarını okşuyor,Thurlow'unelindeki konyağı, erimiş altın haline sokuyordu. Etrafına ba-kınca Ellery, tabiatın bu kadar patavatsız olduğundan hiç şüphe etmediğini düşündü. Kütüphanenin böyle ışık içinde yüzmesi doğru değildi. Kahverengi oda kasvetli gölgelere bürünmeliydi.

Genç adam,Thurlow'abaktı. Ufacık tefecik adamın göz-leri yine o gülünç şekilde kısılmıştı.Thurlow,«Buranın efendisi benim.,» der gibiydi. «Gazabımdan korkun. Zira öfkem müthüştür. İmparator içe öldü! Yaşasın imparator! Bana sa-dakat göstermenizi tavsiye ederim. Haydi, haydi, esir, şu va-siyetnameyi oku. Çünkü efendin bekliyor!»

VeThurlow,hepsine bakarak tatlı tatlı güldü. Sheila'ya.. Orada bulunmaktan sıkıldığı anlaşılan yorgun ve bitkin Step-hen'e. Sessiz sedasız etrafı tetkik eden Mr. Underhill'e. Bu evdekilere pek ince bir bağla bağlanmış olduğunu düşündü-

152

ğü anlaşılan ve bu yüzden de sıkıntılı bir tavırla bir köşeye çekilen Gotch'a. İhtiyar Kadım'ın işlerini halletmek için kul-landığı küçük masanın arkasında duran ve MüfettişQueen'-in kendisine emanet ettiği kapalı zarfa sinirli sinirli vuran yorgunCharley Paxton'a,kapıda yanyana durarak kütüpha-nedekileri gizlice süzenQueen'lere...Herkese... Herkese...

Kimse konuşmuyor,CorneliaPotts'un kuzeydeki ilk 'doğru dürüst' evinden getirmiş olduğu büyük çalar saat o sessizlikte sabırla fıkırdıyordu.

Güttins,kapıda belirdi. Karşıdaki duvara bakarak,«MissLouella, rahatsız edilmek istemediğini bildirdi,» diye haber verdi. «Kendisi pek mühim bir tecrübeyle meşgulmüş. Mr. Horatio da toplantıda bulunamayacağı için çok müteessir. Şiir yazıyormuş. İlham perisini kaçırmaktan korkuyor.»

Sheila, titredi.

Charley, «Pek âlâ,Güttins,»dedi. «Kapıyı kapa bakalım.»

Güttins,geriledi. Müfettiş, kapının sıkıca kapanmış olup olmadığına baktı. Charley, zarfı aldı.

Müfettiş, «Bir dakika!» diye seslendi. Masaya giderek,Thurlow'adoğru döndü.«Mr.Potts, bu toplantıda neden bu-lunduğumu biliyor musunuz?»

Thurlow,şaşkın şaşkın bakarak, gözlerini kırıştırdı. Sonra da sevinçle güldü. «Bir dost sıfatıyla tabî. Dertlerimi-zi paylaştığınız için...»

— «Hayır, Mr. Potts. Burada, bu evde işlenen iki cina-yeti tahkike memur edilmiş bir insan sıfatıyla bulunuyorum. Meselenin çok çetin olduğunu, cinayetler hakkında hiç bir şey bilmediğimizi, ölüm sebeplerini bile öğrenemediğimizi itiraf ederim... Yani bunu katî surette ortaya çıkaramadık demek istiyorum. İşte bu yüzden annenizin vasiyetnamesi beni alâkadar ediyor. Anlıyor musunuz?»

Thurlow,hafifçe gerileyerek, «Bütün bunları bana neden soyuyorsunuz?» diye sordu. İmparator, biraz devekuşuna benziyordu.

— «Ailenin reisi sizsiniz, Mr. Potts... Hepsinin büyüğü-

153

sünüz...» Thurlow,tekrar dikleştirdi. «İşe hiç bir hile karışma-dığından emin olmanızı istiyorum. Bu zarf—» Müfettiş, bunu Charley'den aldı. «—yukarıda, annenizin elinde bulundu. Gör-düğünüz gibi sıkıca kapatılıp, yapıştirilmiş. Üzerinde, bununCorneliaPotts'un vasiyetnamesi olduğu yazılı... Daha altta da

annenizin imzası var. Fakat zarfın içindeki Mrs. Potts'un seneler evvel yaptığı eski vasiyetnamesi mi, yoksa ölmeden evvel daktiloda yazıp imzaladığı yeni bir vesika mı, bunu bil-miyoruz. Hakikati burada, bu odada zarfı ilk defa açtığımız zaman öğreneceğiz... Bana kalırsa eski vasiyetname bu. Zira anneniz yeni bir vasiyetname yapsaydı, bunu şahitlere imza-latırdı. Halbuki evde kimse böyle bir vesikayı imzalamamış. Her ne hal ise... Eski veya yeni vasiyetname, ben hile yapılmadığını, vesikada adı geçecek kimselerin sizi kandırmağa çalışmadıklarına iyice kani olmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı, Mr. Potts?»

Thurlow, içki şişesini sallayarak, kurumla, «Tabîî, ta-bîî!» dedi. «Çok naziksiniz.»

Müfettiş, bir şeyler homurdanarak, zarfı masaya fırlat-tı. Sonra da daha sakin bir tavırla, «Bunu unutmanızı tavsiye ederim, Mr. Potts,» diye mırıldandı. «Odada bir sürü şahit var. Onların unutmayacaklarından emin olabilirsiniz.» Ellery'nin yanma dönerek, Charley Paxton'a işaret etti. Avukat, zarfın bir kenarını yırttı. Bunun içinden mavi bir kâğıt çıktı.

Charley, bunu kaparcasma alarak, «Eski vasiyetname. Müfettiş Queen,» dedi. «Bakın, tarih ve noterin mührü şura-da! Haklıymışmız—vasiyetnameyi, bu zarfa koymuş... A, bu da nesi?»

Zira, Cornelia Potts'un eski vasiyetnamesinin arasından, üzerinde daktiloyla yazılmış bir kaç satır olan daha küçük-çe bir zarf düşmüştü. Charley, bunun üstünü yüksek sesle okudu.

«Vasiyetnamem okunduktan ve Potts Ayakkabı Şirketi İdare Heyeti Reisi seçildikten sonra açılacaktır.»

154

Genç adam, küçük zarfı çevirdi. Bu da sıkıca kapatılmış-tı. Charley, bir sual sorarmış gibi Queen'lere baktı. Baba oğul heyecanla ileri atılarak küçük zarfı tetkik ettiler.

— «Aynı daktiloda yazılmış.»

— «Evet, baba. Zarf da şu büyüğün cinsinden. Yukarıda,, komotun üzerinde bu boyda da zarf vardı.»

— «Demek ölmeden evvel vasiyetnameyi o büyük zarfa koyup, üzerini yazmasının sebebi bu?»

— «Evet. Kadın, daktiloda bir şey yazıp, bu küçük zarfın içine koymuş. Ondandır da hem bunu, hem de eski vasiyetnameyi büyük zarfa sokmuş.» Ellery, arkadaşına baktı. «Charley, vasiyetnameyi bir an evvel oku da şu formalite de tamamlanmış olsun. Bu küçük zarfı ne kadar çabuk açarsak, bizim için o kadar iyi olur'. Bence bunun içinde mühim bir ipucu var.»

Charley Paxton, vasiyetnameyi yüksek sesle ve çabucak okudu. Queen'ler bunun şartlarını İhtiyar Kadim'dan öğrenmişlerdi zaten. Hakikaten Cornelia'nın dediği gibi vasiyetnamenin üç esas şartı vardı.

ölümünden sonra, veraset vergisi çıkarılacak ve banka-daki para 'hayatta olan çocukları' arasında müsavi şekilde taksim edilecekti. İkinci kocası ne para alacaktı, ne de mal ve mülkten hisse... Potts Ayakkabı Şirketi İdare heyeti reisi ölümünden veya cenaze merasiminden sonra derhal seçilecekti.

Halihazırdaki İdare Heyeti, Stepnen Brent hariç, Potts ailesi efradından meydana gelmişti. Yenisi ise yine aynı olacak, fakat Potts'larm arasına bir de fabrikaları idare eden Simon Bradford Underhül girecekti. Adamın da diğerleri gibi bir tek rey verme hakkı olacaktı tabîî.

Charley Faxton, okumasına devam etti. «Bu şartın yeri-ne getirilmesi için kimseyi zorlayamam. Fakat çocukları bu emrimi yerine getirmelerini tavsiye ederim. Zira Underhül, işi hepsinden iyi bilir.»

Vasiyetname de ehemmiyetli olmayan bazı şartlar daha

155

vardı.RiversideDrive'dakiPottsmalikânesi çocukların müş-terek malı sayılacaktı. «Elbiselerimin hepsi yakılacak...» «Dua kitabımı, takma dişlerimi ve nişan yüzüklerimi kızım Louella'ya bırakıyorum.»

İşte bu kadar... İhtiyar Kadın ne hayır cemiyetlerine, ne yaşlı Bridget'le diğer hizmetkârlara, ne de bir Üniversiteye para bırakmıştı. Vasiyetnamesinde Sheila'dan veya ikizler-den de bahsetmiyordu. Gotch'dan da öyle.

Thurlow Potts,vasiyetnamenin okunuşunu müsamaha-kâr bir tavırla dinledi. Gözlerini hemen hemen kapamıştı. Her cümlenin sonunda şefkatle başını sallıyordu. Sanki, «E-vet... Tamam... Tamam...» demektedir.

Müfettiş, homurdandı. «Takma dişleri ha?»

Charley, okumasını bitirerek, vasiyetnameyi masaya bıraktı. Fakat sonra da yüzünde hayret dolu bir ifadeyle kâğıdı tekrar aldı. «Son sahifede, Mrs. Potts'la şahitlerin imzaları-nın altında bir—madde daha var. Hem bunu, hem de en dip-teki adını makinede yazmış...» Satırları çabucak okurken, okurken, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ellery Queen,«Ne var?» diye sordu. «Charley, ver şuna bakayım!»

Genç avukat, huşunetle, «Okuyorum,» dedi. «Dinle.» Charley'in sesindeki sertlikThurlow'unyerinde doğrulup oturmasına sebep oldu. Diğerleri ise neredeyse sandalyelerin-den fırlayacaklardı.

— «Vasiyetname okunur okunmaz İdare Heyeti toplan-sın. Potts Ayakkabı Şirketi İdare Heyetinin yeni reisi seçil-diktensonorailişikteki kapalı zarf açılısın—»

Ellery, hafif bir sabırsızlıkla, «Malûm,» diye homurdandı. «Bunu biliyoruz. Zaten küçük zarfın üstüne de buna ben-zer bir şey yazmış.»

•— «Dur, dur ...Vasiyetnamenin sonundaki yazı bitmedi.» Charley'in sinirleri iyice gerilmişti. «Devam ediyor bu."Küçük zarftaki vesikada Polise oğlum Robertle Maclyn'i kimin öldürdüğünü açıklıyorum »

156

20. İhtiyar Kadının hikâyesi..

MüfettişQueen,yerinden bir ok gibi fırladı. «O zarfı ba-na ver!» Bunu kaparak, sıkı sıkı yakaladı. Sanki birinin zar-fi almasından korkuyormuş gibi ateş saçan gözlerle etrafına bakmıyordu.

Sheila, şaşkın şaşkın, «Demek biliyormuş...» diye mırıl-dandı.

Babası haykırdı. «Biliyor muymuş?»

Gotch, heyecanla çenesini oğuşturdu.

Thurlow,koltuğun kenarlarına sıkı sıkı yapıştı.

Ellery Queen,kapının önündeki yerinden kımıldamamış-

ti.

Müfettiş, «Haydi,» diye haykırdı. «Şu Allanın belâsı top-lantıyı yapın! İdare heyeti toplanmadıkça bir şey olmayacak! Haydi, haydi! Başlayın bakalım! Ben bu zarfı açmak istiyorum.» Hafifçe gülerek, zarfa baktı. «Biliyormuş!» Kahkaha-lar atıyordu artık. «Biliyormuş! Allah razı olsun! İhtiyar ca-dı hakiati biliyormuş!» Sonra da dik dik Charley'e baktı. «Ne söyledigimi duymadın mı? Başla bakalım!»

Genç avukat, bir şeyler mırıldandı. Galiba, «Pe-ki, e-efen-dim,» diye kekelemişti. Sonra da başını salhyarak, «Müfet-tişQueen,»dedi. «Benim İdare heyetiyle hiç bir alâkam yok. Ne hakkım var, ne selâhiyetim.»

— «O halde selâhiyeti olan kim? Söylesene!»

— «Galiba bu işThurlow'adüşüyor.Cornelia,reisti o öldü. Robert'le Mac, muavindiler. Onlar da öldü. Geride bu işle alâkalı birThurlowkaldı.»

Korkmağa başladığı anlaşılan Thurlow,ayağa kalktı.

Müfettiş, aksi aksi, «Pek âlâ,Mr.Potts,» dedi. «Orada öyle durmayın. Heyeti toplayın. Reyler verilsin. Veya ne ya-pılacaksa yapılsın.»

157

Thurlow,şöyle bir dikleştı. «Ben vazifemi biliyorum. Charles,—müsaadenle o masada ben oturacağım.»

Avukat, omzunu silkerek Sheila'nın yanına ilişti. Genç kız, onun elini tuttu ama yüzüne de bakmadı.

Thurlow,usulca masanın arkasına geçti. Oradaki hokka-yı yakalıyarak bununla masaya vurdu. «Toplantı başlıyor,» diye ilân ettikten sonra öksürerek boğazını temizledi. «Hepi-mizin de bildiği gibi, sevgili annemi kaybettik—»

MüfettişQueen,atıldı. «Lütfen bu süslü sözleri bir tara-fa bırakın.»

Thurlow,kızardı. «İşimi güçleştiriyorsunuz, Her şey mü-nasip bir şekilde halledilmelidir. Nezaketle. Kibarlıkla. Şim-di—ilk mesele—»Thurlow,bir an sustu. Sonra da aksi ve hiddetli bir sesle, «SimonBradfordUnderhill meselesi. O bu heyetin azası olmadığı cihetle—»

— «Annen için bu kadar zahmete katlanırım, Thurlow.» Konuşan Underhill'di. «Bunu Cornelia'nın arzu ettiğini sen de biliyorsun.»

Thurlow,kaşlarını çattı. «Evet. Evet, Underhill, biliyo-rum.» Tekrar öksürdü. «Annemin arzusuna karşı gelmek ak-lımdan bile geçmez.» Birdenbire masanın arkasındaki san-dalyeye oturuverdi. Hattâ iskemleye çöktü de denilebilir. Bir an öbür koltukta bırakmış olduğu konyak şişesine hasretle baktı. Sonra da bir iki kere öksürerek, boğazını temizledi. Gayet sert bir sesle, «Çoğunluk temin edildi sanırım...» dedi. «Şimdi Pötts Ayakkabı Şirketi İdare Heyeti Reisliği için nam-zetler bildirilecek.» VeThurlow,gayet acaip bir şey yaptı. Ayağa kalkıp, masanın diğer tarafına geçti. Boş sandalyesine bakarak, meydan okur gibi başını salladı. «Kendi namzetliği-mi koyuyorum.» Koşarak, yine yerine oturdu. «Başka nam-zetler var mı?»

Sheila,ayağa fırladı. Gamzeleri iyice derinleşmişti. «Bu kadarı da fazla artık! Herkes senin senede milyonlar getiren bu iş bir tarafa, küçük bir dükkânı bile idare edemeyeceğini biliyor.»

158

Thurlow,heyecanla haykırdı. «Efendim? Efendim?»

— «Şirketi bir senede batırırsın,Thurlow!Ağabeyim Robert'le Mac, bu işi idare ederdi. Senin şirketle alâkan bile yoktu. Sadece budalaca emirler verir, gülünç hatalar ya-pardın! Şimdi de utanmadan kalkmış reislik için namzetliği-ni koyuyorsun.'»

Stephen,kekeledi. «Sh-Sheila. S-s-sinirlenme, yavrum...»

— «Baba, ikizler sağ olsaydı, annem öldüğü zaman birin-den biri onun yerine geçecekti. Bunu sen de biliyorsun!»

Thurlow,kendini topladı. «Sheila, kadın olmasaydın—»Sheila,acı bir sesle, onun sözünü kesti. «Malûm, malûm, beni düelloya davet ederdin! Fakat artık düello günleriniz sona erdi,Mr. Potts!Şirketi mahvetmene de göz yummaya-cağım. Babam heyet âzası olsaydı, onu namzet gösterirdim--»

— «Stephen!mi?»Thurlow,hayretle üvey babasına baktı. Onun gibi zayıf bir insanın haklarını elinden alabilece-ği hiç aklına gelmemişti anlaşılan.

Sheila, haykırdı. «Fakat babamı namzet gösteremem! O-hun yerineMr. Underbill!seçiyorum...Mr. Underbill,sizden rica ediyorum. Neticede işten anlıyorsunuz, ayakkabının na-sıl yapıldığını biliyorsunuz, fabrikanın en eski işçilerindensi-niz, sonra şirkette hisseniz de var—»,

Thurlowbu sefer de hayretle bu zayıf ihtiyara döndü.

FakatUnderbill,başını salladı. «Sana çok minnettarım, Sheila. Fakat namzetliğimi koyamıyacağım. Ben aileden de-ğilim. Halbuki annen şirketin Potts'lara ait olmasını ister—»

Thurlow,atıldı. «Doğru ya! Underhill'in bu işe burnunu sokmağa ne hakkı var? Onun reis olmasına müsaade ede-mem. Kendisini kovarım—»

Yaşlı adamın yanakları kıpkırmızı oldu. «İşte şimdi te-pemi attırdın,Thurlow,Şimdi hakikaten kızdım. Sheila, fik-rimi değiştirdim. Namzetliğimi koyuyorum.»

Müfettiş, ayağını yere vurdu. «Zarfım! Allah aşkına bu komediye çabuk son verin.»

Thurlow'unne yapacağını bilmezmiş gibi bir hali vardı.

159

Sonra birdenbire, «Durun! Durun!» diye haykırarak, dışarı fırladı. *

Thurlow'unortadan kaybolması dolayısıyla zarfın açıl-ması da geri kaldı tabii. MüfettişQueen,neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı. Üzüntüyle, bir kapalı zarfa bir saate ba-kıyor, sık sık Komiser Velie'yi, «O et kafalıThurlowne işler karıştırıyor, bak bakalım,» diye dışarı yolluyor, arada sırada da Ellery'e, sakın sakın oturup hiç bir şey yapmadığı için çatıyordu.

Ellery, sadece, «Sabret, baba,» diyordu. «Bekle...»

NihayetThurlowdöndü ve toplantıya devam edildi. Ufa-cık tefecik adamın suratında sinsi ve memnun bir ifade var-dı. Ceketinin göğüs cebine de bir şeyler takmıştı. Onu takib etmiş olan Velie, Müfettişe, «Kâğıt,» diye fısıldadı. «Kâğıt... Bunları elinde sallayarak bir sağa koştu, bir sola...»

Thurlow,katî bir tavırla, «Toplantıya devam edilecek...» dedi. «Başka namzet var mı? Yok mu? Pek âlâ... O halde el-lerimizi kaldırarak rey vereceğiz. Namzetler şunlardır:SimonBradford Underhill veThurlowPotts. Bu heyette kanunen rey verme hakkı olanlardan Mr. Underhill'i isteyenler lütfen ellerini kaldırsınlar.»

İki el havaya kalktı. Sheila ve UnderhüTin elleri...

— «Mr. Underhill için iki rey.»Thurlow,dudaklarını şa-pırdattı. «Şimdi burada—» Cebinden kapatılmamış iki zarf çıkardı. «Toplantıda bulunamıyan diğer azaların, yani Louella Potts'la Horatio Potts'un reyleri var. Bu reylerin bildirilme-sine beni memur ettiler.»

Sheila, sapsarı kesildi.

— «LouellaPotts,» Thurlow,zarfının birinden imzalı bir kâğıt çıkardı.«ThurlowPotts'a rey vermiş.» Louella'mn kâğıdını alayla masaya fırlatarak, ikinci zarfı aldı. «Ho-ratio Potts.ThurlowPotts'a rey

vermiş.» VeThurlowPotts, muzafferane bir tavırla tombul elini kaldırdı. «Sayalım... Underhill için iki rey...ThurlowPotts için üç rey. Böylece,ThurlowPotts, bir rey fazlasıyla Potts Ayakkabı Şirketi İda-

160

re Heyeti reisliğine seçilmiştir.» Ufacık tefecik adam, masa-ya vurdu. «Toplantı sona erdi.»

Sheila, müthiş bir nefretle, «Hayır,» dedi. «Hayır.»

Charley, genç kızın omzunu sıkı sıkı yakaladı.

— «Bitti mi?» MüfettişQueen,öne doğru ilerledi. «O halde biz işimize bakalım. Ellery, şu küçük zarfı aç.»

Ellery, kâğıt bıçağını alarak,CorneliaPotts'un zarfını ağır ağır açtı. Bu mektup, Potts hâdisesinin sona ermesine sebep olacaktı. Zira herkes katilin ismini öğrenecekti. Bu, kendisini neden sinirlendiriyordu? Ellery, bunu bilmiyordu işte. Belki de hiddetinin sebebi şimdye kadar karıştığı hâdi-selerde katili kendisinin ilân etmiş olmasıydı. Odadakiler, Reis seçimine daldıkları için o küçük zarfı da unutmuşlardı. Fakat şimdi genç adamın büyük, tek bir sahifeye yazılmış olan mektubu açmasını, satırlara göz gezdirmesini dikkatle seyrediyorlardı. Kütüphanede hiç ses çıkmıyor, sadece bü-yük saatin muntazam tıkırtıları duyuluyordu.

Müfettiş, haykırdı. «E?».

Ellery, ifadesiz bir sesle cevap verdi. «Bu mektubuCor-neliaPotts, öldüğü gün öğleden sonra yazmış. Tam saat üçü otuz beş geçe... Okuyorum:

Ben,—CorneliaPotts,—şu anda aklî melekelerime ve şu-uruma tamamiyle sahibim. Kısa bir müddet sonra kalpten öleceğimi- bildiğim için. ulu Tanrıya, yaptıklarımı af etmesi için dua ederek, şu itirafta bulunuyorum:

İnsanların, hakkımda hüküm vermelerini istemiyorum. Zira onlar, tıpkı satm alınmış bir jüri gibi beni mahkûm ede-cekler. Karar verirken, peşin hükümlerin tesirinden kurtula-mıyacaktılar.

Yalnız bir anne, anneliğin ne olduğunu,—bir annenin za-yıfları sevip, kuvvetlilerden de nefret ettiğini bilir.

ÇocuklarımThurlow,Louella ve Horatio'yu daima sev-dim. Zayıf salar kabahat onlarda mı? Asıl suçlu, ilk kocam olan babaları. Bu feci hakikati o ortadan kaybolduktan he-men sonra öğrendim ve kendisini hiç bir zaman affetmedim.

Mor izler—F :11

İnşallah sürünür. Onun adını alarak, meşhur ettim. Halbuki kocamın ne bana bir iyiliği dokundu, ne de çocuklarıma.

Bahsettiğim üç çocuğumun bana daima ihtiyaçları oldu. Onlara her zaman kuvvet verdim. Kendilerini müdafaa et-tim. İkinci kocamdan olan çocuklarımla ise bana ihtiyaçla-rı yoktu. İkizlerden, kuvvetli ve başlarına buyruk oldukları için nefret ettim. Sheila'dan da öyle. Onlara baktıkça Bac-chus Potts'la yaptığım ilk-izdivacın ne kadar budalaca, ne kadar feci bir şey olduğunu hatırlıyordum. Onlardan ta be-bekliklerinde neşeli, sıhhatli, zeki ve normal çocuklar olduk-ları için, nefret ettim.

Ben, Cornelia Potts, ikiz çocuklarımla, yani Robert'le Maclyn'ı öldürdüm.

Polisin, Thurlow'un tabancasına koyduğu boş kapsülü, hakikî bir kurşunla ben değiştirdim. Thurlow'un gizli dola-bından Harrington - Richardson marka revolveri ben aldım ve bu silâhla gazetecileri tehdit

ederek, onları bahçeden çı-kardım. Daha sonra Thurlow'un tabancalarından birini yine ben çaldım. Bunu polisin bulmaması için dikkatle sakladım. Gece usulca Macylyn'in odasına girerek onu bu tabancayla öldürdüm— ve onu kırbaçla dövdüm.

Benim bir canavar olduğumu söyleyecekler. Belki bir canavarım. Hakkımda söylenecekler beni alâkadar etmiyor. Zira nasıl olsa öleceğim.

Bu cinayetleri kendi arzumla itiraf ediyorum. Bu mektup-la bu hâdiseler de sona ermiş olacak. Yaptıklarımın hesabını Yaradana vereceğim.» Ellery, yine aynı ifadesiz sesle devam etti. «Mektubun altına o yumuşak kurşun kalemle imza at-mış: Cornelia Potts... Baba, İhtiyar Kadım'ın diğer iki imza-sına da bakalım. Şu büyük zarftakiyle, vasiyetnamenin al-tındakine...»

Odada çıt çıkmıyordu.

Ellery, başını kaldırdı. «İtirafın altındaki imza hakikî... Cornelia Potts'un imzası bu.»

Sheila, başını arkaya atarak, güldü, güldü, güldü. Sonra

162

da boğulur gibi, «Çok memnun oldum!» diye haykırdı. «Çok memnun oldum! Katilin o olmasına çok sevindim! Ölmesine de! Artık serbestim! Babam da serbest! Üstelik emniyette-yiz! Artık cinayet işlenmeyecek! Artık cinayet işlenmeyecek! Artık cinayet—» Genç kız yere yığılırken, Charley Paxton, onu yakaladı.

Müfettiş, Cornelia Fotts'un vasiyetnamesiyle, itirafı ve iki zarfı dikkatle cebine koydu. «Dosya için lâzım bu...» Yaş-lı adamın yorgun fakat rahat bir hali vardı. Etrafına, boş kü-tüphaneye, Sheila'nın devirdiği sandalyeye, masaya, yıldızlı isimleri neşeli güneşte parlayan kitaplara baktı. «İşte böyle, Ellery Potts, meselesi sona erdi. Bir şişe ırlanda viskisi gibi çabucak bitti.» İçini çekti. «Korkunç bir hâdiseydi bu. Ney-se, kurtuldum.»

Ellery, hiddetle homurdandı. «Bakalım kurtuldun mu?»

Müfettiş, irkildi. «Bakalım mı dedin? Bakalım mı dedin, oğlum?»

— «Evet, baba.»

Müfettiş, inledi. «Allah aşkına ukalalığa başlama. Seni hiç bir şey memnun etmez mi?»

— «Eder, eder ama bu sefer bazı karanlık taraflar var.»

— «Açık konuşsana, oğlum!»

Ellery, bir sigara yaktı. Dumanı, keyifsiz keyifsiz tavana doğru üfledi. Masanın köşesine ilişmiş, dalgın dalgın ayağını sallıyordu. «Beni bir tek şey endişelendiriyor, baba... Keşke endişelendirmeseydi ama— ne yaparsın?» Kaşlarını çatı. «Ma-alesef bunu katiyen unutamıyacağım?»

Babası, âdeta korkuyla, «Neymiş bu?» diye sordu.

— «Kayıp tabanca tabii. O halâ bulunmadı.»

163

DÖRDÜNCÜ KISIM

21. Endişeler...

Ellery Queen, hayatından hiç memnun değildi. Bu tuhaf bir şeydi tabii. Neticede Potts hâdisesinin esrarı çözülmüştü. Cornelia, bir itirafname bırakmamış mıydı? Gazeteler, bu me-seleyi uzun uzun yazmamışlar

miydi? Arşivlerden Landru'ya ait eski yazılar çalınmamış mıydı? Bazı Yazı İşleri Müdürle-ri, satışı arttırmak için o meşhur usule baş vurarak, yeniden 'Hakikî ve Hayalî Meşhur Cinayetler' serisini neşretmeğe başlamamışlar mıydı? Herod'dan, Lady Macbeth'den bahse-dilmemiş miydi?»

Bir gazete, büyük bir karikatür basmıştı. Bunda İhtiyar Kadın, elinde dumanı tüten bir tabancayla duruyor, iki oğlu ise ayaklarının dibinde can çekişiyordu. Karikatürün altına 'Nişan Talimi,» yazılmıştı. Daha ciddî bir mecmua ise cina-yetle alâkalı makalenin başına Shelley'nin şu mısraını koy-muştu: «İnatçı mızrağının üzerinde masum çocuklar debe-lendiler...»

Fakat Ellery,,ençok o eski 'Ayakkabıdaki İhtiyar Kadın' karikatürünü yenileyen sanatkârı takdir ediyordu. Adam yi-ne İhtiyar Kadını bir ayakkabıya yerleştirmişti. Altı çocuk da yere yuvarlanmaktaydılar. Fakat bunlardan ikisinin yü-zünde koskocaman, kapkara birer X işareti vardı. Karika-türist, vaziyeti izah için alta şu şiiri geçirmişti:

«Vaktiyle ihtiyar bir kadın vardı, ayakkabıda yaşardı. Çocuğu o kadar çoktu ki, ne yapacağını şaşırdı, öldürmeğe çalıştı tek tek çocuklarını, Fakat ecel gelince işi kaldı yarı »

164

Coney Island'daki mumyalar müzesi için bir sahne ha-zırlanmağa başlandı. Maclyn'in katlini canlandıracaktı bu. •Genç adam, kana bulanmış yatağında ıstırapla yatacak, za-lim bir Kraliçe Viktorya'ya benzeyen ufak tefek annesi de onu sevinçle seyredecekti. Kadının sırtında siyah, bol bir el-bise, siyah şal, başında da çenesinin altından bağlanan bir bone olacaktı.

Gazetelerin, İhtiyar Kadın'ın itirafnamesini yazdıkları gün, Riverside Drive'dan atılan bir kaç yumurta 'Ayakkabı'ya çarparak kırıldı.

Bir taşThurlowPotts'un yatak odasındaki pencerenin camını tuzla buz etti! Dudakları bile bembeyaz kesilen ufak tefecik adam kanunlar, haklar hakkında uzun bir nutka gi-rişti. Dava da açmağa kalktı ama taşı kimin attığını bilmi-yordu.

MüfettişQueen'inemrindeki detektifler günlerden beri ilk defa çocuklarını görmeğe evlerine gittiler. Komiser Velie'-nin karısı adamın kocaman ayaklarını banyo etmesi için tuz-lu su hazırladı. Sonra da ona bol bol aspirin içirerek, sev-giyle yatırdı.

YalnızQueen'lerin apartmanında vaziyet hiç de hoş de-ğildi. MüfettişQueen,tahkikat sona erdiği zaman sakalar ya-par, kanlı biftekler ismarlayarak, yılmadan çalışan ve mükâ-fatı hakmeden bir insan tavrıyla bunları yedi. Fakat şimdi hemen hiç bir şey yemiyor, kendisine lâf söylenince homur-danıyor, Ellery'le münakaşa ediyor, Merkez'de neşesiz bir ta-vırla çalışıyordu.

Ellery'e gelince... Onun için de fazla neşeli denilemezdi. Genç adam artık hiç bir şeyden zevk almıyordu. İhtiyar Ka-dın meselesine karışmadan evvel yazmağa başladığı detektif romanıyla uğraşıyordu ama eser hiç de istediği gibi olmu-yordu. Şahısların kuklalardan farkı yoktu. Durmadan Potts hadisesini tahlil ediyor, geceleri de acaip faraziyeler kurar-ken uykuya dalıyordu.

Günler gelip geçiyor, tabii Riverside'daki saray da alelâ-

165

de bir ev halini alıyordu. Gazeteler yeni heyecanlar peşinde koşmağa başlamışlardı bile. Galiba Potts hâdisesi artık ci-nayet tarihinin malı olmuştu. Belki ileride ancak bir meraklı bu bir iki satırla anlatılan kanlı macerayı okuyacaktı.

İz

CorneliaPotts'imitiraflıyla tahkikat dosyası resmen ka-patıldıktan üç hafta sonra, bir sabah MüfettişQueen,işe git-meğe hazırlanıyordu. Kahvaltı etmekte olan oğluna,, «Haydi, Allaha ismarladık,» demiş ve kapıya doğru yürümeğe başla-mıştı. Sonra birdenbire duraklıyarak, döndü. «Ha., aklıma geldi. Dün Batavya'dan telgraf aldım...»

Ellery, dalgın bir tavırla yumurtasından başım kaldırdı. «Batavyadan mı?»

— «Evet... Oradaki Polis Müdürü çekmiş bunu. Gotch'—la alâkalı telgrafıma cevap vermiş yani...»

— «Ya...» Ellery, kaşığını bıraktı.

— «Telgrafta Gotch'un orada hiçbir kaydı olmadığı bil-diriliyor. Bu seni alâkadar eder diye düşündüm... Bu nokta-nın aydınlanması fena olmadı.»

— «Kaydı yokmuş? Yani Gotch, sabıkalı değilmiymiş?»

— «Hayır, hayır... Batavyalılar bizim ihtiyar palavracı-dan bahsedildiğini bile duymamışlar.» Müfettiş, bıyığını diş-ledi. «Hoş bu da bir mâna ifade etmez ya! Onlara Gotch'un adını verdim, bir de adamı tarif ettim. Halbuki palavracı kırk sene evvel oradaymış... Veya orada olduğunu iddia edi-yor. Tabii adamın adı da takma olabilir... Veya belki de Gotch sadece yalancı. Yaşlıların çoğu böyledir. Tabii adam. Batavya'yı alt üst ettiği iddiasında o da başka. Hattâ bu hu-susta yemin bile ediyor.»

Ellery, bir sigara yaktı. Kaşlarını çatarak, kibrite baktı. «Teşekkür ederim, baba.»

Müfettiş, tereddüt etti. Sonra da dönerek, bir sandalye-

166

ye oturdu. Şapkasını, sanki utanmış gibi gözlerine doğru in-dirirdi. «Potts dosyası kapandı, oğlum. Fakat sana sormak is-tediğim bir şey vardı—»

— «Ne, baba?»

— «Cinayet sebeplerinden bahsederken Gotch'un da ka-til olabileceğini söyledin. Adamın cinayet işlemesi için mü-him bir sebep olduğunu ima ettin. Tabii bu artık mühim de-ğil ama—»

— «Zannedersem o zaman faraziyeimin pek acaip oldu-ğunu da söyledim.»

Babası, homurdandı. «Kendi kendini tenkid edip dur-ma! O zaman ne düşünüyordun?»

Ellery, omzunu silkti. «İhtiyar Kadına, cinayetlere mani olmasını söylemeğe gittiğimiz günü hatırlıyor musun? Onu yatakta ölü bulduk?» • .

— «Evet...» Müfettiş, dudaklarını yaladı.

! — «Dr. Innis'e İhtiyar Kadm'a sormak istediğim bir su-al olduğundan bahsettim. Hatırlıyor musun?»

— «Tabii. Hatırlamaz olur muyum? Ona ne soracak-¹ tın?»

Ellery, ağır ağır, «İlk kocasını tekrar görüp görmediği-ni,» diye cevap verdi.

Müfettiş Queen'ın ağzı bir karış açıldı. «İlk kocasını mı? Yani şu—Bacchus Potts'u mu?»

— «Tabii. Başka kimi olacak?»

— «Fakat o ölmüş.»

— «Kanunen ölü sayılmış, baba. Bu ölüp gitmekten çok farklı. Bana bir ara Bacchus Potts hayattaymış gibi geldi.»

— «Hih...» Müfettiş, bir müddet konuşmadı. Sonra da, «Bu aklıma gelmemiştii,» dedi. Fakat sualime cevap verme-din, oğlum. Gotch'un cinayet işlemesi için mühim bir sebep olduğunu söylediğin zaman neyi kastediyordun?»

— «Sualine cevap verdim ya, baba!»

— «Yani—Bacchus Potts—Gotch—» Müfettiş, gülmeğe başladı. Biraz sonra gözlerinden akan neşe yaşlarını siliyor-

167

du. Boğulur gibi, «Dosyanın kapanmış olmasına çok sevin-dim.» diye inledi. «Bir hafta daha geçseydi Potts'ları değil se-ni tımarhaneye kapatacaklardı.»

Oğlu, aldırmadı bile. «Eğlenmene bak, baba. Sana fara-ziyemin çok acaip olduğunu söyledim. Fakat—bu pek alâ da. mümkün. Gotch, Birinci Potts olabilir.»

Babası, bir kahkaha attı. «Ben de İkinci Richard olabi-lirim!»

Ellery, mırıldandı. «O sırada bu faraziye beni bir hayli cezbediyordu.» Bir an durdu. «Bacchus Potts, ortadan kay-boluyor. Yedi sene sonra Cornelia mahkemeye müracaat edi-yor. Kanunî müddet dolmuş olduğu için adamın ölü olduğu ilân ediliyor. Sonra Cornelia, Stephen Brent'le evleniyor. Da-madın samimî bir arkadaşı var: Gotch. Kadın, ilk kocasını seneler evvel görmüş. Üstelik tropikler insanı değiştirir... Cornelia'nın dünyadan haberi yok. Fakat günün birinde Gotchün Bacchus Potts olduğunu anlıyor. İhtiyar Kadın, iki kocalı artık. Her ne hal ise—vaziyet korkunç.»

— «Sayıklamağa devam et bakayım.»

— «İşin fenası 'Gotch' hayatından memnun. Ekmek el-den, su gölden! Oohh! Yani saraydan çıkıp gitmek niyetinde değil. İkinci kocayla arkadaş. Stephen de onu müdafaa edi-yor. Cornelia için kurtuluş yok... Bu faraziye pek çılgıncay-dı ama yine de hoşuma gitti, baba. Charley Paxton, bana İh-tiyar Kadının hayatını anlatırken Cornelia'nın Gotchü eve almasının sebebini pek de iyi izah edemedi. Belki de asıl se-bep buydu. Kadın bu yüzden Gotch'dan çekiniyordu. Netice-de Cornelia, kanunen Stephen'in karısı değildi. O zaman ço-cukları,—iş, —şerefi—»

Müfettiş, aksi aksi, «Dur, dur,» dedi. «Bu peri masalını dinlediğim için budalanın biriyim! Fakat—diyelim ki Gotch, Birinci Potts. Adamın ikizleri öldürmesi için yine bir sebep yok.»

Ellery, dalgın dalgın, «İki koca arkadaş...» diye fısıldadı. «Birbirlerinden ayrılmıyorlar... Aynı evde oturuyor, durma

168

dan satranç oynuyorlar... Ne dedin? Ha, cinayet sebebini mi soruyorsun? O sırada Potts'larm teker teker temizlendiğin-den bahsediyorduk. Her sefer biri ortadan kalkıyordu. Öldü-rülenler kimlerdi? Sheila Brent, işin püf noktasını hemen keşfetti. Evde, yalnız akıllılar ölüyordu. Yani—Brent'ler.»

— «E?».

— «Diyelim ki,Bacchus Potts,'Gotch' adıyla evine dön-dü. Adam kendi yerini alan İkinci Potts'dan nefret etmeye-cek miydi? Stephen'le Güney Denizlerindeki vercan adaların-da dost olmaları vaziyeti değiştirir miydi?»

Müfettiş, «Aaaa...» dedi.

— «Hele Cornelia'nın Stephen Brent'den olan üç çocuğundan nefret etmezmiydi? Sheila, Robert ve Mac'in 'kendi' milyonlarından hisse almalarına kızmaz mıydı? Sonra onların mevcudiyetinin, kendi çocuklarının—o 'Üç Budala'nın, ya-ni Thurlow, Louella ve Horatio'nun emniyet ve selâmetlerini tehlikeye soktuğunu düşünmez miydi? İşte bütün bunlar yüzünden Bacchus Potts'Gotch' kurmağa, sonra da kaçırarak kendi kanından olmayanları ortadan kaldırmağa başlamaz mıydı? Onları teker teker öldüremez miydi? Robert—Mac-lyn—Sheila ve nihayet Stephen... Şunu da unutma, baba. Gotch, Bacchus Potts'sa o zaman adam deli demektir. Potts'un üç çocuğu da bunun en büyüksahitleri»

Müfettiş, başını salladı. «İyi ki İhtiyar Kadın her şeyi itiraf etti. Yoksa bu faraziye yüzünden rezil olacaktın!»

Ellery, acaip bir sesle, tekrarladi. «İhtiyar Kadın her şe-yi itiraf etti... O itiraf name...»

— «İhtiyar Kadının itiraf namesinde ne var?» Müfettiş Queen, sandalyesinde dikleşti. «Sesin—»

— «Ben bir şey olduğunu söyledim mi, baba?» Sonra güldü. «Yine nikris illetim tuttu. İçmelere gitmeli...»

Babası, yandaki koltuktan yastığı kaptığı gibi onun başına attı. «Ben de vasiyetnameyle itirafı Charley Paxton'a iade edeyim. Dosya için fotokopilerini çıkarttık. Biliyor musun? Thurlow, itirafnameyi istiyor. Bunu aile vesikalarının arası-

169

na koyacakmış. Thurlow! Yarabbi...» Müfettiş kapıdan çıkarken, gülererek döndü. «Merak etme. Bu Gotch-Potts farazi-yesini kimseye söylemeyeceğim!» Yastık atma sırası Ellery'deydi.

O sabah Ellery'nin, çalışmak hususunda, hakikaten iyi niyetleri vardı. Vardı, vardı ama genç adam tam bir saat tek kelime yazmadan daktilo makinesinin başında oturdu. İlham geldiği zaman ise türlü güçlüklerle karşılaştı. Nedense, esra-rengiz bir sebepten dolayı, ellerini tuşların üzerinde yana doğru kaydırmişti. Bu yüzden, «Lecky'nin sağ dirseğinde bir kan lekesi var...» diye yazarken daima bir tuş sola basmış ve ortaya çok enteresan fakat daha karışık bir cümle çıkmıştı. «Kızçt» bub qu sueqı-ubsıvue çab kıçığı cae.» Ellery, oku-yucularının bu cümleden pek rahatsız olacaklarını düşünerek, kâğıdı makineden çıkardı. Yerine yenisini taktı. Fakat o arada Lecky'nin sağ dirseğinde kan lekesi olmasını pek saçma bulmuştu. Yani genç adam dönmüş dolaşmış ve yine başlangıç noktasına gelmişti. «Allah kahretsin! Şu daktilo makinesinden bıktım! Doğru dürüst yazmasını da bir türlü öğrenemedim! En iyisi bir stenograf tutmak. O zaman daktilo makinesine dalmam, aklım da karışmaz... Şöyle bal rengi saçlı bir sekreter bulmalı. Hayır, hayır, kızıl saçlı... Ufak tefek.. Şirin. Tabii o jiklet çiğneyen tiplerden değil! Tatlı, hoş bir kız. Onu bana yardım etmesi için tutacağım. Fakat stenografların çirkin olması şart değil ya! Kız, şöyle göze güzel gözükmeli. Hattâ gözü çekmeli. Meselâ Sheila Brent gibi... Sheila Brent—»

Yarım saat sonra kapı çaldığı zaman ellerini ensesinde kenetlemiş olan Ellery yüzünde kendi kendisine acıdığını belirten bir tebessümle sitemkâr daktilo makinesinin karşısında oturuyordu. Gelenin kim olduğunu görünce, suçlu suçlu ir-kildi. «Charley!»

170

Genç avukat, sıkıntılı bir tavırla, «Merhaba,» diye mırıl-danarak şapkasını bir kenara fırlattı. Kendisi de Müfettişin mukaddes koltuğuna çöktü. «Viski sodan var mı? Berbat haldeyim.»

Ellery, hemen, «Tabii var,» dedi. İçkiyi hazırlarken yan gözle de Charley'e bakıyordu. Avukatın hali hakikaten hiç de hoş değildi. «Ne var, Charley? Normal bir hayat sürmek seni yormağa mı başladı?»

Genç avukat, gülmeğe çalıştı. «Bir aydır bir tek cinayet işlenmedi! Ne sıkıcı şey değil mi?»

— «Al bakalım içkini. İtiraftan sonra beni neden ara-madın?»

— «İtiraf—Ha, o günü mü kastediyorsun?» Charley, bar-dağına bakarak kaşlarını çattı. «İşin çok. Satıcıların Potts sarayım istila etmelerine mani olmağa çalışıyorum. Sonra bir sürü kanunî formalite var...»

— «Cornelia'nın serveti tahmin ettiğin kadar mıymış?»

— «Daha fazla.»

— «Bir milyonluk fazla galiba?»

— «Eh, öyle bir şey.»

— «Sheila nasıl?»

Charley, bir an cevay vermedi. Sonra da çukura kaçmış gözlerini Ellery'nin yüzüne dikti. «Buraya gelmemin bir se-bebi de o.»

Ellery, çabucak, «Sheila'nın bir şeyi yok ya?» dedi.

— «Yok, yok...» Charley, Queen'lerin oturma odasında bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı.

— «Ya... Yani Sheila'yla aranızın iyi olmadığını mı söy-lemek istiyorsun?»

— «Bu lâf pek hafif kaçtı!»

Ellery, «Ben de,» diye mırıldandı. «Buraya bizi düğüne davet etmeğe geldiğini sanmıştım.»

Charley, amı acı,«Düğün,» dedi. «Nerede o bolluk? O gün o kadar uzakta ki. Vaziyet eskisinden de fena. Sheila'ya, 'Ne zaman evleneceğiz?' diye sorar sormaz, hemen ağlamağa baş-

171

lıyor. 'Ben iki oğlunu da öldürmüş bir katilin kızıyım! An-nem öldü ama, yine de öyle bir kayın valden olmasını iste-mem!' İşte buna benzer bir takım saçmalıklar! Sheila'yı o Allahın belâsı evden çıkmağa bile ikna edemiyorum. Step-hen'i bırakamazmış. Stephen ise, 'Ben artık çok yaşlandım,' diyor. 'Tekrar serseriliğe başlayamam'... Vaziyet çok ümti-siz, Ellery.»

Ellery, düşünceli düşünceli mırıldandı. «O kızı anlıyamı-yorum.»

— «Ev, yine tımarhaneden farksız. Fakat vaziyet eski-sinden de kötü. Zira İhtiyar Kadın yok, onun için hepsi de zıvanadan çıktılar. Louella, kuleyi bir sürü pahalı fakat lü-zumsuz âletle dolduruyor. Emin ol bir gün evi uçuracak o! Tabii Louella, her şeyi borca alıyor. E, tabii. İhtiyar Kadın öldü. Satıcılar Louella'nın pek yakında milyonlara konacağı-nı biliyorlar... Thurlow'un ise kurumundan geçilmiyor. Kü-mesin tek horozu o! Masanın başında oturuyor ve Stephen'le Gotch'a türlü hakaretler ediyor. Allahın belâsı—»

Ellery, onun sözünü kesti. «Dediğim gibi, Sheila beni şa-şırtıyor. Ben onu anladığımı sanıyordum. Halbuki bu hare-ket karakterine hiç uymuyor. Charley, işin içinde bir iş var! Bunun ne olduğunu öğrenmek de sana düşer.»

— «Tabii var! Sheila, benimle evlenmiyor!»

— «Ben onu kasetmedim, Charley. Başka bir şey var? Ne olduğunu bilseydim... o zaman...» Ellery, cümlelerini ya-rıda kesmekten vaz geçerek, düşünmeğe başladı. Sonra da, «Dostum,» dedi. «Sana tavsiyem şu. Sakın mücadeleden vaz geçme! Sheila, buna değer.» İçini çekti. «Doğrusunu istersen, sana gıpta ediyorum.»

Charley, ona hayretle baktı.

Ellery, mahzun mahzun gülümsedi. «Merak etme. Şafak vakti düello etmeğe kalkmayacağım. O seni seviyor, Charley. Buna rağmen—»

Genç avukat, gülmeğe başladı. «Ben de buraya senin fik-rini almağa gelmiştim.» Birdenbire tebessümü silindi. «Affe-

172

dersin, Ellery. Çok müteessirim. Fakat, benim yerimde baş-kası olsaydı Sheila'yla çoktan evlenmişti.»

— «Sheila, seni seviyor. Sabırlı ol, biraz anlayış göster. Nasıl olsa o hâdiseler sona erdi—»

Charley, odada dolaşmaktan vaz geçti. «Ellery—»i — «Efendim?»

— «Bu gün sana gelmemin bir sebebi de bu.»

— «Bir sebebi de bu mu?»

Charley, sesini alçalttı. «Bence hâdiseler sona ermedi.»

Ellery, «Ah,» diyerek, yatacak bir yer arayan bir fino gi-bi döndü. Charley'in bardağına tekrar viski doldurduktan sonra kendisi için de bir içki hazırladı. «Otur, oğlum, otur. Meseleyi babana anlat.»

— «Düşündüm—»

— «İyi şeydir bu.»

— «İki şey beni hâlâ endişelendiriyor.»

— «Evet?» Ellery, son üç hafta uykularının kaçtığından bahsetmedi.

— «İhtiyar Kadının itirafnamesini hatırlıyor musun?» Ellery, istihzayla, «Galiba,» diye cevap verdi. Charley, ağır ağır «Cornelia'nın bir sözü acaibime gitti,»

dedi.

— «Hangi söz bu?»

— «Tabancalar hakkındaki. Biliyorsun, İhtiyar Kadın, Harrington - Richardson marka revolveri Thurlow'dan çaldı-ğını ve ilk cinayetin işlendiği gün bununla gazetecileri tehdit ettiğini yazmıştı. Yani, Velie'yi vurmağa kalktığı silâhısoyu-yorum...»

— «Evet, evet...»

— «Cornelia, daha altta ise, «Daha sonra Thurlowün tabancalarından birini yine ben çaldım,» diyordu. 'Bunu poli-sin bulmaması için dikkatle sakladım. Gece usulca Maclyn'in odasına girerek, onu bu tabancayla öldürdüm...»

— «Evet?»

173

Charley, bağırdı. «Thurlow'un tabancalarından birini! Fakat Ellery, bir değil iki tabanca kayıptı!»

Ellery, sanki bu meseleyi hiç düşünmemiş gibi, «Ya...» diye mırıldandı. «Bundan ne netice çıkardın, Charley?»

Genç avukat, haykırdı. «Anlamıyor musun? Hâlâ kayıp olan ikinci tabanca nerede? Ne oldu bu? Silâh kimde? Eğer tabanca evdeyse, Sheila yine tehlikede sayılmaz mı?»

— «Neden?»

— «Thurlow, Louella, Horatio! Ya bu delilerden biri İh-tiyar Kadının başladığı Brent katliamına devam etmeğe kal-karsa? O üç deliden her şey umulur, Ellery. Onlar da İhtiyar Kadın gibi Sheila ve Stephen'den nefret ediyorlar! Hattâ bel-ki onların nefreti annelerinkinden daha da fazla! Ne der-sin?»

Ellery, mırıldandı. «Ben daha da çılgınca faraziyeler yü-rüttüm. Devam et, Charley. Üç haftadır Potts hâdisesini mü-nakaşa etmeyi istiyor, fakat babam beni evlâtlıktan red eder korkusuyla ağzımı açmıyordum.»

— «Ben de neredeyse patlıyacaktım! Bu düşünceleri kafamdan kovamıyorum! Aklıma başka bir şüphe—veya fa-raziye—ne dersen de!—takıldı. Bu yüzden çıldırmak üzere-yim!»

Ellery, rahatlamıştı. «Anlat.» ,

— «Ellery, İhtiyar Kadın öleceğini biliyordu. Bu itiraf mektubuna da yazdı. Öyle değil mi?»

— «Evet.»

— «Belki kadın o sevgili yavrucuklarından birinin ikiz-leri öldürdüğünü sanıyordu! Ölmek üzere olduğunun da far-kındaydı. Yani—suçu üzerine almakla bir şey kaybetmeyece-ğini biliyordu!»

— «Yani—?»

Charley, heyecanla, «Yani,» dedi. «Belki İhtiyar Kadının itirafnamesi uydurmaydı, Ellery. Daha doğrusu kadın deli çocuklarından birini korumağa çalışıyordu. O halde—katil hâlâ evde!»

174

Ellery, içkisinin yarısını içti. Sonra bardağını masaya koyarak, «Sevgili meslekdaşım,» diye mırıldandı. «Aziz hafi-ye, küçük zarfı açıp İhtiyar Kadının itiraflarını okur oku-maz ilk aklıma gelen bu oldu.» •

— «O halde bunun mümkün olduğunu sen de kabul edi-yorsun?»

Ellery, ağır ağır cevap verdi. «Tabî mümkün... Hem de nasıl? Cornelia Pottsün o iki genci öldürdüğüne inanamıyo-rum. Fakat—» Omuzunu silkti. «Benim ve senin şüphelerin, Charley, Cornelia Potts'un imzasını . taşıyan bir itirafname karşısında hiç bir işe yaramaz... Yarabbi!»

— «Ne var?»

Ellery, ayağa fırladı. «Dinle, Charley! Biz İhtiyar Kadı-nın odasına gittiğimiz zaman o öleli bir saat kadar olmuştu. Ya biri o bir saat zarfında ölünün yanma girdiyse? Kapı kit-li değildi. Herhangi bir kimse bu itirafnameyi,—yatağın he-men yanında duran daktilo makinesinde kolayca yazabilirdi.»

Charley, haykırdı. «Ellery! Yani o itirafnameyi başka bi-rinin—daha doğrusu hakikî katilin yazdığını mı söylemek is-tiyorsun?. Bu hiç aklıma gelmemişti.» Sonra başını salladı.

Ellery, hiddetle homurdandı. «Katî olarak söylemedim. Sadece kabil olduğunu anlatmak istedim. Kabil! Kabil! Za-ten bu meselede başka bir şey yapmadım,—sadece her şey için, 'Kabil,' dedi. 'Kabil! Mümkün!' Başını ne sallayıp duru-yorsun?»

Charley üzüntüyle, «İhtiyar Kadının imzası...» dedi. «Sen kendin bunu diğer imzalarla mukayese ettin. Yani va-, siyetnamenin altındaki ve büyük zarfında üstündeki imzalar-la. Sonra da bunun hakikî olduğunu söyledin.»

Ellery, mırıldandı. «Maalesef öyle... Diğer taraftan, im-zaları çabucak mukayese ettim. Belki bu, uzun uzun tetkik-ten sonra meydana çıkarılabilecek, son derecede ustalıkla yapılmış bir sahtekârlık. İnsanın hiç bir zaman yanılmayacağına inanması yüzünden düşmediği tuzak kalmıyor. Haydi,

175

haydi, Ellery. Kendi kendine acımdan vaz geç de paçaları sıva.»

— «İmzaları tekrar karşılaştıracağız, değil mi?»

— «Başka yapacak birşey var mı?» Ellery, Charley'in omzuna vurdu. Sonra da derin bir düşünceye daldı. «Char-ley. İhtiyar Kadına, vasiyetnamesinin şartlarını sormağa git-/ tiğimiz günü hatırlıyor musun? Zannedersen Cornelia o araf da sana imzalı birkaç kâğıt verdi. Hattâ kadının bunları dai-ma kullandığı anlaşılan o yumuşak kurşun kalemle imzaladığını kendi gözlerimle gördüm. O kâğıtlar ne oldu?»

— «Malikânede, Ellery. Kütüphanedeki masanın çekme-sinde.»

— «O kâğıtlardakinin Cornelia'nın hakikî imzası olduğunu biliyorum. Hattâ bu hususta yemin de edebilirim. Gel, bakalım.»

— «Eve mi gidiyoruz?»

— «Evet. Fakat evvelâ Merkeze uğrayıp, itiraf namenin orijinalini alacağız Charley. Belki ilk defa bir faraziyenin doğru olduğu ortaya çıkacak!»

22. Mene, Mene, Tekel, Upharsin...

Her zamanki gibi ortaklıkta uşaklardan başka kimse yoktu. Derhal kütüphaneye gittiler. Ellery, kapıyı sıkıca ka-padıktan sonra, ellerini oğuşturarak, «İşimize bakalım,» di-ye mırıldandı. «O imzalı kâğıtları ver.»

Charley, masanın çekmelerini karıştırmağa başladı. «Ba-yağı heyecanlandım. Eğer bu—Hah, işte buradalar. Şimdi ne yapacağız?»

Ellery, hemen cevap vermedi. Kâğıtları, büyük bir mem-nuniyetle karıştırdıktan sonra, «Büyük bir müttefikten fay-dalanağız» dedi. Hava ne güzel değil mi? Güneşli...»

176

— «Ne?»

— «Sus, oğlum, sus. Wordworth'un dediği gibi 'sessiz gözün hasadı'ndan istifade et.»

Genç avukat, homurdandı. «Bakıyorum keyfin yerinde.»

— «Affedersin. Üç hafta hapis gibiydim. Şimdi tatlı hür-riyet havasını teneffüs ediyorum. Charley, ümitliyim. Ümitli. Bütün mesele bu!»

— «Ümid ettiğin nedir? Sheila'nın tehlikeyle karşılaşma-sını mı?»

Ellery, haykırdı. «Hakikati meydana çıkaracağımı ümit ediyorum.» En yakındaki pencereye gitti. Güneş, 'o büyük müttefik' camı pırıldatıyordu. Buna karşılık kütüphane bir hayli loştu. «Tamam.» Ellery, en üstteki kâğıdı alarak, bunu sol eliyle pencereye dayadı. Güneş, beyaz kâğıdı şeffaflaştır-mıştı. «İtirafnameyi ver, Charley... Babam ne kadar merak-landı değil mi?» Ellery, itiraf mektubunu camdaki kâğıdın üzerine koydu, iki imza üstüste gelinceye kadar hafifçe oy-nattı. Sonra da neticeye baktı. «Hayır.» İmzaları aynı kimse-nin attığı belliydi. Fakat bazı harflerin boy ve biçimlerinde-ki hafif

değişiklikler, iki imza üst üste konduğu zaman hafif bir bulanıklık meydana getiriyordu. Ellery, alttaki kâğıdı avu-kata verdi. «Başka bir tane seçelim, Charley.»

Genç adam, şaşırmişti. «Ne yaptığını anlıyamadım.» .

Ellery, tekrar, «Hayır,» dedi. «Bu da olmadı... Başka?» Kâğıt destesi bitince, avukata, kendinden emin bir tavırla, «Potts Ayakkabı Şirketi hisse senetlerini 72 den satmanı bil-diren o mühim emri verir misin?»

— «Fakat ona demin de baktın.»

— «Olsun.»

Charley, kâğıtları karıştırarak istenileni buldu. Bunu ça-bucak, Ellery'e uzattı. Genç adam, kâğıdı itiraf mektubunun üzerine koydu. «Buraya bak, Charley. Ne görüyorsun?»

— «İmzalara mı bakayım?»

— «Evet.»

Avukat, baktı. Sonra da hayretle, «Bulanıklık yok,» dedi.

Mor İzler — F : 12

— «Tabii.» Ellery, kâğıtları camdan çekti. «Yani Cor-nelia Potts'un hisse senetlerine dair olan emrinin altındaki imzayla, itirafnamedeki imza birbirinin eşi! Harflerin boyun-da ve şeklinde en ufak bir fark yok. Münhaniler, eş. Hatlar eş. İki imza aynı. Robert'le Mac gibi ikiz. Hattâ i harfinin üzerindeki nokta bile aynı yerde.»

Charley, boğuk bir sesle, «Yalnız o hisse senetlerine dair olan kâğıttaki imza mı uyuyor?» diye sordu.

— «Zaten ben de bu yüzden bütün kâğıtlara baktım. E-min olmak istiyordum. Evet, yalnız o uyuyor.»

— «Bunun ne mânaya geldiğini anlamağa başlıyorum...»

— «Mesele o kadar aşikâr ki. Hiç kimse ismini iki defa aynı şekilde yazamaz. Arada daima hafif farklar olur. Fen bunu tespit etmiş bulunuyor, Charley. Burada milyonlarca numune olsaydı, yine de birbirine tamamiyle benzeyen iki imza bulamazdın. Dostum, Potts vakasında yeni bir hakikati ortaya çıkardık.»

— «Bu iki imzadan biri sahte!»

— «Evet.»

— «Ama hangisi?»

— «Haydi, haydi, Charley. İhtiyar Kadın, hisse senetleri hakkındaki emri bizim yanımızda imzaladı. Yani, bu imza ha-kikî. O halde itirafın altındaki imza sahte.»

— «Biri bu kâğıdı aldı, o uydurma itirafı yazdıktan son-ra şu imzanın kopyesini çekti. Öyle mi?»

— «Ancak bu şekilde şu iki imza birbirinin eşi olabilir-di. Evet, Charley. Bu kâğıtlar, İhtiyar Kadın onları daktilo-da yazdığı gündenberi şu çekmede mi duruyor?»

Charley, mırıldandı. «Evet. O gün lüzumlu yerlere tele-fon ettikten sonra, kâğıtları her zamanki gibi çekmeye koy-dum.»

— «O halde evdekiler bu kâğıtları oradan alıp, imzaları kopyesini çekebilirlerdi. Zannedersem bunu benim gösterdi-ğim şekilde yaptılar. Yani, hisse senetleriyle alâkalı kâğıdı ca-ma yapıştırdılar, üzerine de sahte itiraf mektubunu koydu-

lar... İki kâğıt da şeffaf bir hal aldı. Kurşun kalemle imzanın kopyesini çıkardılar.»

— «Evde İhtiyar Kadının kullandığı o yumuşak kalem-lerden bir sürü var—»

— «İhtiyar Kadının odasına girip, o uydurma itirafı ve vasiyetnamenin altındaki birkaç satırı daktilo makinesinde yazmak çocuk oyunu kadar basitti. Herhalde bu, İhtiyar Ka-dın öldükten sonra ve biz— yani, sen, ben, babam ve Sheila, —eve gelip, cesedi elinde büyük zarfla bulmadan evvel oldu..'. Katilin bir saati vardı. Halbuki bu iş için birkaç dakika kâ-fiydi,» Ellery, telefona sarıldı.

— «Ne yapacaksın?»

— «Babamı sevindireceğim!» Ve genç adam Merkezin numarasını çevirdi.

Müfettiş, usulca, «Ne?» dedi. Ellery, sözlerini tekrarladı.

Yaşlı adam, uzun bir sessizlikten sonra, «Yani,» diye mırıldandı. «Yani—tahkikat sona ermedi mi?»

— «Tabii... Başka nasıl olabilir, baba? İtirafın altındaki imzanın kopye edildiği aşikâr. Demek ki o mektubu yazan Cornelia değildi. O halde kadın, katil olduğunu da itiraf etmedi. Yani — Potts ikizlerini kimin öldürdüğünü hâlâ bilmiyoruz. Evet... Korkarım tahkikat henüz sona ermedi.»

Müfettiş, homurdandı. «Bilmeliydim! Pekâlâ. Velie'yle derhal geleceğiz.»

Ellery, telefonu kapayarak döndüğü zaman Sheila da odadaydı. Genç kız, kapıya dayanmış duruyor, Charley ise dudaklarını yalıyordu. Sheila, «Babana söylediklerini duy-tum, Ellery,» dedi.

— «Sheila—!»

— «Bir dakika, Charley.» Ellery, genç kıza doğru gide-rek, ellerini uzattı. Sheila'nın elleri buz gibiydi ama hiç ol-mazsa titremiyordu. «Sheila, biliyorsun. Ben—»

— «Merak etme, Ellery. Merak etme.» Genç kız, kendisi-ne tamamiyle hâkimdi. Ellerini çekerek, yumruklarını sıktı. «Artık şaşacak, sarsılacak veya ağlayacak değilim, Ellery.»

— «Bunu hissetmiştin.»

— «Evet... Galiba iç güdüm bunu bana haber veriyor-du.» Sheila, güldü de. Sonra da Charley Paxton'a döndü. Yü-zündeki ifade yumuşamıştı. «İşte bu yüzden evden ayrılmak istemedim, sevgilim. Anlıyor musun?»

Avukat, homurdandı. «Hayır, anlamıyorum.»

— «Zavallı Charley!»

Ellery, hayran hayran kıza bakıyordu.

Sheila, endişeli nişanlısını öptü. «Anlamadığın şeyler o kadar çok ki, kuzucuğum. Uzun zaman dehşetle titredim. Fa-kat artık beni kimse korkutamıyacak.» Başını kaldırdı. «De-mek biri beni öldürmek istiyor? Pek âlâ! Kaçmıyacağım! So-nuna kadar mücadele edeceğim!»

2'i. Ağacın Meyvası...

Potts sarayı yine sıkıntılı bir havaya bürünmüştü. Gizli,. sinsi, gölgelere... Kediler gibi onlardan usulca kaçan tehlike-li karanlıklara...

Vaziyet dayanılacak gibi değildi. Sıkıntıdan kurtulmak için iç avluya bakan verandaya çıktılar. Hiç olmazsa taş döşeli zeminin, Mağribi stili sütunların, sarmaşıkların, ağaçların, çiçek ve çimenlerin gözü gönü okşayan bir hali vardı. Güneş, gökte dostça parlıyordu. Müfettiş Queen'le Komiser Velie'yi beklemek için iyice ısınmış olan madenî sandalye-re oturdular. Sheila, Charley'e sokulmuştu. İki sevgili eleley-diler. Nihayet Sheila, mağlûbiyeti kabul ediyormuş gibi ba-şını avukatın omzuna dayadı.

Ellery, «Çok enteresan,» diye düşündü. «Bu verandadan

180

insanlar tarafından yaratılan bu manzaranın iyi ve kötü ta-raflarını görmek kabil.» Tam karşıda, iki tarafında sardun-yalar açmış olan yolun sonunda Horatio'nun masal evi vardı.

Louella'nın kulesi ise bambaşka bir şeydi. Bunun kaba gölgesi zarif bahçeye düşüyordu. Sanki etrafı saran düşman-lardan korunmak için inşa edilmiş gibi duran sahte mazgal-ların üzerinde bir bayrak neşesiz neşesiz dalgalanıyordu. El-lery, bu bayrağı ilk defa görüyordu. Bu dalgalanan kumaş parçasını merakla süzdü. Üzerindeki şeklin ne olduğunu an-lıyamamıştı. Sonra rüzgâr bayrağı bir an—kısa bir an iyice açtı. Bunun üzerinde spor bir kadın ayakkabısının resmi var-dı. Alta da kısaca, «Potts Ayakkabısı' yazılmıştı.

Ellery, sabırsız sabırsız, «Bu acaiplik değil artık,» diye düşündü. «Sadece zevksizlik! Bu bayrak! Ön bahçedeki bronz ayakkabı!» Dönerek, ateş saçan gözlerle heykele baktı. Zira oturduğu yerden bronz ayakkabının, o koskocaman burnunu görüyordu. Evin köşesi bu zarafet numunesinin topuğunu seyretmesine mani olmaktaydı. Ellery, yazıları tersinden okudu. Yarabbi! Üstelik bunlar neonla yazılmıştı.

Genç adam, kendi kendine, «Acaba,» dedi. «Cornelia Potts vasiyetnamesinde mezarına dikilecek taştan neden bahsetmedi? Neden çocuklarına bu hususta talimat verme-di?» Hiddetle, ilâve etti. «Herhalde İhtiyar Kadın, St. Pra-xed'in mezarlığına mermerden yapılmış bir kadın ayakkabısı dikmelerine müsaade edilmeyeceğini biliyordu...»

Stepnen Brent'le Gotch, çim sahanın bir kenarına ko-nulmuş olan koskocaman yeşil şemsiyenin gölgesindeki ma-sanın başına geçmiş, dalgın dalgın satranç oynuyorlardı. Bu yüzden Sheila, Charley Paxton ve Ellery'nin bahçeye çıktık-larını da farketmemişlerdi. Ellery gözlerini kapayarak, daldı.

— «Uyuyor!»

Ellery, irkilerek uyandı. Babası başına dikilmiş, hiddet-le onu süzüyordu. Kaşları çatıktı. Arkasında duran Komiser

181

Velie'nin de bütün aksiliği üzerindeydi. Sheila'yla Charley ayağa kalkmışlardı. Stephen Brent'le Gotchün heyecanla sat-ranç tahtasının üzerine eğildikleri yerde şimdi şemsiyeli bir masa ve madenî iki sandalye vardı.v

Müfettiş, «Rahatsız etmiyoruz ya, Mr. Queen?» diye ho-murdandı.

Ellery, ayağa fırladı. «Af edersin, baba. Burası o kadar sessizdi ki... Sessiz ve sakin!»

— «Sakin mi?» Müfettişin yüzü kıpkırmızıydı. Velie ise ter içinde kalmıştı. İkinin de Merkezden telâşla malikâneye koştukları anlaşılıyordu. «Sakin! Bunun yerine başka bir ke-lime kullanabilirim. Allanın cezası tahkikat yeniden başla-dı!»

Velie, o gür sesiyle, «Herhalde ben de tekrar o kayıp ta-bancayı aramağa koyulacağım!» diye kükredi. «Daha dün ge-ce karıma bu hadisenin korkunç bir kâbustan farksız oldu-ğunu anlatıyordum...»

Ellery, dalgın dalgın, «Evet, evet,» dedi. «Tabanca, Ve-lie.»

Velie'nin çenesindeki adaleler geriliverdi. «Bu evi iyice aradım. Neredeyse binayı temelinden yıkacaktım. Buraya bak, Maestro. Tabancaya o kadar meraklıysan, git bunu ken-din bul.»

— «Sus artık, Velie.» MüfettişQueen,inleyerek bir san-dalyeye oturdu. «Hisse senetleriyle alâkalı yazılı emir ve iti-raf mektubu kimde? Şunları verin bakalım.» Yaşlı adam, Ellery'nin yaptığı gibi imzaları üst üste koydu. Sonra da kâ-ğıtları güneşe tutarak, kirpiklerinin arasından şöyle bir bak-tı. «Hiç şüphe yok. İmzalar birbirinin eşi.» Kâğıtları hiddet-le cebine tıktı. «Bunlar bende dursun. Artık bu kâğıtlar delil sayılıyor.»

Velie, alayla dudağını büktü. «Kimin aleyhinde de-lil?»

182

Aynı anda, Horatio, tabiatine uygun bir şekilde, sahneye" çıktı. Yani, o acaip kulübesinin yanında belirdi. Elinde yine o aşına el merdiveni vardı. Yalpalyarak, mahal eviyle, şem-siyeli masanın arasındaki ulu çınara yaklaştı. Merdiveni ağa-cın gövdesine dayayarak tırmanmağa başladı.

Müfettiş, «Allah Allah!» dedi. «Ne yapıyor bu deli?»

Sheila, hiddetle, «Yine uçurtmasının peşinde,» diye ce-vap verdi.

— «Uçurtmasının mı?» Ellery, gözlerini kırıştırdı. Hâ-lâ mı?»

Charley, izah etti. «Sen uyurken kulübesinden çıkarak uçurtmasını uçurmağa başladı... Fakat kuyruk şu büyük ağa-ca takıldı. Herhalde onu kurtarmağa çalışacak.»

Merdiven, Horatio'nun ağırlığı altında sarsılıyordu.

Charley, başını salladı. «Bu Horatio da... Muhakkak gü-nün birinde ağaçtan düşecek... Şu çocukluktan vaz geçse—»

Ellery birdenbire, «Durun!» diye bağırdı. Yanındakiler hayretle irkildiler. Zira genç adam, müthiş bir dehşetle hay-kırmıştı. Sonra çınara doğru koşmağa başladı. Neyse ki ba-cakları bir hayli uzundu. «Horatio! Durun!»

Kızıl saçlı dev, tırmanmağa devam etti.

Müfettiş, oğlunun arkasından atıldı. Komiser Velie, «Su-al sorulmaz ki,» der gibi bir tavırla Müfettişin ardından se-yirtti. Tabii Sheila'yla Charley de koşmak zorunda kaldılar.

Müfettiş, haykırdı. «Neden, 'Dur!' diye bağıırıp duruyor-sun? Adam—sadece—ağaca—tırmanıyor!»

Ellery, omuzunun üzerinden cevap verdi. «Kaz ana!» Hâlâ koşuyordu.

Babası, inledi. «Ne?»

— «Ya—merdivene bir şey yapmışlarsa? Horatio,—iri— yarı,—şişman! Ya düşerse? 'Humpty Dumpty—yere düştü!»

Müfettişin gözleri yuvalarından uğradı sanki. Adamcağız, fren yapmak ister gibi, küçük ayaklarını çimlerin arasına

183

şoktu. Ellery, hâlâ Horatio'ya bağıyor, kızıl saçlı adam da halâ ona aldırmiyordu. Ellery çınarın dibine geldiği zaman, Horatio da dalların arasında kaybolmak üzereydi. Genç adam, onun yukarıdaki yarısı yırtılmış uçurtmasını kurtar-mak için uğraşırken, hırlayarak nefes aldığı duuyordu. Başını kaldırarak, «Dikkat edin, Mr. Potts!» diye seslendi.

Yanma yaklaşan Müfettiş, soluk soluğa, «Ellery,» dedi. «Sen oynattın mı?» Velie, Sheila ve Charley de ihtiyar ada-mın arkasındalardı. Hepsinin de korktuğu belliydi. Fakat Ho-ratio'nun dalların arasında debelendiğini, merdivenin de sa-pasağlam durduğunu görünce, endişeleri hayret halini aldı.

Ellery, yine yukarı bakarak, «Mr. Horatio,» diye gürlledi. «Dikkatli olun!»

— «Ne var?» Horatio'nun neşeli, kırmızı çehresi yaprak-ların arasında belirdi. Sonra adam, sevinçle gülmeğe başladı. «O, merhaba! Merhaba dostlarım. Şu Allanın cezası uçurtma ağaca takıldı.»

Ellery, yalvarır gibi, «Aşağıya inerken dikkatli olun,» de-di. «Vücudunuzun ağırlığım vermeden evvel her basamağı bir deneyin!»

Horatio, hafif bir hiddetle, «Saçma...» diye cevap verdi. «Sanki ben ömrümde hiç merdivene tırmanmadım!» Koca eliyle uçurtmasını sıkı sıkı yakalılarak, sağ ayağını olanca şiddetiyle üst basamaklardan birine bastı.

Ellery, öfkeyle homurdandı. «Bu budala düşüp boynunu kıracak! Ben de onunla neden uğraşıyorum bilmem ki?»

Babası, sordu. «Ne sayıklıyorsun?»

Komiser Velie, «Bakın,» dedi. «Durdu.» Sonra da yuka-rıya doğru seslendi. «Ne var, Horatio? Yoksa korktun mu? Senin gibi koskocaman bir çocuk böyle küçücük bir merdi-venden korkar mı?»

Kızıl saçlı dev, merdivenden inerken birdenbire durak-lamış ve arttaki daim yapraklarının arasına doğru uzanmış-tı. Merdiven tehlikeli bir şekilde gıcırdayarak, sallanıyordu. Ellery'le Velie, korkuyla merdivene yapıştılar.

184

Horatio, doğrularak, gülümsedi. «Kuş yuvası. Doğrusu bu yuvalara bayılırım.» Bir elinde uçurtma, bir elinde kuş yuvası inmeğe devam etti. Şişman pazularını merdivenin yanlarına dayıyordu. Yere basar basmaz, «Yuvayı şimdi far-kettim,» dedi. «Beyler, dünyada kuş yuvası kadar bayıldığım bir şey yoktur. Artık bütün gün bununla oynayabilirim.»

Sheila, üvey ağabeysinin kocaman elindeki yuvaya bak-mamak için başını çevirdi. «Hain!»

Horatio, Ellery'e gülümsedi. «Dikkatli davranmam hak-kında bir şeyler soyuyordunuz galiba? Hangi hususta dikkat-li davranayım?»

Ellery, merdiveni indirmiş, Müfettiş ve Velie'nin yardı-mıyla her basamağı tetkik ediyordu. Son basamağa geldikle-ri zaman onun yüzü de kıpkırmızı kesilmişti. Velie, «Ben bir şey göremedim...» dedi.

Ellery, gülerek merdiveni bir tarafa attı. «Şey...»

Babası, homurdandı. «Kaz Ana... Humpty Dumpty... Bu evin havası sana dokundu, oğlum. Sen apartmana gidip, bir doktor çağır.»

Charley, «Ne var, Horatio?» diye sordu.

Sheila, çabucak döndü.

Horatio, bir elini büyük kuş yuvasına sokmuş, kımıldı-madan duruyordu.

Ellery, atıldı. «Ne oldu, Mr. Potts?»

Horatio, kendisini toplayarak, bir kahkaha attı. «İşte bu aklıma gelmezdi! Kuş yuvasında bulduğum şeye bakın!» Ö koskocaman elini çekti. Şimdi avucunda küt namlulu, küçük bir otomatik vardı. Yuvasında biraz kirlenmişti bu. Tabanca 25 lik bir Colt'tu...

Velie, gözlerini silâhtan alamıyordu. Şaşkın şaşkın, «Fa-kat bu,» diye mırıldandı. «Robert Potts'u vurdukları taban-ca.»

Müfettiş, otomatığı kaparak, haykırdı. «Velie! Velie! Sen ne zaman akıllanacaksın? Cinayetin işlendiği tabanca Merkezde. Bütün silâhlar orada zaten!»

185

Ellery, usulca, «O halde bu,» dedi «25 lik Colt'un eşi... Yani—kayıp tabanca...»

Daha sonra, çim saha boşalınca Ellery babasını kolun-îdan tutarak onu şemsiyeli masaya götürdü. «Otur, baba. Be-nim düşünmem lâzım.»

İhtiyar adam, «Ne düşüneceksin?» diye sormasına rağ-men gösterilen iskemleye yerleşerek, Colt'a baktı. Bunun içinde bir tek kurşun vardı. «Nihayet kayıp tabanca da bu-lundu. Kaatil, silâhı yuvaya saklamış! Allah kahretsin! Velie, ağaçlara da baksaydı ya?» Bir an durdu. «Herhalde meçhul cani Maclyn Pottsün ölümünden evvel Smith - Wesson'u da oraya gizlemişti. Fakat bu o kadar mühim mi? Şimdiki hal-de—»

— «Baba. Rica ederim...»

Müfettiş, arkasına yaslandı. Ellery de öyle. Genç adam, babasının dizindeki Colt'a bakıyordu. Fakat bir müddet son-ra silâhı görmez oldu. Dakikalar geçti... Nihayet Ellery, gü-lümseyerek, gerindi. «Evet... Tamam.»

Babası, somurttu. «Tamam olan nedir?»

— «Bir şey yapar mısın, baba? Etrafa, tabancanın kuş yuvasında bu bulunmasıyla esrarın çözüldüğünü yay. Evde-kiler bunu duysun.»

— «Esrar çözüldü mü?» Müfettiş, ayağa fırlayınca taban-ca da otların üzerine düştü. İhtiyar adam, eğilip silâhı yer-den alırken, güç duyulur bir sesle, tekrarlardı. «Esrar çözüldü mü?»

— «Hepsinin de benim ikizleri kimin öldürdüğünü bildi-ğimi, bunu öğrendiğimi duymaları lâzım!»

— «Yani—hakikaten biliyor musun? Ciddi misin, oğ-lum?» Müfettiş, dudaklarını yaladı.

Fakat Ellery, esrarengiz bir tavırla başını salladı. «Her-kesin bildiğimi sanmasını istiyorum.»

186

24. Ellery, odadaydı..

Vakit: akşam.

Yer: Birinci kattaki kütüphane.

Perde açıldığı zaman, stüdyoyu, loş, sanatkârane bir ışık aydınlatmaktadır. Kitap dolu raflar koyu bölgelere bürün-müştür. Zaten eşyaların çoğu da karanlıkta kalmaktadır.. Sadece önde, camlı kapının yakınında ışık vardır. Bu sahne-nin bilhassa bu şekilde hazırlandığı anlaşılmaktadır. Işık,, ayaklı bir lâmbadan süzülmemekte ve deri kaplı, küçük bir ma-sanın önünde duran dik arkalı, rahatsız bir sandalyeyi

ay-dınlatmaktadır. Parlak ziyanın meydana getirdiği bu ışıklı gölcüğün tam kenarında, yani masanın üzerinde bir cisim durmaktadır. Yarısu kuş yuvasının içinde kalan kirli bir 25 lik otomatik Colt'tur bu. `

Ellery, ışıklı sahanın hemen gerisinde, kapının pervazı-na dayanmıştır. Yani genç adam masanın arkasındadır. Ha-va sıcak olduğu için bütün kapılar açıktır. (Fakat bizler El-leryQueen'inne kadar hilekâr olduğunu bildiğimiz için, ka-pıların açılmasına yalnız havanın değil, başka şeylerin de se-bep olduğunu düşünebiliriz.) Ellery'nin yüzü, masanın önün-deki sandalyeye dönüktür. Genç adam yerden soldaki hole açılan kapıyı görmektedir.

Arkasında uzanan veranda karanlıktır. Gerilerden Ağus-tos böceklerinin ihtizazlı sesleri aksetmektedir.

Kütüphanedeki gölgelerin arasında, ışıktan uzak bir yer-de, şaşkın ve meraklı iki seyirci oturmaktadır:Sheila Pottsve CharlesPaxton.

Ellery, son bir defa etrafına, sahneye bakar. Memnun bir tavırla başını sallıyarak, konuşmağa başlar.

Ellery (sert bir sesle):Flint!(DetektifFlint,hol kapısın-dan-başını uzatır.)

Flint:«Buyurun,Mr. Queen?»

Ellery:«ThurlowPotts'u gönder.»Flint,çekilir,Thur-low Potts,içeri girer. Hol kapısı arkasından kapanır. Adam,

187

omzunun üzerinden endişeyle bakar. Sonra da ilerleyerek, ışık gölcüğünün hemen dışında şaşkın şaşkın duraklar. Böy-lece, üzerinde kuş yuvasıyla tabanca bulunan masa ve san-dalye, onunla Ellery'nin arasında kalır.Ellery, Thurlow'ubuz gibi nazarlarla süzer.

Thurlow:«Ey? Detektif demin—» Duraklar. Ellery bir-denbire camlı kapının önünden ayrılarak, ilerler. Masanın öbür tarafına geçerek, durur.Thurlow'unkarşısına dikilir. Adam, onun hareketlerini takib zorunda kalmıştır.

Ellery (Sert):«Thurlow Potts!»

Thurlow:«Efendim,Mr. Queen?Buyurun.»

Ellery:«Ne olduğunu biliyor musunuz?»

Thurlow:«Annemi mi kasdediyorsunuz?»

Ellery: «Hayır! Annenizin itirafını.»

Thurlow:«Hayır. Şey, evet. Yani—anlıyamıyorum. Yok, bu da doğru değil. Vaziyeti nasıl izah'edeceğimi bilmiyorum,Mr. Queen—»

Ellery: «Lâfi geveleyip durmayın,Mr.Potts. Biliyor mu-sunuz, yoksa bilmiyor musunuz?»

Thurlow(somurtkan): «O adamın—yani babanızın—an-nemin itirafının sahte olduğunu söylediğini duydum. Tahki-kat yeniden başlamış. Karmakarışık bir iş bu. Bir kere ben Robert'i düello sırasında öldürdüm—»

Ellery: «Haydi, haydi, Mr. Potts. Sizinle şövalyeliğiniz hakkında uzun uzun konuştuk. Saçma bir şey yapmanıza mani olmak için tabancadaki hakiki kurşunu çıkarıp, yerine boş kapsül koyduğumuzu pekâlâ biliyorsunuz. Düello gecesi birinin siz ateş edince Robert'in ölmesi için tabancaya tek-rar hakiki kurşun koyduğunu da öğrendiniz. Hakikaten dü-ello sırasında siz ateş ettiniz ve kardeşiniz de vurulup öldü.»

Thurlov Alnına dokunarak: «Karmakarışık işler...»

Ellery (Haşin). «Öyle mi, Mr. Potts?»

Thurlow:«Böyle konuşamazsınız!»

Ellery: «Mr. Potts, neden masaya bakmamağa çalışıyor-sunuz?»

188

Thurlow:«Efendim?»

Ellery:«Masaya,Mr. Potts. M-a-s-a-y-a!Burnunuzun di-bindeki şu zarif eşyayı kastediyorum. Neden ona bakma-dınız?»

Thurlow:«Ne demek istediğinizi anlamadım,Mr. Que-en.Sonra—burada durup, bana hareket etmenize razı olaca-ğımı sanıyorsunuz—»

Ellery (Birdenbire): «Oturun,Mr. Potts.»

Thurlow:«Ha?»

Ellery (Usulca): «Oturun.»(Thurlow,tereddüt eder. Sonra da ağır ağır masanın yanındaki rahatsız sandalyeye çöker. Dizlerini birleştirerek tumbul ellerini kucağına koyar. Lâmbanın kuvvetli ışığından rahatsız olduğu için gözlerini kırıştırarak, kımıldanır. Kuş yuvasındaki tabancaya hâlâ bakmamıştır.)«Mr.Potts!»

Thurlow:«E? E?»

Ellery: «Lütfen tabancaya .bakın!»(Thurlow,dudakları-nı yalar. Sonra da dönerek, masaya bakar ve bariz bir şekil-de irkilir.) «Tabancayı tanıdınız değil mi?»

Thurlow:«Hayır! Yani—bu, Robert'le düello ederken kullandığım tabancaya benziyor...»

Ellery: «Robert'le düello ederken kullandığınız tabanca-nın eşi! Fakat aynı silâh değil,Mr.Potts.Cornwallmağaza-sından aldığınız ikinciColtbu. Hatırlıyorsunuz değil mi?»

Thurlow(Endişeli): «Evet. Satın aldığım on dört ta-banca arasında ikiColtolduğunu hatırlar gibiyim.»

Ellery: «Öyle mi?» (Birdenbire öne doğru bir adım atar.Thurlow,sandalyede hafifçe büzülür. Ellery, tabancayı yu-vadan alarak açar. Işığın kurşunu aydınlatması için öne doğ-ru eğilir.Thurlow,ipnotize olmuş gibi onun hareketlerini takib eder. Ellery, birdenbire tabancayı tekrar yuvanın içine atar.) «Bu içinde kurşun olan kayıp tabancanızı nerede bul-duk biliyor musunuz,Mr.Potts?»

Thurlow:«Çı-çmar ağacında mı? Evet. Bunu duydum,Mr. Queen.»

189

Ellery: «Tabancayı neden oraya sakladınız?»

Thurlow(Haykırır): «Ben saklamadım ki! Bu silâhı di-ğer on üç tabancayla birlikte satın aldığım günden beri gör-medim!»

Ellery (alaylı alaylı güler): «Sahi mi,Mr.Potts?» (Sert sert) «Hepsi bu kadar! Gidebilirsiniz!»

(Thurlow,gözlerini kırıştırır, tereddüt eder, sonra da ayağa kalkar. Ellery'nin sert bir sesle gideceğini söylemesine bir hayli endişelendiği bellidir. Nihayet arkasına bakmadan odadan fırlar.)

Ellery: «Plint! Louella Potts'u gönder!»

Evet, Ellery'leThurlowarasında böyle bir sahne geç-ti işte. Üstelik bunun ondan sonraki konuşmalar için bir ne-vi hazırlık olduğu da anlaşılıyordu. Zira Louella kurumla içeri girince, Ellery, kadının önceden

tahmin edilmeyecek cevaplarını şaşırmadan dinledi. Louella, çok değişmişti ar-tık. Annesinin emrinden çıkmayan ekşi suratlı, ihtiyar kız gitmiş onun yerine kendinden emin, kibirli bir mahlûk gel-mişti. Ellery yine ilk sualleri sordu. Yine mevzuu masadaki tabancaya getirdi. Silâhı tekrar alıp, kurşunu gösterdi. Son-ra bunu masaya fırlatarak o meşgul son suali sordu. «Thur-low'un,içinde kurşun bulunan bu tabancasını kuş yuvasına neden sakladınız, MissPotts?»

Louella, dik arkalı sandalyeden fırladı. Safran rengi yü-zü allak bullak olmuştu. «Beni, mühim tecrübelerimden sırf bu saçma, çocukça mesele için mi ayırdınız? Bu silâhı şimdi-ye kadar hiç görmedim. Onu kuş yuvasına da saklamadım. Bu mesele hakkında hiç bir şey bilmiyorum. VeMr. Queen,sizden, ilmin ilerlemesine mani olmamanızı istiyorum!» Ve âdeta bir iskeleti andıran Louella hiddetle dışarı fırladı.

Fakat Ellery, Charley'le Sheila'ya bakarak, hafifçe tebes-süm ettikten sonra Horatio Potts'u çağırttı.

Horatio, bir çok bakımlardan dikkati çekiyordu o gün. Adam, nedense bu konuşma sırasında birdenbire makul bir insan halini almıştı. Açıkçası doğru dürüst, zekice cevapları,

190

Ellery'nin o sualleri neden sorduğunu hemen anlayıvermesi, hizim meşhur hafiyenin gölgede kalmasına sebep oldu. Artık Ellery değil, kurbanı Horatio baş roldeydi denilebilir.

İri yarı, kızıl saçlı adam bir ara müsamahakâr bir tavır-la, «Çok enteresan, efendim,» diye mırıldandı. «Zaten ben an-nemin ikizleri öldürdüğüne hiç bir zaman inanmadım. Çok kanlı bir şeydi bu... Mumyalar müzesine lâyük bir vaziyet. Hayır, hayır... Fakat doğrusu o itiraf mektubu pek zekice hazırlanmış. Siz de o fikirde değil misiniz, Mr. Queen?»

Mr. Queende o fikirdeydi.

Horatio, yine bir ara, «Ve şimdi cinayetleri kimin işledi-ğini biliyorsunuz» dedi. «Daha doğrusu ben öyle duydum.»

Ellery, bu haberin sızmış olmasına kızmış gibi bir tavır takındı.

Şişman adam, gülererek devam etti. «Beni bu hususta ay-dınlatırsanız çok memnun olurum. Bence, bu hoş bir roman mevzuu...»

— «Siz işin iç yüzünü bilmiyorsunuz, tabii.» Horatio, hayretle; «Ben mi?» diye sordu.

— «Haydi, haydi, Mr. Potts. Bu dolu otomatiği kuş yu-vasına saklayan siz değil misiniz?» Ve Ellery, tekrar taban-cayı alıp, kurşunu gösterdi.

— «Kuş yuvasına ben mi sakladım? Fakat—neden?» Ellery, cevap vermedi. ,

Horatio, düşünceli bir tavırla devam etti. «Saçma bir fi-kir bu.ThurLOW'untabancasını ağaca saklasaydım, bunun ortaya çıkmamasını isteseydim, silâhı bu gün sizin gözleri-nizin önünde yuvadan alır mıydım, Mr. Queen?Hayır, efendim. Siz yanlış yoldasınız.»

Ellery'nin elinden usulca Horatio'ya çıkabileceğini işa-ret etmekten başka bir şey gelmedi. Genç adam,StephenBrent'i çağırttı.

Sheila'nın babası gelince, konuşma da normal bir hal aldı. Yaşlı adam, çok endişeliydi. Ellery'nin kendisiyle na-zik ve müşfik bir tavırla konuşmasına rağmen, bu endişesi

191

bir türlü geçmedi. Fakat şaşkm şaşkın, ağaçtaki tabancadan haberi olmadığını söyledi. Sonra da kütüphaneden koşarak çıktı. i

Adamcağız, her zamankinden daha bariz bir şekilde ke-kelemişti.

Sheila, tehlikeli bir dikkatle Ellery'yi süzmeğe başladı. Charley, kızın yerinden fırlayıp babasının peşinden koşması-na zorlukla mani olabildi.

Ellery, Gotch'la konuşurken ise son derecede ciddî ve sert bir tavır takındı. İhtiyar korsan, hemen aksileşti tabii. «Bu evde türlü saçmalığa katlandım!» diye kükredi. «Fakat benimle bu şekilde konuşmağa hiç hakkınız yok! Hiç bir şey bilmiyorum! Bunun aksini de iddia edemezsiniz!»

Ellery, eski suallerinden vaz geçiverdi. «Sizi Batavya'da herkesin tanıdığını sanıyordum.»

Gotch, homurdandı. «Tabii herkes tanır! Orada efsane-leşmişim ben! Herkesin hafızasında yer ettim!»

— «Fakat sizin adınızı bile duymamışlar, Mr. Gotch.» Adam, şaşırıldı kaldı. «Vay yalancı köpekler!»

— «Şimdiye kadar başka bir isim kullandınız mı?» Gotch, bir an hiç kımıldamadan oturdu. «Hayır.» Ellery, lakayt bir tavırla, «Bunu öğrenebileceğimizi

unutmayın,» dedi.

— «Allah kahretsin! İstedığınızı öğrenin!»

— «Fakat öğrenmemizin lüzumu da yok. Bu son görüş-me, Mr. Gotch! Dostumuz kaatilin fazla vakti de kalmadı. Tabancayı neden kuş yuvasına sakladınız?»

Gotch, başını sallayarak, «Siz iyice oynatmışsınız!» diye gürlledi. Ellery, otomatiği beşinci defa açarak, ışığa tutarken o da dışarı çıktı.

Detektif Flint, hol kapısından, «E, Mr. Queen?» dedi. «Şimdi ne yapacağız?»

— «Bir şey yapmayacak ve ağır ağır yollanacaksın, Flint!»

Detektif hiddetle kapıyı vurarak, kapattı.

192

Sheila, gölgelerin arasından fırladı. «Babamı bu işe ka-rıştırmamanın ne lüzumu vardı?... Ona da diğerleri gibi mua-mele ettin—»

— «Kamufraj için lâzımdı bu, Sheila.»

Kız, şüpheyle, «Öyle mi?» diye homurdandı.

— «Her şüpheliyle aynı şekilde konuşuyormuşum gibi yapmam şarttı.»

Sheila, buna inanmamıştı. «Neden?»

Charley, sıkıntılı bir tavırla söze karıştı. «Ne yapmak is-tediğini bir türlü anlıyamadım, Ellery. Fakat ne olursa ol-sun,—hiç bir şey öğrenemediğinin farkındayım.»

Ellery, neşeyle cevap verdi. «Bu da plânıma dahil... Bu da plânıma dahil... Daha işimiz çok—»

Sheila, «Hişşş..!» diye fısıldadı. «Biri—»

Charley, başını salladı. «Verandada...»

Ellery, azametle elini sallayarak, onları yerlerine gönder-di. Kendisi de ışıklı sahadan çıkıp, duvara yapıştı. Artık odada çit çıkmıyor, sadece büyük saatin tıkırdıları duyulu-yordu. Sonra karanlık

verandadan, çevik, ihtiyatlı ayak ses-leri aksetti. Ellery, gölgelerin arasında hafifçe eğilerek, ayak-larının ucunda yükseldi. Atılmağa hazırdı artık.

MüfettişQueen,camlı kapıların birinden kütüphaneye süzüldü.

Ellery, başını sallıyarak, güldü. «Baba... Baba...»

Müfettiş, loş odada etrafına bakarak, müteredit bir tavırla bir iki adım attı. Oğlunun nereden seslendiğini anla-mağa çalışıyordu.

Charley, ileri atıldı. «Ellery! Seni tilki seni! Ne yapmak istediğini şimdi anladım!»

Sheila da öne doğru koştu. «Fakat, Ellery—eğer öyleyse, bundan vaz geçmelisin! Tehlikeli bir şey bu!»

MüfettişQueen,onlara bakarak, gözlerini kırıştırdı. «Ne oluyor? Ellery, yapmaman lâzım gelen şey nedir?»

— «Hiç, baba, hiç...» Ellery, gölgelerin arasından sıyrıldı. «Işıktan çekil, baba. Bekliyoruz.»

Mor İzler — F : 13

— «Neyi bekliyorsunuz? İstedğin gibi rivayeti etrafa yaydım, sonra da ortadan kayboldum. Ama bütün gece pi-nekliyecek değilim—»

Ellery, babasını karanlıkların arasma çekti. Yaşlı adam, «Bu iş hiç hoşuma gitmiyor,» diye şikâyet etti. «Ne oluyor? Ben içeri girdiğim zaman neden o kadar heyecanlandınız? Niçin sesiniz sedanız çıkmıyordu?» Sonra masadaki yuvada duran tabancayı farketti.

Ellery, başını salladı.

Müfettiş, ağır ağır, «Demek mesele buydu?» dedi. «Hep-sinin de kaatili bildiğini sanmalarını bu yüzden istedin. Bir tuzak bu.» `

Sheila, güçlükle nefes alıyordu. «Tabii... Hepsiyle biraz evvel konuştu. Saçma sapan sualler sordu—»

Charley, atıldı. «Bunu tabancayı görmeleri için yaptı. Masa da verandaya o kadar yakın ki.»

Müfettiş, kati bir tavırla, «Ellery,» dedi. «Bunu yapa-mazsın!»

Bizim dahi, cevap verdi. «Saçma!»

— «İçlerinden biri usulca verandaya çıktı diyelim. Ayak seslerini duymayabilirsin. Adamı göremeyeceğin muhakkak.» Müfettiş, masaya yaklaştı. «Kaatilin işi çok kolay. Veranda-dan elini uzatıp, tabancayı kapacak ve sana ateş edecek.»

Sheila, bağırdı. «Üstelik tabancada kurşun da var! El-lery, baban çok haklı.»

Charley, kaşlarını çattı. «Tabancada tabii kurşun var. Onlara kurşunu göstermek için az uğraşmadı.»

Müfettiş, içini çekti. «Kurtulamazsın, Ellery. Müthiş bir tuzak kurdun. Hepsi de kaatili bildiğini sanıyorlar. Tabanca, erişebilecekleri bir yerde. Evet, tuzak kurmuşsun ama ken-dini yem olarak kullanmana müsaade edeceğini sanıyor-san—»

Ellery, sakın sakın, «Ben de bazı ihtiyat tedbirleri aldım tabii,» diye gülümsedi. «Celin... Üçünüz de buraya gelin...»

Müfettiş oğlunun peşi sıra kapıdan uzaklaşarak, odanın daha karanlık bir köşesine gitti. «Nasıl tedbirler?» 194

Sheila'yla Charley de kapının önünden ayrıldılar. Gerile-yerek, baba oğulun yanına sokuldular. «Sheila, sen kütüpha-neden çıksan daha iyi—»

Müfettiş, homurdandı. «Bir dakika, Charley! Nasıl ted-birler, Ellery?»

Ellery, güldü. «Velie, dışarıda, verandada o Mağribi sti-li sütunlardan birinin arkasından bekliyor. Biri buraya yak-laşırken onu yakalıyacak ve—»

— «Velie mi?» Müfettiş, hayretle baktı. «Ben buraya ve-randadan girdim. Velie, beni ne gördü, ne de ayak seslerimi duydu! Dışarısı zifiri karanlık. Velie'nin kim olduğumu anla-ması imkânsızdı. O halde ben camlı kapıdan içeri girmeden evvel beni neden yakalamadı?»t

Ellery de babasına baka kalmıştı. «Bir terslik oldu! Ve—lie'nin başı dertte. Haydi! Gel, baba!» Deri kaplı masanın he-men arkasındaki kapıya doğru iki adım attı. Diğerleri de onun peşinden gittiler. Sonra genç adam durakladı. •Hem de tam ışık gölcüğünün kenarında.

Karanlık, kapkaranlık terasdan ince bir şey uzanmıştı. Bir yılan. Hayır, bu bir yılan değil bir insan koluydu. Fakat hâdise o kadar süratle cereyan etti ki ne olduğunu iyice an-lıyamadılar bile. Sadece, Ellery de dahil olmak üzere, hay-retle durakladılar. Şaşkın şaşkın bakmıyorlardı.

Terasdan uzanan el, eldivenliydi. Müthiş bir süratle, masada, kuş yuvasının içinde duran 25 lik otomatiği kaptı, hayran olunacak bir çeviklik ve yumuşaklıkla küt namluyu Ellery'nin kalbine doğru çevirdi.

Aynı anda bir kaç şey birden oldu. Sheila, Charley'in koluna yapışarak, acı acı bağırdı. Ellery, kendisini korumak ister gibi elini kaldırdı. Müfettiş, homurdanarak, oğlunun bacaklarına doğru atıldı.

Fakat bütün bunlar olmadan evvel—eldivenli el Colt'un tetiğini çekti. Tabancanın namlusundan bir alev ve duman fıskırdı.

Ellery, yere yığıldı.

195

25. Sönmeyen ışık..,

Kol, el ve tabanca kayboldu. Sadece duman kaldı. Bu, masanın üzerinde, küçücük bir bulut gibi dolaşıyordu. Son-ra tembel tembel lâmbaya doğru ilerledi.

Yere kapaklanmış olan Müfettiş, hızla dönerek, Ellery'-nin ceketinin yakasına yapıştı. «Ellery... Oğlum...»

Genç adamı sarstı.

Sheila, fısıldadı. «O—? Charley!» Yüzünü, genç avukatın göğsüne gömdü.

Charley, onunla meşgul olacak halde değildi. «MüfettişQueen—Ellery—» Genç adam, Ellery'nin kolunu çekiştirdi.

Ellery, inleyerek gözlerini açtı.

— «Ellery!» Yaşlı Müfettişin sesi hayretle yükseldi. «Bir şeyin yok ya, oğlum?»

— «Bir şeyim yok mu?» Ellery, kendini zorlayarak, doğ-rulup oturdu. Başını şiddetle salladı. «Bana ne çarptı? Ha-tırladığıma göre—bir kol—bir tabanca—»

Sheila, yere, genç adamın yanına diz çöktü. «Müfettiş, bacaklarına doğru atıldı. Kimıldama. Arkası üstü uzan! Charley, yaraşma bak! Yardım et de ceketini çıkaralım—»

Charley, haykırdı. «Doğru dur, kahraman! Kimıldama-nın sırası mı? Bir de tuzak kurarsın, ha?»

Müfettiş, «Rica ederim,» dedi. Nişanlılar, durakladılar. Şimdi çömelmiş bekliyorlardı. Ellery, hâlâ başını sallıyordu. «Yaran nerede, oğlum? Fakat kan görmüyorum—»

Ellery, hiddetle, «Yaram yok,» diye cevap verdi.

Sheila, fısıldadı. «Çıldırıldı galiba?... Acaba iç kanama—»

Charley de usulca, «Onu şu kanapeye yatıralım,» diye mırıldandı.

Müfettiş, başını sâllıyarak tekrar oğlunun üzerine eğildi. «Buraya bak, yavrum. Hareket etmeğe kalkma. Seni şim-di kaldırıp, şu kanapeye götüreceğiz. Bel kemiğine bir şey olduğunu sanmıyorum. Zira doğrulup oturabildin. Onun için emniyetle—»

196

Charley, «Sheila,» diye fısıldadı. «Bir doktor çağır.»

Ellery, birdenbire etrafına bakındı. Sanki ilk defa neler olduğunu anlamıştı. Hiddetle, bağırdı. «Ne var? Neden ba-şımda fısıldaşıp duruyorsunuz? Gidip o manyak kaatili ya-kalasanıza!» Ve ayağa fırladı.

Müfettiş, geriledi. Ağız bir karış açık kalmıştı. «Sen ya-ralı değilsin!»

— «Tabii yaralı değilim, baba!»

— «Fakat—o kurşun, oğlum... Kaatil bir-bir buçuk met-re geriden ateş etti.»

Sheila, haykırdı. «Seni bir çocuk bile vurabilirdi.»

Charley, «Kurşunun sana isabet ettiğinden eminim, El-lery,» dedi. «Belki yaran derin değil... Bir çizik veya—»

Ellery, hafifçe titreyen elleriyle bir sigara yaktı. «Sizi ik-na için strip - tease mi yapmam lâzım?» Hiddetle gömleğinin önünü açtı. Lâmbanın ışığında bir şey parıldadı. Madeni bir Şey...

Müfettiş, inledi. «Kurşun geçirmez yelek.»

— «Sana bazı tedbirler aldığımı söyledim, baba. Sadece Velie'ye güvenmekle olmazdı. Bu, geçen sene Scotland Yard'-dakilerin sana hediye ettikleri çelik-örgü yelek.» . Güldü. «Bu sene şık hafiyeler bunlardan giyiyorlar...» Ellery, elini babasının omzuna vurduktan sonra onun kalkmasına yardım etti.

Müfettiş, oğlunun elini sıktıktan sonra aksileşti tabii. «Siska sen de! Dokunur dokunmaz yere yuvarlandın. Hiç bir zaman iyi bir polis olamayacaksın!»

Charley, «Polis dediniz de aklıma geldi,» diye atıldı. «Komiser Velie ne oldu?»

Ellery, haykırdı. «Velie! Hay Allah! Ben iyice sersem olmuşum! Yolumdan çekilin!»

— «Dikkatli ol, Ellery! Kaatil kimse, tabancayı da bera-ber götürdü.»

Ellery, en yakındaki kapıdan fırladı. «O alçak çoktan or-tadan kayboldu.» Sonra içeriye seslendi. «Sheila, ışıkları ya-kar mısın?»

197

Genç kız, hole doğru koştu. Bir dakika sonra veranda bir ışık denizinde yüzüyordu sanki.

Charley Paxton, nefes nefese, «Kaatil görünürse yok,» dedi.

Müfettiş, bağırdı. «İşte tabanca! Kaatil bunu kütüphane-nin önüne, verandaya atıvermiş! Velie! Neredesin? Yarabbi! O budalayla da başım dertte.»

Ellery, «Velie!» diye kükredi.

Detektif Flint, paldır küldür holden dışarı uğradı. Koca eliyle de Sheila'nın kolunu sıkı sıkı tutmuştu. «MüfettişQueen, bu kızı holde yakaladım. Elektrik düğmesiyle oynu-yordu.»

Müfettiş, gürlledi. «Koca budala! Sen Velie'yi ara. MissBrent'i Ellery yolladı!»

Flint, çok şaşırılmıştı. «Baş üstüne, efendim.» Adam, ve-randadaki boş iskemleleri yoklamağa başladı. Sanki Velie'nin birdenbire bunlardan birinde belirivereceğini sanıyordu.

— «İşte burada!» Ellery'nin sesi güç duyuluyordu. Onu verandanın bir ucunda buldular. Yere yığılmış olan Velie'nin yanma diz çökmüş, iri yarı adamın yanaklarını hiç acıma-dan tokatlıyordu. Diğerleri koşarak yanlarına gelirlerken, Komiser de gargara yaparmış gibi bir ses çıkararak, gözle-rini kırıştırdı.

Sonra, «Guuk!» dedi.

— «Hâlâ kendine gelememiş.» Müfettiş, adamın üzerine eğildi. «Velie!»

— «Hi?» Komiser, camlaşmış gözlerini âmirine dikti. ElleryQueen, endişeyle, «Çok mu fenasın, Velie?» diye

sordu. «Ne oldu?»

— «Ah...» Velie, inleyerek doğruldu. Eliyle de başını yokluyordu.

— «Yavaş... Yavaş...» Velie, ağır ağır konuşuyordu. «Şu sütunlardan birinin arkasına gizlenmişim. Birdenbire—ahh.. Sanki dünya başıma yıkıldı.» Heyecanla bağırdı. «Kafamın arkasında koskocaman bir şiş var.»

198

Ellery, ayağa kalktı. «Arkadan vurmuşlar. Hiç bir şey görmemiş, hiç bir şey duymamış, hiç bir şey bilmiyor... Gel, Velie, gel... Sağ kalmış olman bir mucize.»

Velie'ye hücum eden adam en ufak bir ipucu bırakma-mıştı. Flint de hiç bir şey görmemişti. Adamın, Ellery'i öl-dürmeğe kalkan kaatil olduğuna karar verdiler.

Kütüphanede dönerlerken, Charley, «Tuğanı mükemmel-di,» diye güldü. Sonra da başını salladı.

Ellery, dişlerinin arasından, «Kaatil çok zeki,» dedi. «Çevik... Kaypak bir mahlûk o. Onu yakalamak için çengel kullanmak lâzım.» Hiddetle düşünmeğe başladı. MüfettişQueen, elbisesini tetkik ederken, Velie de ilk yardım için iç-ki dolabına koştu.

Müfettiş, «Garip...» diye mırıldandı.

— «Ne?» Ellery'nin babasını pek dinlediğiyoJKtu.

— «Hiç, oğlum.»

Müfettiş bu sefer de bütün ışıkları yakarak kütüphaneyi araştırdı. Etrafına bakındıkça, hayreti de büsbütün artıyor-du. Nihayet araştırmadan büsbütün vaz geçerek, «İmkân-sız,» dedi.

Velie, sordu. «İmkânsız olan nedir?» İki kadeh içkiyle ilk tedaviyi yapmış ve kendine de gelmişti.

— «Neden bahsediyorsun, baba?»

Müfettiş, homurdandı. «Düştüğün için hâlâ akim başın-da değil. Yoksa bunu ben söylemeden anlarsın. Bu odada ateş edildi değil mi?»

Ellery, haykırdı. «Kurşun! Kurşunu bulamadın mı?»

— «Hayır... Kurşun ortada yok. Duvarlarda, eşyalarda, hattâ tavan ve döşemede de en ufak bir iz bırakmamış!»

Sheila, atıldı. «Kurşunun bu odada olması lâzım. Zira kaatil doğrudan doğruya buraya ateş etti.»

Charley, «Her halde bir yere çarpıp sekti...» dedi. «Bel-ki de garip bir münhane çizip bahçeye fırladı.»

Müfettiş, homurdandı. «Belki... Fakat sektiğini gösterecek izler nerede? Kurşunlar, havada kendi kendilerine sek-mezler, Charley. Kurşun burada yok!»

199

Ellery, mırıldandı. «Yeleğim! Kurşunun yeleğime sap-lanmış olması lâzım. Veya, sektiye muhakkak bir iz bırak-tı.» Gömleğini tekrar açtı. Babasıyla birlikte göğsünü kapla-yan çelik yeleği tetkik etti. Fakat bunun üzerinde en ufak bir iz bile yoktu. Ne bir sıyrık, ne çöküntü ve ne de barut ya-nığı. Üstelik genç adamın gömleğiyle ceketi de delinmemişti.

MüfettişQueen,haykırdı. «Fakat silâh sesini hepimiz de duyduk! Ateş edildiğini gördük! Nedir bu? Yeni bir sihirbaz-lık mı? Yine 'Kaz Ana' oyunlarından biri mi?»

Ellery, gömleğini ağır ağır düğmeledi. Velie, elinde bir şişe ırlanda viskisi kaşlarını çatmış, düşünmeğe çalışıyordu. Müfettiş, verandadan aldığı Colt'a hiddetle bakmaktaydı. Gömleğinin üst düğmesini iliklemekte olan Ellery, birdenbi-re güldü. «Tabii... Ah... Tabii.»

Müfettiş, aksi aksi, homurdandı. «O kadar sevinecek ne var?»

— «Mesele şimdi anlaşılıyor!»

— «Hangi mesele?»

Velie, viski şişesini bırakarak, ayaklarını sürüye sürüyeQueen'leredoğru gitti. Sert hatlı yüzünde pek acaip bir ifa-de belirmişti.

Ellery, içini çekti. «Baba,,Robertve Maclyn Potts'u ki-min öldürdüğünü biliyorum!»

DETEKTİF OLABİLİR MİSİNİZ?

İkizleri öldüren kaatilin kim olduğunu anladınız mı?

Romanın bu kısmına kadar cinayetlerin çözülebilmesi için lüzumlu bütün ipuçları verildi. Şimdi siz de ElleryQue-engibi bütün bu malûmatı değerlendirerek hakiki kaatilin kim olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Evet... 'Kaz Ana' şiirlerinde söylendiği gibi, «Kaatil Serçe kim?»

200

BEŞİNCİ KISIM

26. Kaatil Serçenin adı...

MüfettişQueen,«Hakikaten biliyor musun?» diye sor-du. «BU sadece bir tahmin değil ya?»

Ellery, sanki meselenin basitliğine çok şaşmış gibi, hay-retle cevap verdi. «Hakikaten biliyorum.»

Sheila, haykırdı. «Fakat—nasıl bilebilirsin? Birdenbire ne oldu da, hakikati keşfettin?»

Charley Paxton,ciddileşmişti. «Ne olmuşsa olmuş! Ben asıl kaatilin adını öğrenmeği istiyorum!»

Velie, başını yoklayarak, «Ben de öyle,» dedi. «Maistro, onun kim olduğunu açıkla da biz de gölgeleri kovalamaktan vaz geçelim. Kaatili çabucak yakalıyalım!»

MüfettişQueen,meşhur oğlunu şüpheyle süzüyordu. «El-lery, yoksa bu da senin 'tuzak' lardan biri mi?» Ellery, içini çekti. Dik arkalı sandalyeye oturarak, dik-meklerini dizine dayadı. «Bu,» diye başladı. «Bana, 'Kaz Ana' şiirlerini hatırlatıyor—»

Velie, inledi. «Yarabbi!»

Ellery, aldırmadı bile. Sözlerine devam etti. «Robert'le Maclyn'î kim öldürdü? 'Ben öldürdüm,' dedi. Serçe. Ardıç kuşunun matemini kim tutacak? 'Ben,' dedi Kumru... Aslın-da bu şiirler siyasi ve sosyal hiviclermiş... Hepsi de Potts meselesine ne kadar uyuyor değil mi? Bilmiyorum, Ardıç kuşu kim?Robertmi, yoksa Maclyn mi? Fakat Serçenin kim olduğunu anladım! Charley, yalnız kaatilin kim olduğunu sa-na anlatabilmem için neler yaptığını da göstermem lâzım. Aksi takdirde bana inanmazsın.»

201

Sheila,yalvırdı. «Hâdiseyi istediğin şekilde anlat. Yalnız,, çabuk ol, Ellery!»

Genç adam, ağır ağır bir sigara yaktı.«Thurlow,düello merakına kapılınca gidip on dört tabanca aldı. On dört...Velie,bu silâhların kaçını bulabildin?»

Velie,irkildi. «Kim? Ben mi? On iki.»

— «Evet.RobertPotts'la yapılan düelloda kullanılan iki silâh, İhtiyar Kadm'mThurlow'ungizli dolabından çaldığı tabanca... Ve yine orada bulunan dokuz silâh... Tam oniki tabanca...Thurlow,Cornwallmağazasının silâh kısmından aldığı on dört tabancanın on ikisi... Yani—iki silâh eksikti.» Ellery, dalgın dalgın etrafına bakarak, bir tabla aradı.Sheila,ayağa fırlayarak, hemen bir tane getirdi. Genç adam, kıza gülümsedi.Sheilada heyecanla tekrar yerine oturdu. Ellery, sözlerine devam etti. «İki tabanca eksikti. Sonradan bunların hangileri olduğu anlaşıldı. Bu iki silâh,Thurlow'-un,Robert'le düello etmek için getirdiklerinin eşiydi. 25'lik bir otomatikColtve 38'lik birSmith-Wesson... Bu biraz tu-hafıma gitti. Diğer on iki silâh ne tip şeylerdi?» Genç adam, cüzdanından tabancaların listesini çıkardı. «25'lik otomatikColt,38'likSmith-Wesson,22'likHarrington-Richardson,32'lik İver Johnson, 25'likSchmeisser,22'likStevens,22' likI.J. Champion, 7.65 mm. lik Stoeger Luger, 7.65 mm. likMauser,22'likHighStandard, 9mm.likBrowning,6.35 mm. lik Ortgies...» Ellery, listeyi cebine soktu. «Daha o zaman listedeki on iki tabancanın başka başka olduğunu gördüm. Listeye bakınca anlaşılan başka bir hakikati de ilâve edebi-lirdim. Bu on iki tabancanın hem markası değişti, hem de tip ve çapları birbirlerinden tamamiyle farklıydı. Bir silâh mağazasında bulunabilecek çeşitlerin içinden en birbirlerine benzemeyenleri seçilmişti... Fakat— buna karşılık on üçün-cü ve on dördüncü tabancalar—yani kayıp iki silâh—listedeki ilk iki tabancanın eşiydi! Benzeri değil, tamamiyle eşit!» El-lery, dikkatle yanındakilere baktı.«Thurlow'unCornwallmağazasından aldığı on dört silâhın arasında çift olan iki ta-

202

banca vardı. Neden? Neden, o sırada söylediğimiz gibi pek küçük bir silâh olan 25lik otomatik Colt'tan iki tane alın-mıştı? Neden yine ufak bir tabanca olan 38likSmith-'Wes-son'dan iki adet seçilmişti? Tabii aslında bunlar düello ta-bancası da değillerdi. Maamafih adam öldürmeğe yarıyor-lardı, o da başka.

FakatThurlow'un koleksiyonunda şafak vakti yapılacak düello gibi romantik bir işe daha uygun si-lâhlar da vardı. O halde neden bu iki tabanca seçilmişti? Bu küçük tabancalar?»

Sheila, «Belki,» dedi. «Bu bir tesadüftü.»

Ellery, «Evet,» diye mırıldandı. «Tesadüf olabilirdi. Fa-kat mantık bunun tesadüfle hiç bir alâkası olmadığını da gösteriyordu, Sheila. Olanlara bakalım... Düello gecesi Thur-low, sofrada Robert'e istediği silâhı seçebileceğini söyledi ama kardeşine o çift olan tabancalardan da getirmede. Dü-ello için birbirinin eşi olan 25lik Golfları veyaSmith- Wes-sonları seçmesi doğru olmaz mıydı? Bundan daha normal bir şey düşünülebilir miydi? Lâkin,Thurlowböyle yapmadı. Robert'e ayrı tip iki tabanca götürerek, bunlardan birini seç-mesini istedi. Tesadüf? İmkânsız! O haldeThurlow'unbu hareketinin bir sebebi vardı. Bir plânı... Bir arzusu...»

MüfettişQueen,kaşlarını çattı. «Ne olabilirdi bu?»

— «Robert'inThurlowtarafından getirilen iki tabanca-dan birini seçmesinin neticesinde ne oldu, baba? Bunu dü-şün. Yani—Robert,hangi silâhı seçerse seçsin,Thurlow'unyine bir değil, bir çift tabancası vardı. Birbirinin eşi iki ta-bancası.»

Charley, haykırdı. «Bir çift! Tabii!Robert, Smith -Wes-sonü seçince o birbirine benzeyenColtda kendisine kaldı!»

Ellery, başını salladı.«Robert,Colt'u seçseydi yine aynı şey olacaktı.Thurlow'unplânında bir aksama olmaması lâ-zımdı. Yani— adamın elinde birbirinin eşi iki tabanca kal-ması şarttı. Tabii o zaman ortaya şu mesele çıkıyordu: Ne-den iki tabanca? Bu suali o zaman cevaplandıramadım. Lâ-kin şimdi her şeyi biliyorum.»

203

Müfettiş, aksi aksi, «Bir dakika, oğlum,» diye homurdandı.«Thurlow'unelinde iki değil on iki birbirinin eşi tabanca kalsaydı, ne olurdu yani? Bu o kadar mühim mi?»

— «Ne elemek istiyorsun?»

— «Ne demek isteyeceğim?Thurlow'unkaatil olamiya-cağma tâ o zaman karar verdik. İçine boş kapsül konan 25 lik Colt'u adamın yatak odasına bıraktın. Sonra da ertesi sabah düelloda kullanılması için gidip aldın. O arada Thur-low buna elini bile sürmedi. Sürmesi imkânsızdı. Bunu ken-din de söyledin.»

Velie, atıldı. «Bu doğru, Maistro.Thurlow,gece yatak odasına çıkmadı. Tabancadaki boş kapsülü alıp, yerine ha-kiki kurşunu koyamazdı. Zira evvelâMissBrent'le CharleyPaxton'un,daha sonra da senin yanındaydı.»

Genç avukat, başını salladı. «Öyle... Evvelâ burada She-ila ve benimle konuştu, Ellery. Sen, içinde boş kapsül bu-lunan tabancayı yatak odasına bıraktıktan sonra yanımıza geldin. Hep birlikte Kulüp Bongo'ya gittik... YaniThurlow,bütün gece bizden ayrılmadı.»

MüfettişQueende ilâve etti. «Yalnız o kadar mı?Thur-low'unodasındaki tabancanın kurşununu üç kişinin değış-tirmesine imkân olmadığını da söyledin. Yani—Charley,MissBrent veThurlow'un...»

Velie, alay etti. «Hakikatleri unutma, Maistro. Hakikat-leri unutma.»

Ellery, mahzun mahzun gülümsedi. «Ağzınızdan 'haki-kat' ten başka lâf çıkmıyor. Neyse. Size çatmamam lâzım. Ben de bir ara bu kelimeyi dilime dolamıştım. Evet, hepiniz de haklısınız.Thurlow,komodun üzerine bıraktığım Colt'u alıp, içindeki boş kapsülü hakiki kurşunla değıştiremezdi.»

Babası, kükredi. «O halde deminden beri ne saçmalı-yorsun?»

Ellery, sakin sakin, «Deminden beri şunu anlatmağa ça-lışıyorum,» dedi. «Buna rağmenThurlow,kardeşi Eobert'i bilerek, isteyerek öldürdü!»

204

Velie, şüpheyle sağ kulağını karıştırdı. «Ha?»

— «Thurlow, bilerek—»Sheila,, durakladı.

Charley Paxton,«Fakat Ellery,» diye itiraz etti. «Daha demin itiraf ettiğin—» |

— «Demin,Thurlow'unColt'daki kapsülü değiştiremiye-ceğini söyledim. Onu mu kastediyorsun,Charley?Evet.Thurlow,kapsülü değiştiremezdi. Değiştirmedim... Anlamı-yor musunuz?Thurlow,birbirinin eşi olan o iki tabanca sa-yesinde hem `imkânsız' gibi gözükken bir cinayet işledi, hem de yakasını kanunun pençesinden kurtardı. Dinleyin!» El-lery, sigarasını tablaya bastırarak, ayağa fırladı. «Hepimiz, kaatilin Golftaki kapsülün yerine hakikî bir kurşun koydu-ğunu sandık.RobertPotts'un ancak o şekilde öldürülebile-ceğini düşündük. Fakat—ya o boş kapsül tabancadan hiç bir zaman ekarılmadıysa?»

Diğerleri, ağızlarını bir karış açarak aptal aptal genç adama baktılar.

— «Ya, düelloda içinde boş kapsül bulunanColtdeğil de onun eşi kullanıldıysa?»

Bu sözleri duyan Müfettiş inleyerek, ellerini ak saçlı ba-şına vurdu. Meseleyi anlamıştı.

Ellery, bir sigara daha yakarak, «Ne basit değil mi?» di-ye mırıldandı. «Thurlow, içine boş kapsül koyduğumuz 25 lik Golfu kullanmadı. Hayır. İçinde hakiki kurşun olan di-ğer Golfu kullandı. Demin kaatil beni öldürmeğe kalktığı zaman şu hakikat de ortaya çıktı:Thurlow,Golfları Robert'-le düelloya başlamadan evvel değiştirmişti. Hem de bizim gözlerimizin önünde. Kaatilin bu odada bana ateş etmesi bu-nu ne şekilde ortaya koydu?Robert'in ölümünden beri,— onu öldüren tabanca,—yani içinde hakiki kurşun olduğunu bildiğimizColt,sende baba. Bunun içinde hakiki kurşun ol-duğu muhakkak, yoksaRobertvurulup ölmezdi. Evet... Dü-elloda kullanılan tabancayı cinayet delili olduğu.için sen al-dın, baba... Bu günHoratio Potts,diğer Colfu bahçedeki çınar ağacında buldu. Bir iki dakika evvel, kaatil o Golfla

205

bana ateş etti. Hem de çok yakından. Lâkin kurşun üzerim-de en ufak bir iz bile bırakmadı. Ne ceketim delindi, ne çelik yelek çizildi... Elbisemde baruk yanığı da yok. Odada da kurşunu veya bunun bir yere çarparak sektiğini gösterecek en ufak bir delil bile bulamadık... O halde bu hâdiseyi ancak bir şekilde izah edebiliriz: Bu akşam kaatilin kullandığı Colt'un içinde boş kapsül vardı. Fakat bizde ThurlowünRobert'le yapacağı düello için seçtiği Colt'a boş bir kapsül koymuştuk... Netice: Kaatilin bu akşam masadan kaptığı Colt, ilk tabancaydı. Yani, düello gecesı sabaha kadarThur-lowünyatak odasındaki komotun üzerinde duran, şafak vakti oradan alıpThurlowüneline verdiğim ve hatırlayaca-ğınız gibi onun sağ cebine attığı tabanca!Thurlowünbir iki dakika sonra o cebinden çıkarmadığı tabanca! Evet, Thur-low tabancaları gözlerimizin önünde değiştirdi. Bunu bil-dikten sonra başvurduğu hilenin ne kadar basit, ne kadar çocukça olduğunu anlamak kabil! İki tabancası olması, kurşunları değiştirmesine lüzum kalmamasıThurlowünplâ-nının en ince, en zekice tarafı. Adam bu sayede yakasını kurtardı. Her halde bizi kapıdan dinlemiş ve 25'lik Colt'taki hakiki kurşunun yerine boş kapsül koymağa karar verdiği-mizi anlamıştı. Biz onda bir tek Colt olduğunu sanıyorduk. HalbukiThurlow,iki Colt almıştı. Onun için bizim plânımı-zı tatbik etmemize de göz yumdu. Biz, birinci

Coltü zararsız hale soktuk. Fakat, buna rağmenThurlowRobert'i yine de öldürdü, üstelik şüpheleri üzerinden de attı! Hattâ herkesi, meçhul bir kaatilin elinde oyuncak olduğuna da inandırdı... Evet,Thurlow,fırsattan istifade etmesini bildi. Sheila, senin kendisini alıp kütüphanede oyalamana müsaade etti. Char-ley, senin buraya, onların yanma gelmene aldırmadı. Her halde ben aşağıya inip, size katıldığım zaman sevincinden ye-rinde duramayacak hale girdi. Sonra ne yaptı? Hatırlarsınız, Kulüp Bongo'ya gitmemiz içinThurlowısrar etti.Thurlow'un yüzünden orada sabaha kadar kaldık, eve de ancak düel-lo zamanı döndük. Artık hiç kimseThurlowünodasına b-

206

raktığım tabancadaki boş kapsülü değiştirme fırsatı buldu-ğunu iddia edemezdi. İçinde o öldürücü kurşun bulunan ikinci bir ColtünThurlowünsağ cebinde olduğunu nere-den bilecektik... Evet, ikinci Colt bütün geceThurlowünya-nındaydı. Burada... Kulüp Bongo'da... Onun nekadar sinsi olduğunu görüyor musunuz? Gece kulübünden buraya dö-nünce, saf saf, şahidi olduğumu iddia ederek beni odasına yolladı. İçinde boş kapsül bulunan Coltü ben getirdim. Zira sonradan odasında tabancayla yalnız kaldığını söylemeleriThurlowünişine gelmezdi... Ben, aptal gibi,Thurlowünis-teğini yerine getirerek tabancayı ona, bir sürü şahidin gözle-ri önünde verdim. O da bunu derhal ceketinin cebine attı... Sonra—o düello komedisi başladı.Thurlow,cebinden 25'lik Coltü çıkardı. Bunun, içinde boş kapsül bulunan tabanca ol-madığım nereden anlıyacaktık? Kendisine uzattığım Coltün hâlâ cebinde olduğunu nereden bilecektik? Elindekinin, ilk silâhın boy, bos, görünüş bakımından ilk tabancanın eşi ol-duğunu nereden tahmin edecektik?»

Müfettiş, inledi. «O delinin üzerini aramak kimin aklına gelirdi? Zaten o sırada Colt'larm çift olduğundan da haberi-miz yoktu.»

— «Öyle.Thurlowda bunu biliyordu. Yani adam için hiç bir tehlike yoktu. Cinayetten sonra ilk Coltü sakladı. Bu-nu çınar ağacmdaki kuş yuvasına gizledi. Merkezde koyduğu-mun boş kapsül hâlâ tabancanın içindeydi.»

Müfettiş, homurdandı. «Tabii daha sonra gidip Mac'î düelloya davet etti. Bunu işlediği cinayeti maskeleyen için yapıyordu. Artık biz, onun kaatil olduğunu aklımıza bile ge-tirmeyecek, kendisinin bu işe çılgınlığı, deliliği yüzünden ka-rıştırdığını düşünecektik. Biz, sabahleyin düello yapılması-nı beklerken, o gece yarısı gidip Mac'î öldürdü... Evet,Thur-lowhakikaten çok zeki.»

Velie, «Peki ama,» diye atıldı.«Thurlowikizleri neden öldürdü?»

Sheila, «Çünkü onlardan nefret ediyordu,» diyerek, ağla-mağa başladı.

207

Charley, genç kıza sarıldı. «Yapma, sevgilim. Ağlama... Susmazsan seni buradan çıkarırım.»

Sheila, hıçkırdı. «Hep o eski hikâye... Nefret... Delilik...»

Ellery Queen,istihzayla, «Hiç de değil,» diye mırıldandı. Sheila, çabucak başını kaldırdı. Hepsisi de şaşırılmışlardı.«Thuriowüncinayet plânının delilikle, çılgınlıkla hiç bir alâ-kası yok. Bana inan, Sheila. Soğukkanlı, mantıki, zâlim ve sinsi bir insanın işi bu.»

Charley, sordu. «Bunu nasıl anladın?»

Müfettiş de bağırdı. «Evet. Sonra ikizleri öldürmekle eline ne geçti?»

— «Eline ne mi geçti?» Ellery, başını salladı. «Mühim bir sual bu, baba. Meseleyi biraz tetkik edelim. Fakat evvelâ şu hakikati açıklayalım: Bu bir değil, iki cinayet meselesi... Şimdi—Robert'le Mac'in ölümü en fazla kimin işine yaradı?»

Hiç biri cevap vermedi.

Ellery, kendi sualini yine kendisi cevaplandırdı.«Thur-iowüntabii. YalnızThuriowün.Bu iddianın sebeplerini an-latasım. Robert'le Mac öldürülmeselerdi, ne olacaktı? İhti-yar Kadın öldükten sonra Potts Ayakkabı Şirketi İdare He-yeti reisini seçmek için derhal bir toplantı yapılacaktı. Yedi kişinin rey verme hakkı olacaktı. Sheila, bunu sen kendin de annenin ölümünden sonra yapılan seçimde söyledin.» Genç kız şaşkın şaşkın başını salladı. «İkizler cinayete kurban git-memiş olsalardı? Muhakkak birinden biri namzet gösterile-cek. Ona kimler rey vereceklerdi? Kendisi, ikiz kardeşi, Sheila ve Mr. Underhill. Louella'la Horatio'nun işin başına geçmek için ne arzuları vardı, ne de kabiliyetleri. O zaman ikinci namzet olarak birThurlowkalacaktı. Peki, ona kim rey verdi? Louella, Horatio veThuriowünkendisi... Yani— ikizler ölmeselerdi, muhakkak birinden biri üçe karşı dört reyle reis seçilecek,Thurlowmağlûp olacaktı.»

Charley, usulca, «Tamam,» diye fısıldadı.

Velie, haykırdı. «Bir rey farkla...»

Müfettiş, düşündü.«Thurlowkaybedecekti...»

208

Ellery, «Evet,» diye mırıldandı. «Üçe karşı dört reyle kaybedecekti.Thuriowünkarakterini biliyorsunuz. Bu onun için korkunç bir 'mağlûbiyet' olacaktı. Şerefine leke sürüle-cek, gururu kırılacaktı. Daha doğrusuThurlowböyle düşü-nüyordu. Ailenin başına geçmek, tahta çıkmak için bütün ömrünce annesinin ölümünü beklemişken, ikinci plâna atı-lacak, kendisine lâyük olan o yeri daha genç biri alacaktı. Evet! BuThurlow için müthiş bir hakaret, korkunç, ağır bir darbeydi! Yalnız bu kadar mı?Thurlow,Sheila,Stephenve ikizlerin, İhtiyar Kadın ölür ölmez asıl soyadlarını almak niyetinde olduklarını da biliyordu. Yani sonunda Potts fab-rikalarının isimlerini bile kaybetmeleri ihtimali vardı. Ne olursa olsun işThuriowünhakiki Potts addetmediği, yaban-cı saydığı kimselerin eline geçecekti...Thuriowünevvelce hayali hakaret ve alayların intikamını almak için neler yap-tığını biliyorsunuz. Potts ismi adam için çok mühimdi. Bu yüzden oturup müthiş bir plân yaptı. Annesinin ölümü yak-laşmıştı. (Dr. İnnis'i çağırın!) Potts isminin unutulup git-memesi için plânını tatbik edecek, annesi hayata gözlerini yumar yummaz, idareyi eline alacaktı. Böylece büyük bir fe-lâkete mani olacaktı!Thuriowünkendisini ne kadar beğen-diğini söylememe lüzum yok tabii...Thurlow,idareyi eline nasıl alabilirdi? Bunun bir tek yolu vardı.Thurlow,ikiz kar-deşlerini ortadan kaldırdığı takdirde muvaffak olabilirdi. Robert'le Mac, birer maniaydı onun için. Hem rey verme hakları vardı, hem de İhtiyar Kadın ölür ölmez onlardan bi-ri reislîğe seçilecekti... İşte bu yüzdenThurlow,Robert'le Mac'î büyük bir soğukkanlılıkla öldürdü. Ve böylece seçimi üçe karşı dört reyle kaybedeceği yerde, ikiye karşı üç reyle kazandı.» Ellery, başını salladı. «Evet!Thurlow,bu korkunç plânı yaparken akli pekâlâ başındaydı! Daha doğrusu kaatil belki deli ama, plânı hiç de delice değil!...Thurlow,Potts ismine tapıyor. Bu anda sabit bir fikir halini almış. Lâkin adamın yaptığı plân, gayet mantıklı.»

Sheila, ağır ağır, «Evet,» dedi. «Ne aptalmışım? Bunu

Mor izler — F : 14

anlamalıydım. Louella ile Horatio, böyle şeylere aldırılmazlar-dı. Onlar, yalnız kalmaktan başka bir şey istemezlerdi. Fa-kat Thurlow—bütün ömrünce bir gölge gibi annemin peşinde dolaştı! İdareyi eline alması o kadar istiyordu ki.»

Ellery, «Ne dersin, baba?» diye sordu. «Benim 'Serçe' yi beğendin mi?»

Müfettiş, kısaca cevap verdi. «Beğendim, oğlum. Fakat bir şeyi unuttun. Basit bir şeyi.»

— «Neymiş o?»

— «Delil. Savcı Sampsonün bunu beğenmesi, ondan sonra da bana, 'Evet, Richard, artık hâkimin huzuruna çıka-biliriz,' demesi şart.»

Uzun bir sessizlik oldu.

Nihayet Ellery, uzun bacaklarını ileri doğru uzatarak, «Delili de kendin bul, baba,» dedi. «Ben sadece hakikati gös-terebilirim.»

Komiser Velie, istihzayla, «Evet,» diye mırıldandı. «Se-nin için yeni kanunlar hazırlamaları lâzım, Maistro. Belki o zaman vaziyet kolaylaşır. Baksana kaatilin kim olduğunu söylüyorsun ama elinde onu elektrikli sandalyeye oturtacak delil yok.»

Ellery, omuzunu silkti. «Bu beni alâkadar eden bir mese-le değil, Velie. Ben her zaman böyle bir vakanın sonunda, 'Tamam,' der ve eve, yetim kalan daktilo makinemin basma dönerim. Fakat bu sefer—» Gözü Sheila'ya kaydı. «Thurlowü içeri tıktıklarını görmedikçe rahat edemeyeceğim. Ancak on-dan sonra, tıpkı kardeşi Louella gibi, ben de kendi fildişi ku-leme çekileceğim.»

Charley, atıldı. «Bir dakika.» Genç avukat, başını salla-mağa başlamıştı. «Zannedersen Thurlowün cinayetlerden biriyle alâkası olduğunu gösterecek bir delil bulabilirim.. Ro-bert'in katliyle alâkası olduğunu! Yarabbi! Ne körmüşüm!»

Müfettiş, «Thurlow iki cinayet işledi ama bunlardan biri için elektrikli sandalyeye oturması kâfi!» diye haykırdı. «An-lat bakalım, Charley.»

210

— «Bunu size daha evvel açıklamalıydım ama o zaman ne mânâya geldiğini bilmiyordum. Vaziyeti, Ellery çift taban-cadan bahsedince anladım. Bir kaç zaman evvel,—kati tarihi herhalde tespit edersiniz—Thurlow bana terzimin adım sordu.»

— «Terzinin adını mı?» Ellery, kaşlarını kaldırdı. «Al-lah Allah! E, sonra?»

— «Onun elbise diktirmek istediğini sanarak, kendisine terzinin adresini verdim. Bir müddet sonra bana bir fatura gelmez mi? Bu evde bir yerde olacak. Savcının istediğinden daha âlâ bir delil! Bunda, 'tvid elbisemin ceketine yapılan değişiklikler' den bahsedilmekteydi.»

— «Tvid mi?»

— «Ben tvid giymem. Bu yüzden faturaya bakar bakmaz bir yanlışlık olduğunu anladım. Sonra Thurlowün bana ter-zimin adını sorduğunu hatırladım. Gidip kendisine bu mese-leyi açtım. Terzinin bana fatura yollamasına sebep olan tvid ceketten bahsettim. O zaman Thurlow, 'Her halde adam be-nim ceketimi kasedetti' dedi. 'Zira terzine bunu biraz tamir ettirdim. Üstelik adam bana bu iş için fatura da yollamadı. Sen, bu borcu öde. Ben sana parayı veririm.'» Charley, hid-detle ilâve etti. «Hakikaten bana parayı da ödedi. Çek ver-medi, tabii. Sinsi herif!»

Ellery, heyecanla, «Tamir!» diye haykırdı. «Ceketin ne-resi değişmiş, Charley? Thurlow, bunu söyledi mi?»

Avukat, cevap verdi. «Hayır, söylemedi. Fakat ben şüp-helendim... Doğrusu bunun sebebini de bilmiyorum. Hesabı öderken terzime sordum. Adam bana, 'Mr. Potts tvid ceketin sağ cebini değiştirmemi istedi,' dedi. 'Bunu çift cep haline soktuk!'

— «Çift cep!» Müfettiş, ağaya fırladı.

— «İki cebin arasında astar varmış.» Sheila, fısıldadı. «Charley... Tamam...»

Velie, güldü. «Çift cep, çift tabanca. Thurlow'a çifte se-lâm!»

211

Müfettiş, ellerini oğuşturdu. «Bu çift cepten deThur-lowüncinayeti evelden hazırladığı anlaşılıyor. Tam aradı-ğımız delil.Charley,teşekkür ederim.»

Ellery de başını salladı. «Evet. Tamam. Bunu ben de tahmin etmeliydim.Thurlow,Golfların cebinde karışmama-sı için tedbir alacaktı tabii. İki tabanca, bir kaç dakika aym cepte duracaktı... Tabii çifte ceple vaziyet çok kolaylamıyor-du... İkinci hakiki kurşun olan tabancayı çift cebin ön kıs-mına, içinde boş kapsül bulunanı ise arka tarafa koyabilirdi. Böylece düello için tabancayı çıkarma zamanı gelince, aradı-ğının yerini kolaylıkla bulurdu.»

Charley,«O ceketi hemen bulup, alın, MüfettişQueen,»diye tavsiye etti.«Thurlow,emniyette olduğunu sanıyor. Onun için ceketle de meşgul değil. Fakat kendisinden şüphe-lendiğinizi anlarsa, ceketi hemen yakar. O zaman Savcı Sampson'a da delil bulamazsınız.»

Biri, verandaya açılan camlı kapılardan içeri daldı. Sen-deleyerek ilerledi.

ThurlowPotts'du bu.

Adamın, tekallüs etmiş olan çehresine bakar bakmaz onun her şeyi duyduğunu anladılar.Thurlow,Ellery'nin kendisini Ölüm Odasına gönderecek olan tahlilini, Charley'-in sözlerini dinlemişti anlaşılan.

O akşam ikinci defaThurlowüno insan üstü çevikliği karşısında yine felce uğramış gibi kala kaldılar. Bu, ruhunu şeytana satmış bir 'Serçe' ydi! Çılgın bir 'Serçe.' Daha oda-dakiler kımıldayamadanCharleyPaxtonüngirtlağına sa-sarıldı.

Tırnaklarını, ,genç avukatın boynuna batırarak, «Seni öldüreceğim!» diye haykırdı. «Onlara cebi anlatırsın ha?» Gafil avlananCharley,yerinden kalkma fırsatı bulamamış, bunu akıl da edememişti.Thurlowünşiddetle hücum etme-si üzerine arkası üstü devrildi. Başı boğuk bir gürültüyle ye-re çarptı.Thurlow,parmaklarını daha da batırdı. Hâlâ tiz bir sesle bağıırıyordu. «Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğimi

212

O cep!... Seni öldüreceğim!»

Sheila da haykırıyordu. «Bayıldı! Başını yere vurdu!Thurlow,dur! Seni pis cellât! İğrenç kasap! Dur artık!»

Queen'lerve Velie, ufacık tefecik adamın üzerine atıldı-lar. Hem de başka başka istikametlerden... Velie,Thurlow'-un bacaklarını yakaladı. Kısa boylu kaatil, hemen onu tek-melemeğe başladı.Ellery, Thurlow'unbir kolunu yakalıya-rak çekti. Müfettiş de öbür kolunu. Buna rağmenThurlow'-unCharley'in girtlağına sarılan ellerini kolay kolay çözeme-diler. Ellery, birdenbire çelik bir kıskaç halini alan o tombul parmakları bin güçlükle açtı.

Shelia, çılgın gibi yere çökerek Charley'in şiş boynunu ovmağa başladı.Thurlow'untırnaklarının bıraktığı derin ya-ralar dış izlerine benziyordu.

Velie, arkadan uzanarak, kolunuThurlow'unboynuna doladı. Fakat o ufacık tefecik adam, gözlerinin yerinden uğ-ramasına rağmen hâlâ tekmeler atıp duruyordu. Kıpırmızı,, vahşi bakışlı gözlerinde

korkunç bir pırıltı vardı.Thurlow,hâlâ, «Onu öldüreceğim!» diye haykırıyordu. «Onu öldüreceğim! İki izleri öldürdüm! Charley'i de öldüreceğim! Öldüreceğim! Öldüreceğim! Öldüreceğim!»

Birdenbire vücudu gevşeyiverdi. Sanki insan değil, bez-den yapılmış bir bebektir. Başını, Velie'nin koluna düştü. Ayak-ları sarktı.

MüfettişQueen,kısaca, «Kanapeye yatır...» dedi.«MissBrent, Charley nasıl?»

— «Fena değil galiba. Kendine geliyor. Charley... Char-ley, sevgilim.»

Velie, ufacık tefecik adamı alarak, kanapeye götürdü.Thurlowüoraya fırlatmadı. Hayır. Onu dikkatle, hattâ he-men hemen müşfik denilecek bir tavırla yatırdı.

Müfettiş, homurdandı. «Çok sinsisi... E, Ellery... Cinayet-leri işlediğini itiraf etti. Sen haklıymışsın... Adamın itirafım duyan şahitlerimiz de var. BuThurlowadlı çingiraklı yıla-nın sonu geldi artık.»

Ellery, üstünü süpürüyordu. «Evet, baba. Cinayetlerin evvelden planlandığı belli. İki çift tabanca almış. Çift cep yaptırmış... Üstelik kendini kurtarmak için beni de şahit ola-

213

.Tak seçti... Cinayet sebebi malûm. Herhalde artık savcuyu ik-na edebilirsin...»

Komiser Velie, «Buna lüzum yok...» dedi. Sesi o kadar acıpti ki hepsi merakla dönerek ona baktılar. Komiser, iri eliyle kanapedeki adamı işaret etti.

Thurlow,hiç kımıldamadan yatıyordu. Bakışları bir tu-haftı. Daha doğrusu gözleri donuklaşmış, ifadesizleşmişti. Şimdi bilyelerden farkı yoktu bu gözlerin. Yüzü kırış kırış olanThurlow,Velie'ya bakıyordu. Nazarlarında ne nefret vardı, ne hiddet ve ne de ıstırap... Adamın artık Velie'yi ta-nımadığı belliydi.

MüfettişQueen,usulca, «Akıl hastahanesine telefon et,» diye mırıldandı.

Ellery, İhtiyar Kadm'ın çıldıran büyük oğluna bakarak,«Ave atquevale,Thurlow,»diye düşündü. «Seni tevkif edip, götürmeyecekler... Artık hâkimin huzuruna çıkmayacak, muhakeme edilip hüküm giymeyeceksin... Elektrikli sandal-yede can vermeyeceksin... Bundan sonra pencerelerinde de-mir parmaklık olan bir hücrede oturacak, görmeyen gözlerle yeşil çayırlara bakacaksın. Gardiyanların üniforma yerine be-yaz, kolalı gömlek giyecekler...»

27. Sonun başlangıcı

ElleryQueen'in, Pottscinayetlerinde oynadığı rolden memnun kaldığı pek söylenemez.

O zamana kadar Ellery, hâdiselerin esrarını çözdükten sonra acıip bir sıkıntıya kapılır, fakat katil avının verdiği bu keyifsizlik, evine dönünce, sihirli bir şekilde geçiverirdi.

Fakat şimdi—?Thurlow Potts,cinayetlerini itiraf edip, çıldıralı bir hafta olmuştu. Lâkin Ellery hâlâ sıkıntidan kur-tulamıyordu.

Genç adam, o korkunç hâdiseyi düşünerek bu haline ba-yağı şaşıyordu. Muvaffak olmuştu. Bunun şüphe götürür ta* rafı yoktu artık.Thurlow Potts,kardeşiRobertPotts'u eliyle öldürmüştü. Aynı şekilde Maclyn Pottsü da katletmişti. Mantık, muzaffer olmuş, suçlu her şeyi itiraf etmiş, dosya

214

da kapanmıştı. Öyleyse—kendisini üzen neydi?

Kral James, sineğe, «Üç Krallığım var,» demişti, «Sen tuttun gözüme kaçtın!»

Ellery'e musallat olan sinek nasıl bir şeydi?

Genç adam o sabah babasıyla kahvaltı ederken, gözün-de bir değil iki sinek olduğunu anladı. Bunlardan biri Thur-low Potts'du. Mantığa, adamın itirafına rağmen Thurlow yi-ne de bir bilmece, bir muammaydı. Ellery, Thurlowün haki-kî karakterini iyice bilmediğinin farkındaydı. Bunu hiç bir zaman öğrenememişti. Adam, mantıkla saçmanın, akılla akılsızlığın karışmasından meydana gelmişti âdeta. Şim-di Thurlow için 'deli' diyorlardı tabii. İşte Ellery de bu-na sinirleniyordu... Adam, deliydi, cinayetleri ise akıllı işi... Belki Ellery'nin sıkılmasının esas sebebi buydu. Lâkin, Thur-lowün ikiz kardeşlerini bilerek, isteyerek öldürdüğüne de şüphe yoktu.

Ellery, bu meseleyi düşünmekten vaz geçti.

İkinci sinek de kendisini aynı derecede rahatsız ediyor-du. Bunun nasıl bir şey olduğu da aşikârdı. Adı Sheila'ydı bu sineğin. Üstelik gamzeleri de vardı... Ellery, babasının merak dolu bakışlarını farkederek, hemen tabağının üzerine eğildi. Galiba sineklerle uğraşmaması daha doğru olacaktı.

İZ.

Garip bir tesadüf, daha o sıkıntılı kahvaltı sona ermeden Sheila'yla Charley Paxton, apartmana uğradılar. Ellery'nin hislerini saklamak için kahramanca mücadele ettiğini söyle-yebiliriz. Zira nişanlılar pek yakında evleneceklerini haber vermeğe gelmişlerdi.

Genç adam, Sheila'yla Charley'in ellerini sıkarak, «Saa-detler dilerim,» dedi.

Müfettiş, başını salladı. «Saadeti hak ettiniz doğrusu! Ni-kâh ne zaman?»

Sheila, «Yarın,» diye cevap verdi. Genç kızın bütün gü-zelliği üstündeydi.

Ellery, gözlerini kırıştırdı. «Yarın...»

Charley'in mahcup olduğu belliydi. «Sheila'ya kitabınla meşgul olduğunu söyledim,» diye mırıldandı. «Her halde işin başından aşkın, Ellery. Fakat—kadınların nasıl mahlûk-lar olduklarını bilirsin.»

215

— «Hakikaten bilirim. Fakat meşgul olduğumu düşünerek buraya gelmekten vaz geçseydiniz sizi hiç bir zaman af-fetmezdim.»

Sheila, başını salladı. «Gördün mü, hayatım?» Charley, gülmeğe çalıştı.

Müfettiş, «Yarın...» diye tebessüm etti. «Çok memnun oldum.»

Sheila, Charley'in koluna sıkı sıkı sarıldı. «Ondan sonra halayına çıkacağız. Dönünce de... İş ve sükûn.»

Eilery, «İş mi?» diye sordu. «Ha, sahi. Fabrikalar.»

— «Evet. Mr. Underhill, yine imalât işlerini idare ede-cek. Zaten bunu onun kadar iyi bilen yok. Bürodakiler de es-kisi gibi çalışacaklar.»

Müfettiş, merakla sordu. «Peki, idare kimde? Thurlow, piyasadan çekildiğine göre—».

Charley, «Sheila'nın babasını fikrinden caydırmağa ça-ıştık,» diye cevap verdi. «Fakat Stephen işe karışmak iste-miyor. 'Ben çok yaşıyım,' diyor. Ömrünün sonuna kadar o ihtiyar korsan Gotch'la bol bol satranç oynamaktan başka arzusu olmadığını söylüyor... Tabii o zaman iş Sheila'nın ba-şına kalıyor. Louella'yla Horatio'nun bir işe yaramadığı ma-lûm. Artık Thurlow ortada olmadığı için Sheila'yı dinleye-cekleri muhakkak.»

Sheila, «Louella ve Horatio'yla uzun uzun konuştuk,» dedi. «Gelirlerini alacak, fakat organizasyona karışmayacak-lar. Yine Riverside'daki eski evde oturacaklar. Fakat babam-la Gotch, bir apartmana çıkmak niyetindedir. Tabii Charley' le ben de kendimize bir yer tutacağız.» Hafifçe titredi. «O evden bir an evvel çıkmağı istiyorum.»

Charley, usulca mırıldandı. «Ya ben? Ya ben?»

Eilery, güldü. «Sheila bundan sonra sana 'Reis hanım' diye mi hitab edeceğim?»

Sheila da, «Galiba...» diye cevap verdi. «Hoş, ben sade-ce ismen reis olacağım. Mr. Underhill imalâta, Charley de di-ğer işlere bakacak. Bu hususta ısrar ediyor o. Tabii bu yüz-den ben de sabahtan akşama kadar oturup roman okuyaca-ğım.»

Müfettiş, inledi. «Ne hayat, ne hayat!»

Sheila, yere bakarak, «Tabii...» dedi. Sesi de değişmişti.

216

«Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatmam imkânsız. Bi-zim için yaptıkların—»

Ellery, yalvardı. «Allah aşkına bu bahsi kapa.»

Ellery, söze karıştı. «Sheila'yla düşündük... İş bitirir-sen daha da minnettar olacağız—»

— «Anlamadın...»

Sheila, bir kahkaha attı. «Bu gün ikinizin de nesi var? Charley, arkadaşını doğru dürüst davet etmesini bilmiyor musun? Ellery, Charley yarın nikâhta şahitlik etmeni isti-yor. Ve—şey—bunun beni çok memnun edeceğine söylememe lüzum yok tabii.»

— «Bir şa;:tla.»

Charley, rahat bir nefes aldı. «Sen kabul et de! Her şe-ye razıyım.»

— «Hemen razı olma, Charley. Şartım şu: gelini öpmek: isterim.» Ellery, için için de hiddetle, «E, Charley, oğlum,»-diye düşündü. «Bu herhalde aklını basma getirir!»

Genç avukat, gülmeğe çalıştı. «Tabii... Buyur bakalım...»-Ellery, buyurdu...

İşte bu çok garipti... Bu sessiz kilisede bile sinekler gö-zünün içinde vızıldayıp duruyorlardı. Rahip Crittenden, mü-tebessim bir çehreyle dua kitabını açmıştı. Vücudu heyeca-nından kaskatı kesilmiş olan Sheila, sol taraftaydı. Babası onun biraz arkasında. Charley, ciddî bir tavırla sağda duru-yordu. Ellery de onun arkasına geçmişti. Buna rağmen, si-nekler hâlâ vızıldıyordu.

— «Sevgili yavrularım. Burada, Allahm huzurunda ve bu dostların önünde toplandık...»

MüfettişQueen,Eilery'nin hemen arkasmdaydı. Babası-nınsakin nefesini dinleyen Ellery, birdenbire acaip bir arzu-yakapıldı. Ümitsizlikle kıvranan bir insanın kafası bazan böyle oyunlar oynar işte. Genç adam, elini cebine sokarak, kendisine teslim edilen yüzüğü yokladı. Sonra da bunun he-men altındaki üç vesikaya usulca dokundu. Bu kâğıtları ba-bası kendisine o sabah vermişti.

Müfettiş, «Vesikaları Charley'e teslim et,» demişti. «Dos-yasına koysun. Veya o halayından dönünceye kadar kâğıtlar

217

sende kalsın. Anlıyacağm bunları başımdan atmağa bakıyo-rum.»

Kâğıtlardan biri İhtiyar Kadının vasiyetnamesiydi. Elle-xy, kâğıdın kalınlığından bunu anladı.

— «Bu erkekle bu kadını mukaddes izdivaç bağıyla bağ-layacağız... Evlilik, Allanın indinde™»

İhtiyar Kadının itirafı. Emirlerini yazdığı kâğıt... Bir tek kâğıt kaldığına göre o olmalı... Ellery, birdenbire bunu çı-karıp eline almış olduğunu gördü. Nasıl olmuştu bu? Ma-sum masum, «Allah Allah», diye düşündü.

— «—düşünmeden, istemeden evlenilmemelidir...»

Sahte itiraf... Bunu İhtiyar Kadın hiç bir zaman yazma-mıştı. Şu imza... Yumuşak kalemle kopyesi çekilmiş... Elle-ry, daktiloyla yazılmış sahifenin arkasını çevirdi. Çok temiz-di bu taraf... Ne bir kurşun kalem izi... Ne silgi lekesi...

— «Bilâkis... Hürmetle, dikkatle, ciddiyetle ve Allahtan korkarak—»

Ellery'nin kafasında bir ışık yandı söndü. Genç adam çabucak cebinden hisse senetleriyle alâkalı emrin yazılı ol-duğu ince kâğıdı çıkardı.CorneliaPottsün 'itirafnamesi' ndeki imzanın bundan kopye edildiğine karar vermişti. San-ki, seneler evvel olmuştu bu...

Ellery, ince kâğıdı çevirdi. Ve ilk defa o zaman hisse se-netleriyle alâkalı emrin arkasında hafif, fakat temiz bir kur-şun kalem izi olduğunu gördü. Oraya'Cornelia Potts»adının tersi çıkmıştı.

Kâğıdı, Charley'in koluna vuran güneş ışığına tutunabil-mek için hafifçe vaziyetini değiştirdi. Kurşun kalem izi, tam imzanın arkasına düşüyordu. En ufak bir bulanıklık bile yoktu.

— «... Karşımdaki bu gençler bu mukaddes izdivacın eşi-ğinde bulunuyorlar...»

Ellery dönerek babasının kolunu yakaladı.

MüfettişQueen,oğluna boş gözlerle baktı. Sonra da El-lery'nin yüzündeki ifadeyi farkederek ona doğru eğildi. «El-lery! Hasta mısın? Nen var?»

Ellery, dudağını yaladı.

— «Bu çiftin, kanunî bir şekilde evlendirilmelerinin doğ-

.218

ru olmayacağını, bunun sebeplerini bilenler yaklaşsınlar...»

Ellery, haykırdı. «Allah kahretsin!»

RahipCrittenden,az kalsın dua kitabını düşürüyordu.

Ellery 'nin yüzü tekallüs etmişti. Rengi uçmuştu, hidde-tinden tir tir titriyordu. Elindeki kâğıtlar da hafif hafif hı-şırdamaktaydılar. Genç adam sonradan küfrettiğinin farkın-da olmadığını söyledi...

Kiliseye derin bir sessizlik çökmüştü. Ellery, boğuk bir: sesle, «Durun,» dedi. «Nikâhı durdurun!»

28. Başlangıcın sonu..

MüfettişQueen,«El,» diye fısıldadı. «Çıldır-dın mı, oğ-lum? Nikâh bu!»

Ellery ıstırapla düşündü. «Bana katiyen inanmayacak-lar. Allah kahretsin! Bu çılgınlar komedisine nereden karış-tım?»2

Crittenden'e döndü. Rahibin yüzündeki hayret ifadesinin yerini hiddet almıştı. «Affedersiniz efendim. Bana inanın. Lüzumu olmasaydı, böyle bir harekette bulunmazdım.»

Rahip, buz gibi bir sesle, «Bu kıymetli gençlerin mukad-des bir nikâhla birleştirilmelerinden daha mühim ne olabi-lir?» diye cevap verdi.

Charley,haykırdı. «Ne var? Ne oldu, Ellery?» Rahibe döndü. «Rica ederim. Bize beş dakika müsaade eder misiniz? Sîr.Queen'lekonusalım...»

Sheilada dikkatle Ellery'e bakıyordu. «Evet... Rica ede-riz.»

Babası, «F-f-fakat,Sheila—» diyecek oldu. Genç kız Step-hen'in koluna girerek onu bir kenara çekti. Adama heyecan-la bir şe/jler fısıldadı.Crittendenfena halde şaşırmişti. Hid-detle ilerleyerek, odasına gitmek üzere Şapelden çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz,Sheila,«E?» dedi. Sesi çok so-ğuktu.

— «Rica ederim, beni anlamağa çalışın. Bu bekleye-mez... Siz ikiniz istediğiniz zaman evlenebilirsiniz ama bu bekleyemez...

219

Charley, atıldı. «Bekleyemiyen nedir, Ellery?»

— «Hakikatin açıklanması...» Ellery, öksürdü. Gırtlığı-na bir kurbağa yerleşmişti sanki.. «Hakikatin iyice açıklan-ması. Belki her şeyi olanca berraklığıyla göremiyorum ama —korkunç bir mesele var...»

Babası, aksileşti. «Neden bahsediyorsun, Allah aşkına? Kendinde değilsin galiba, oğlum?»

— «Hakikaten değilim... Zaten her şey karmakarışık.» Ellery, Thurlow kendisine ateş ettikten sonra Potts'larmkü-tüphanesinde yaptığı gibi başını şiddetle salladı. «Bir hatâ yaptık, işte o kadar... Asıl benim hatam bu. Yalnız bir şeyşikâr:esrar hâlâ çözülemedi.»

Sheila, hafifçe inledi. Sesi o kadar yorgun, o kadar ümit-sizdiki,Ellery az kalsın, «Yok canım,» diyecekti. «Aldırma-yın... Ben sapıttım...» Fakat—demedi.

Müfettiş, «Yani,» diye haykırdı. «Aradığımız katil Thur-low Potts değil miydi? Olamaz, Ellery! Thurlow, cinayetleri itiraf etti. Bunu sen de duydun.»

Ellery, mırıldandı. «Hayır, hayır, mesele o değil. Cina-yetleri hakikaten Thurlow işledi. Robert'le Mac'i o öldürdü.»

— «O halde ne demek istiyorsun?»

— «Başka biri daha var, baba. Thurlowün arkasına giz-lenen biri.»

Babası, aptal aptal tekrarlardı. «Thurlowün arkasına gizlenen biri...»

— «Evet, baba. Thurlow, bir vasıttan başka bir şey değildi... Tetiği Thurlow çekti. Fakat bunu akıl hocasının emrine, onun hazırladığıDîânauyarak yaptı. Thurlow,asılkatilin isteklerini yerine getiriyordu.»

Gotch, koskocaman, ihtiyatlı bir ayı gibi Şapelin bir kö-şesine çekildi. İşin garibi ondan sonra da şiş gözlerini arka-daşından ayırmadı. Stephen Brent de uçuk renkli gözlerini kırıştırp duruyordu.

Ellery, yorgun bir tavırla sözlerine devam etti. «Bu iç-renç, korkunç meseleyi tahlil edeceğim... Ağır ağır ilerleye-ceğim, baba... Eğer yapılmışsam, Akıl Hastahanesine tele-fon edersin. Eğer yapılmamışsam???» Diğerlerine bakmama-ğa çalışıyordu. Ondan sonraki konuşma sırasında da, sanki babasıyla o sessiz Şapelde yalnızlarmış gibi, hep yaşlı ada-

220

ma hitab etti. «İhtiyar Kadın'ın elinde bulduğumuz itirafta-ki imzanın sahte olduğunu nasıl ispat ettiğini hatırlıyorsun değil mi? Hisse senetleriyle alâkalı emri pencereye dayadım. İtiraf mektubunu da bunun üzerine koydum. İmzalar üst üste gelinceye kadar bunu hafifçe oynattım. Şöyle.» Ellery, Şa-pelin güneşli penceresine giderek, elindeki iki kâğıdı cama dayadı. «İki imza her bakımdan birbirinin eşi olduğu için,— bunlardan birinin diğerinden kopye çekilmiş olduğunu söy-ledim. Bu hakikaten doğrudur. Zira hiç kimse ismini iki de-fa tamamiyle aynı şekilde yazamaz.»

— «E?» Müfettiş, usul usul Şapelin kapısına doğru gidi-yordu.

— «Şimdi—İhtiyar Kadın, hisse senetleriyle alâkalı emri Charley Paxton'a yanımızda vermiş, hattâ kâğıdı gözlerimi-zin önünde imzalamıştı. Onun için hisse senetleriyle alâkalı emrin hakikî olduğunu düşündük. Bu yüzden de, 'İtiraftaki imza bundan kopye çekilmiş,' dedik. 'O halde bu sahte...' Yarabbi, ne körmüşüm.» Ellery, bir eliyle kâğıtları cama da-yamıştı. Diğer eliyle vesikalara şöyle bir vurdu. «Şimdi—bi-rinin imzasını kopye etmek istediğimizi düşünelim... Bunun için pencereden süzülen ışıktan istifade etmek istiyoruz. Ha-kikî vesikayla kâğıdımızı nasıl koyarız?»

— «Sahte vesikayı, imzası kopye edilecek olan kâğıdın üzerine koyarız tabii.» Müfettiş, endişeyle etrafına bakmı-yordu.

— «Yani—evvelâ üzerinde hakikî imzanın bulunduğu kâ-ğıdı cama dayarız. Bunun üzerine de sahte vesikamızı koya-rız. Bunu şöyle de anlatabiliriz: Hakikî vesika cama, sahte vesika da onun üstüne dayanır... O halde—» Ellery, pencere-den uzaklaştı. «Sahte olduğunu düşündüğümüz 'itirafname' imzası hakiki olan hisse senetleriyle alâkalı emrin üzerine konmuş, bu emir ise tabii cama dayanmıştı. Öyle değil mi?»

— «Evet, evet. Fakat bütün bunlara ne lüzum var?»

— «Bir dakika, baba. İhtiyar Kadın, bütün imzaları yu-muşak bir kurşun kalemle atardı.» Bu alâkasız sözler Müfet-tişi büsbütün şaşırttı. «Böyle kalemlerin yazıları kalındır. Üzerlerine bir kâğıt kondu mu, muhakkak bunun altında ha-fif de olsa bir iz bırakırlar. Hele üstlerinde yazı yazıldı mı leke daha da koyu olur. Bunlar âdeta kopye kâğıdı gibidir-

221

ler... Yani—iki kâğıt üst üste konulduğu, ve alttaki vesikada-ki kurşun kalemle atılmış imza kopye edildiği zaman, bu ha-fif tazyik yüzünden, üstteki sahifenin arkasında iz kalır. Alt-taki imzanın izi... Yani kurşun kalem lekesi... Anlaşıyor mu?»

— «Evet. Devam et.»

— «Demin de söyledim. Madem itiraf sahteydi, o halde bu hakikî vesikanın üstüne konulmuştu. Fakat o zaman kâ-ğıdın arkasında Cornelia Pottsün imzasının hafif bir izinin kalması lâzımdı. Tabii bu, aynadan okunan yazı gibi ters ola-caktı. Fakat yine de itirafın arkasında kurşun kalem lekesi bulunacaktı.»

— «E? Böyle bir iz var mı?»

Ellery, babasına doğru gitti. Müfettiş o sırada çevik bir hareketle kapının önüne dikilmişti. «Bak, baba...» Müfettiş, kâğıda çabucak bir göz attı. Bunun arkası tertemizdi. En ufak bir leke bile yoktu.

— «Ben de bunu biraz evvel, ilk defa farkettim. Bu iti-rafın arkasında hafif bir kurşun kalem lekesi olmadığını gör-düm. Tabii, imzanın tersi buraya çıkmış ve herhangi bir se-bepten dolayı silinmiş olabilirdi. Fakat kâğıdı dikkatle tet-kik edersen, silinmemiş olduğunu da anlarsın. Diğer taraf-tan, hisse senetleriyle alâkalı emir de—» Ellery, kâğıdı kal-dırdı. «Şuraya bak, baba! İşte emrin arkasında Cornelia Pottsün imzasının tersi var... Eğer bunu işığa tutarsan, sen de benim gibi bu aksin, kâğıdın öbür

yüzündeki imzanın tam arkasına düştüğünü görürsün. Bundan da bu izin, imza kop-ye edilirken kalmış olduğu anlaşılır.» Ellery, sert bir tavırla elini hisse senetleriyle alâkalı kâğıda vurdu. «Bütün bunlar ne mânaya geliyor? Bunlardan ne anlaşılıyor? Hisse senetle-riyle alâkalı kâğıdın, imza kopye edilirken üste konduğu. İtirafnamenin ise altta kaldığım, yani—cama dayandığı! İti-rafname alta konduğuna göre,—demek ki bundaki imza ha-kikiydi. O halde hisse senetleriyle alâkalı kâğıttaki imza bun-dan kopye edilmişti. Yani—sahte olan hisse senetleriyle alâkalı emrin altındaki imzaydı.» Ellery, hiddetle, «Kısacası,» dedi. «İhtiyar Kadının itirafı sandığımız gibi sahte değildi. Bilâkis. Bunu kadın kendisi yazmış ve altını da imzalamıştı.»

222

Müfettiş, kekeleydi. «Fakat, El! O zaman katil yine İhti-yar Kadın oluyor!»

Oğlu, «Öyle gözüküyor, değil mi?» diye mırıldandı. «Fa-kat işin garibi, Cornelia Potts şu itirafı yazıp, altını imzala-masına rağmen, aslında katil değildi. İki oğlunu o öldürme-mişti. Thurlowü idare eden, ona ikizleri katletmesini söyle-yen de o olamazdı.»

Müfettiş, ümitsiz bir tavırla, «Bunu nereden biliyorsun?» dedi.

— «Baba, bir kere artık 25 lik Colt'taki boş kapsülün hiç bir zaman değiştirilmemiş olduğunu biliyoruz. Sadece tabancalar değiştirilmişti... Halbuki İhtiyar Kadın, itirafna-mesine şöyle bir şey yazmış—» Ellery, çabucak kâğıda baktı. «Polisin Thurlowün tabancasına koyduğu boş kapsülü, ha-kikî bir kurşunla ben değiştirdim!» Fakat, tabancadaki kap-sülün yerine hakikî kurşun konulmamıştı ki! Anlıyacağım, İh-tiyar Kadın da o sırada bizim gibi düşünüyor, birinin usulca boş kapsülü hakikî kurşunla değiştirdiğini sanıyordu. De-mek ki Cornelia, ilk cinayetin nasıl işlendiğini bile bilmiyor-du! O halde bu meseleyle hiç bir alâkası yoktu... Ya şuna ne dersin?» Ellery, tekrar itirafı işaret etti. «'Daha sonra Thur-lowün tabancalarından birini yine ben çaldım. Bunu polisin bulmaması için dikkatle sakladım. Gece usulca Maclyn'in odasına girerek onu bu tabancayla öldürdüm—' Bir an dü-şün, baba. Cornelia Potts, Maclyn'i de öldürmüş olamaz. Dr. Innis o gece İhtiyar Kadının yanından ayrılmadan,—Mac, Öl-dürülmeden biraz evvel - bana Cornelia Potts'a iğne yaptığı-nı, onun bütün gece uyuyacağım söyledi... Ya... İhtiyar Ka-dın, bir itirafname yazıp altını da kendi eliyle imzaladı ama aslında ikizlerin katledilmeleriyle hiç alâkası yoktu. Ölmek üzere olduğunu biliyordu. İlk kocasından olan üç çocuğun-dan birinin katil olduğunu sanmaktaydı. Onu kurtarabil-mek için bu çareye başvurdu. O İhtiyar Kadın, aslında çok zeki ve anlayışlıydı. Belki de polisin aradığı katilin sevgili oğlu Thurlowv olduğunu hissetmişti. Ölüm yatağında cinayet-leri işlediğini itiraf ettiği takdirde tahkikatın resmen sona ereceğini ve böylece Thurlowün kurtulacağını düşünmüştü.»

Müfettiş, ağır ağır başını salladı. «Bak bu mantıki. Pek

223

âlâ,Thurlow'unakıl hocası İhtiyar Kadın değildi diyelim... O halde kimdi hu, oğlum?»

— «Hakikî itirafın sahte olduğuna bizi inandırmağa çalı-şan şahıs tabiî. Doğrusunu istersen zekice bir oyundu bu. Bi-raz sonra anlatacağım sebepler dolayısıyla itirafnamenin uydurma olduğuna inanmamız şarttı. Bunu yapabilmek için katilin neye ihtiyacı vardı? İtiraftaki imzanın tıpa tıp eşi olan bir imzaya değil mi? Cornelia'nın hakikî imzalarının hiç biri de birbirine bu kadar benzeyemez, birbirinin eşi ola-mazdı. Bu yüzden katil kendisi bir imza 'yaratmak' zorunda kaldı. İhtiyar Kadının imzaladığını gördüğümüzü bildiği his-se senetleriyle alâkalı emri seçti. Bunu, daktiloda aynen kop-ye ettikten sonra esas emri yırttı. Sahtesinin altına da itiraf-namedeki imzanın kopyesini çekti. Hakikaten çok zekice bir hileydi bu...»

— «Fakat kimdi bu katil, Ellery?» Müthiş, ateş saçan gözlerle etrafına bakındı. Şapeldekilerin sesi sedası çıkmı-yordu. Sanki hepsi felce uğramışlardı.

— «Bunu sana şu şekilde anlatabilirim, baba... Şimdi—Thurlow'undeliğinden istifade eden hakikî katilin İhtiyar Kadının itirafnamesinin sahte olduğuna inanmamızı istediği-ni tespit ettik. O zaman ortaya şu sual çıkıyor: Sebep? Bu aşikâr değil mi? Esas katil, İhtiyar Kadının canı olduğunu sanmamızı, tahkikatın sona ermesini istemiyordu. Asıl canı, ikizlerin katili olarak başka birinin yakalanmasını ve elek-trikli sandalyeye oturtulmasını arzu ediyordu...Thurlow'uncanı olduğunu ispat ettiğim zaman artık bu karışık mesele-nin sonuna geldiğimizi sanmıştım. Fakat yanıldığımı çok geç-mededen anladım. Bu oyundaki bir kuklanın daha ortadan kal-dırılması lâzımdı. Yani Thurlowün» MüfettişQueen'inyü-; zünden aklının iyice karıştığını anlamak kabildi. «Evet, ba-ba.Thurlowda bir bakıma bir kurbandı. Ah! Bu,Hollywood-daki muharrirlerin yarattığı senaryolardan daha girift daha karışık! Bu, çift değil, üçlü bir cinayet! EvvelâRobert,sonra Mac ve nihayetThurlow.Çünkü artıkThurlow'unsadece ka-tilin kullandığı bir vasita olduğunu, onun yakalanmasının meseleyi halletmediğini biliyoruz.Thurlow'aemirler veren akıl hocasını ele geçirmemiz lâzım...» Bir an durdu. «Katil,— esas katil Cornelia'nın suçlu olduğunu sanmamızı istemiyor-

224

dü. Biz de sonradan cinayetleri Thurlowün işlediğini düşü-nerek, onu yakaladık... Peki, bundan ne anlaşılıyor? Ne an-laşılacak? Katilin, Thurlowün yakalanmasını istediği... Bu-nun da o korkunç plânına dahil olduğu.. Öyle değil mi?»

Müfettiş, gözlerini kırıştırdı. «Yani, asıl katil yalnız ikizleri değil, onları öldürtmek için teşvik ettiği Thurlowü da ortadan kaldırmağı istiyordu. Öyle mi?»

— «Tabii. Şimdi bunun sebebine gelelim. Kendi kendi-ne şu suali sor, baba: İkizlerle Thurlowün ortadan kalkma-sı kimin işine yaradı? Bu suali cevaplarıdıramaz mısınız?»

Müfettiş, «Şey...» diye mırıldandı. «İkizler, Potts Ayak-kabı Şirketi yüzünden öldürüldü. Onlar ölünce, idare Thur-low'a- kaldı...»

— «Peki, Thuiow ortadan kaldırılınca idare kime geç-ti? Şimdi işin başında kim var?»

— «Sheila...» Elîery'e cevap veren Müfettiş değildi.

Bu adı Stephen Brent söylemişti. Yaşlı adam, kızma, ço-cuğunu ilk defa başkalarının gözüyle gören bir babanın o a-caip korkusuyla bakmaktaydı.

29. Sonun sonu

Ellery, son derecede mahzun bir sesle, «Evet,» diye mırıldandı. «Sheila.»

. Şimdi f.enç kıza pişmanlık, merhamet ve bir de bunlar-la alâkası olmayan bir hisle bakıyordu. Sheila'nın gözleri ateş saçıyordu sanki. Kesik kesik nefes alıyor, bir babasına dönüyordu, bir Elîery'e.

Gotch, büzül düğü kösede hafifçe inledi.

Gharley de öfkeyle Ellery'i süzmekteydi. Genç avukat yumruklarını da sıkıyordu. «Budala!» diye haykırarak ileri atıldı. «Potts'lar yerine sen çıldırdın galiba?»

Müfettiş; yorsun yorsun. «Charley.» dedi. «Kes sesini.»

Avukat, durakladı. Acz içinde kıvranıyordu. Genç ada-mın Sheila'ya bakmağa cesaret edemediği de belliydi. Evet... Nişanlısına bakamıyordu, Charley. Sheila ise donmuş gibi kalmıştı. Hâlâ başını bir sağa döndürüyordu, bir sola...

Müfettiş, usulca sordu. «Yani bu gamzeli güzel kız esas katil mi? Bu iğrenç iş onun başının altından mı çıktı? Thur-

Mor tızler — P: 15

lowü Shilamı idare ediyordu? Akıl hocasıomuydu? Başını salladı. «Charley haklı, oğlum. Sen çıldırmışsın!»

O zaman Ellery beklenmedik bir şey söyledi. «Teşekkür ederim, baba,Sheilaadına teşekkür ederim.» Diğerleri yine hayretle irkildiler. Ellery, acaip bir sesle konuşmasına de-vam etti. «Çünkü katilSheiladeğil... Sheila'nın bütün iste-diği—biriyle evlenmek...»

—«Biriyle evlenmek mi? Bu defa bir sağa bir sola bakmak sırası Charley'e gelmişti. Avukat, bir Sheila'ya dö-nüyordu, bir ElleryQueen'e.

Ellery, Charley'i tepeden tırnağa kadar süzdü. «Bu cina-yetleri, zeki bir adam işlemiştir. Cinayet davalarını üzerine alan, fakat sonunda bu işten vaz geçmek zorunda kalan bir avukat. Bunu bana ilk gün Mahkeme binasında sen söyledin, baba. Asıl katil Sheila'yla evlenmek için elinden geleni yap-ıyordu. Zira, Sheila'yla evlendikten sonra, ikizlerle Thur-low ortadan kalktığı için, o büyük Potts 'imparatorluğunun' başına geçeceğini biliyordu. Daha dünSheila,senin işi idare etmek hususundaki ısrarından bahsetti Charley! O ismen re-is olacaktı. Aslında her şeyi sen idare edecektin.» Charley, kıpkırmızı kesildi. Ellery, Sheila'ya bakmamağa çalışıyordu. «Anlamıyor musunuz? Her hareketi, her hücumu CharleyPaxtonplânladı.Thurlowüidaresine aldı. Adamın Potts ai-lesinin şerefine ve adına olan psikopatça düşkünlüğünden is-tifade etti.Thurlow'udoldurdu, doldurdu. CharleyPaxton, Thurlow'a ancak ikizleri öldürdüğü takdirde aile adını ve işi kurtarabileceğini söyledi. Onu ikna etti. Cinayetin plâ-nı-nı yine CharleyPaxtonyaptı. Hem de en ince teferruatına kadar.Thurlow'aiki cinayeti de rahatça nasıl işleyeceğini gösterdi, Mahkeme binasının önündeki sahneyi hazırladı, on dört tabancayı aldırttı, düello fikrini ileri sürdü. TabiiThur-low'asabırla prova da yaptırıyordu.Thurlowgibi mütered-dit, durmadan değişen bir adam cinayet işleyebilirdi. Fakat adam bu sinsice cinayetleri plânlayacak ve istediğini yapa-cak kadar zeki ve sabırlı değildi. Hayır... Bu cinayetler, zekî ve kurnaz bir insanın kafasında doğmuştu. İşte bu yüzdenThurlowünkardeşlerini kendi eliyle öldürdüğünü öğrenmiş olmama rağmen yine de rahat edemiyordum. ZiraThurlowbana hakikî katilmiş gibi gelmiyordu... Hayır, hayır, Char-ley! Kurtulamıyacağmdan emin olabilirsin! Doğru dur ve lü-zumsuz hareketlerden kaçınmağa çalış!»

226

Müfettiş, koltuğunun altındaki mahfazadan küçük polis tabancasını çıkararak, emniyeti açtı.

Ellery, mırıldandı.«Thurlowünbizim konuşmamızı din-lediğini ve birinci otomatik Colt'taki hakikî kurşunun yerine boş kapsül kopacağımızı o şekilde öğrendiğini söyledim... Fakat—şimdi düşünün. Tabancaya boş kapsül koymamızı kim teklif etmişti? Kimin plânydı bu? CharleyPaxtonun değil mi?»

Sheila'nın gözleri irileşti. Genç kız, titriyordu artık.

—«Thurlowünboş kapsül meselesini kimden öğrendi-ği aşikâr. Efendisi Charley, bunu kendisine haber verdi. Charley, o gece içimizden birinin, benim veya başkasımın, böyle bir teklifte bulunmasını bekledi. Fakat bu hile aklımı-za gelmeyince, kendisi konuşmak zorunda kaldı. Buna mec-burdu. Zira daha önceThurlow'aneler olacağını,—bize bunu yaptıracağını söylemişti... Cinayet davalarına girerek büyük bir şöhret kazanamayan bu genç ve zeki avukat, durmadan tuzaklar da kurdu. Bilhassa bana. Bunlara düştüğüm takdir-de işleri kolaylaşıyordu. Fakat düşmeseydim de bir şey ol-mazdı. Eğer ben çiftColtve çiftSmith-Wessonmeselesinin ehemmiyetini anlamasaydın,—Thurlowüncinayet işlemesi-nin sebebini

ortaya çıkarmasaydım,—düello sabahıThurlow'-un çim sahada tabancaları gözlerimizin önünde nasıl değiştir-diğini tahmin etmeseydim,— eğer esrarı çözmeseydim, dostu-muz CharleyPaxton,ne yapıp yapacak ve 'hakikati' bana gösterecekti. Düşünün... Charley, benim yanımdan hiç ayrı-lıyormuydu? Plânladığı yolu takib etmem için muhakkak bir şeyler söylüyor, bazı tavsiyelerde bulunuyordu. Ben de baş-langıçtan beri avukat CharleyPaxtonünkuklasıydım. İstedi-ği gibi düşünüyor, hakikatin bir kısmını görüyor ve cinayet-leriThurlowünüzere üzerine yıkmaya hazırlanıyordum. Böylece meşhur plânın son kısmı da yerine getirilecek,—yaniThur-lowortadan kaldırılacaktı.»

Charley, «Herhalde ciddi değilsin,» dedi. «Bu sözlerine kendin de inanmıyor—» ^

— «Daha bitmedi!Thurlowaleyhinde delil lâzım oldu-ğu,—sen bunu benden istediğin, zaman, baba,— bize terziyi veThurlowüntvid ceketindeki çift cebi kim anlattı? Saym CharleyPaxtontabii.Thurlow,verandadan içeriye girdiği zaman kime hücum etti? Bana mı? Yani katilin o olduğunu açıklayan adama mı? Ne münasebet! Thurlow,Charley'in

227

gırtlığına doğru atıldı, Deli gibi haykırıyor, onu öldüreceği-ni söylüyordu.ThurlowünCharley'in kendisine ihanet ettiği-ni duyduğu için öfkesinden çılgına döndüğü aşikâr değil mi? Düşün! Cinayetleri plânlayan, muhakkakThurlow'a.kendisi-ni daima himaye edeceğini, onu koruyacağını söyleyen adam, onun elektrikli sandalyeye oturması için elinden geleni ya-pıyor! En hayati delili polise açıklıyor! Charley, yine şanslıymış ki,Thurlow'lahakikat arasındaki o ince bağ o anda koptu. Yoksa adam her şeyi olduğu gibi anlatacaktı! Bu bi-le Charley için öyle mühim bir tehlike sayılmazdı.Thurlow'-un gevezelik etmesi plânının en zayıf tarafıydı ama dediğim gibi bu da o kadar mühim değildi. Zira Charley,'Thurlowgibi deli olduğu herkesçe kabul edilen bir adamın sözüne kim inanır?' diye düşünüyordu. 'SonraThurlowünaleyhin-de b kadar delil var. Kendisini dinlemezler bile!'

Sheila, fısıldadı. «ZavallıThurlow.»Ellery'nin ağzından hakikati öğrenelidenberi ilk defa dönüp biraz evvel evlen-mek üzere olduğu genç adama baktı. CharleyPaxtonüöyle müthiş bir tiksinti ve nefretle süzdü ki,StephenBrent elini çabucak onun koluna koydu.

Ellery, acı acı, «Evet,» diye mırıldandı. «ZavallıThur-low...Onu vaktinden evvel çıldırttık. Tabii, ne olursa olsun, eninde sonunda aynı akıbete uğrayacak—ömrünü, penceresi parmaklıklılı bir hücrede, beyaz önlüklü gardiyanların arasın-da geçirecekti, o da başka... Beni en fazla Sheila alâkadar ediyordu... Hakikati anlayınca, nikâhı durdurmak zorunda kaldım..» Sheila, dönerek ona baktı. Ellery, bu bakışların karşısında hafifçe kızardı.

Charley, hafifçe öksürerek, boğazını temizledi. «Tabii, bütün mesele bu!» Elini kaldırdı. «Ne olduğunu anladınız de-ğil mi, MüfettişQueen?Oğlunuz, Sheila'ya âşık... Zaten bu-nu kendisi de kısa bir müddet evvel hemen hemen itiraf etti—»

Müfettiş, «Kes sesini,» dedi.

— «Sheila'nın kendisine kalması için bana iftira atıyor—»

— «Sana susmanı söyledim!»

— «Sheila, herhalde bu iğrenç yalanlara inanacak değil-sin—»

Müfettiş, «Söyleyeceklerin, kaydedilecek ve—» CharleyPaxton,«Bana öğretmeğe kalkmayın!» diye ho-murdandı. «Kanunları sizden iyi bilirim!» Sonra birdenbire

228

tatlı tatlı gülümsedi. «Bir sürü yaldızlı sözü arka arkaya sıra-lamak iş değil, MüfettişQueen.Asıl mesele iddiaları mahke-medede ispat edebilmekte.»

Müfettiş, kükredi. «Yine o hikâye!»

Ellery Queende Charley gibi tatlı tatlı güldü. «Yok, yok... Bu seferki yeni bir hikâye, baba. İşte deliller... Hisse senetleriyle alâkalı emrin sahtesi... İhtiyar Kadının itirafı...»

— «Anlamadım.»

Charley, «Saçmalıyor...» dedi. Omzunu silkerek, Şapelin güneşli penceresine döndü. Diğerlerine bakmadan, «Rahip Crittenden sabırsızlanmağa başlıyor, herhalde...» diye mırıldandı. «Adamcağız odasında bekleyip duruyor. Sheila, bu adamın yalanları yüzünden benden vaz geçemezsin. Blöf ya-pıyor o! Zira dediğim gibi—»

Ellery, haykırdı. «Blöf mü yapıyorum, Charley? O halde senin gibi zeki bir genci blöf yapmadığıma ikna etmem -lâ-zım. Evvelâ, bir iki noktayı aydınlatalım... Baba, eğer kimse bu adamın orijinal plânına karışmasaydı, Charley'i bu gün kimse yakalıyamıyacaktı! Potts servetinin üzerine oturacak-tı o. Fakat biri işine karıştı. Charley'in ummadığı,—aklından bile geçirmediği biri. Kukla gibi oynattığıThurlow!»

CharleyPaxtonünomuzları hafifçe oynadı. Sonra genç adam hareketsiz kaldı.

— «Charley gibi her şeyi bilen, ileriye gören bir gencin beklemediği şeyler oldu.Thurlow,bazı şeyler yaptı... Başka biri de öyle... Charley, bunları tahmin edememişti. Onun için de hazırlıklı değildi. İşte başkalarının işe burnunu sokması yüzünden bu zeki genç bir tek mühim hatâ yaptı.»

Charley'in sesi duyuldu. «Devam, devam...» Fakat avu-katın sesi iyice boşuklaşmıştı. «Gevezeliğe gelince, üstüne yok!»

Ellery, ona aldırmadı bile. «İlk kargaşalık o kadar mü-him değildi. Robert'i öldürdükten sonra kanunun pençesin-den kurtulanThurlow,zaferden sarhoş olmuştu. Bu yüzden düşünmeğe başladı. İşte bu tehlikeli bir şeydi, Charley. Çok tehlikeli. Fakat senin gibi kendini beğenmişler, bariz şeyleri görmez, gizli, ince hilelerle uğraşırlar. Evet...Thurlow,dü-şünmeğe başladı. Ve ikinci cinayette efendisinin talimatını yerine getireceği yerde, artık kendisine çok hayran olduğu için bir iki değişiklik yapmağa karar verdi. Olanları düşü-nürken,Thurlowünyaptıklarını kolaylıkla ayırabiliriz. Zira

229

bunlar Charley gibi soğukkanlı, zeki bir insanın değil,Thur-lowgibi bir delinin aklına gelecek acaip, saçma sapan şey-lerdi.»

— «Neden bahsediyorsun?» Müfettiş tabancayı Charley'-in sırtına doğru çevirmişti.

—«Thurlow,Maclyn Pottsü gece yatağında vurdu.» El-lery'nin sesinde öyle müthiş bir istihkar vardı ki, Charley sanki elektrik çarpmış gibi irkildi. «Onu vurdu. Sonra yüzü-ne kırbacı indirdi ve yanma bir kâse çorba bıraktı. Neden? Cinayeti 'Kaz Ana' şiiirine benzetmek için...» Ellery, alay et-ti. «Ne acıklı değil mi? Her şeyi bilen, akıl hocası CharleyPaxtoniğin acı bir vaziyetti bu. Zira o canım, intizamlı plânı alt üst olmuştu...»

StephenBrent, «A-a-anlıyamadım,» diye kekeledi. Kolu-nu kızının omzuna atmıştı. Sheila, babasına sokulmuş, hare-ketsiz duruyordu.

Ellery, neşeyle cevap verdi. «Mesele şu, efendim. Karı-nızın çocuklarıCorneliaPotts'a 'Ayakkabıda Oturan İhtiyar Kadın' adı takıldığı günden beri 'Kaz Ana' şiiirleriyle haşır neşir olmuşlardı. Bu çocuksu tekerlemeler akıllarında iyice yer etmişti. Anlayacağınız siz, 'Kaz Ana' nm gölgesinde

yaşı-yordunuz.Thurlow,ilk başarılı cinayetinden sonra, vecd içerisinde, «Emniyetteyim,’ dedi. ‘İşi daha da emniyete alır-sam, bir zararı olmaz. Robert’i düelloda öldürdüm ama kim-senin benden şüphe bile ettiği yok. Polisle şu ElleryQueendenilen adam, kırbaç izlerini, çorabayı,—yani ‘Kaz Ana’ de-lillerini görürlerse, o zaman kar.deşim Horatio’dan, o ‘Hiç bir zaman büyümeyen çocuk’ tan şüphe ederler. Beni akıla-rına bile getirmezler!’... BuThurlowgibi bir psikopatın dü-şüneceği bir şeydi... Garip bir oyun... Tabii bu deliller biz-den ziyade Charley için mühimdi. Zira bu yüzden Charley’-in dikkatle hazırladığı o zekice plân alt üst oluyordu. Char-leyPaxton,Horatio’dan şüphelenmemizi istemiyordu. Char-leyPaxton,bütün şüphelerin ufacak tefecik, tombulThurlowüzerinde toplanmasını arzu ediyordu. Charley, kimbilir o za-man ne kadar kızdın? Fakat şunu itiraf edeyim. Hakikaten çok zeki bir gençsin.Thurlowüno çılgınlığından sonra en uygun, en emin yolu seçtin. Yani—hiç bir şey yapmadın. Po-lisin ‘Kaz Ana’ delillerini farketmeyeceğini veya vaziyeti an-lamıyacağını umuyordun. Ben, delilleri görünce de, bunlara aldırmayacağımı, er veya geçThurlow’unpeşine takılacağı-mı düşündün.» 230

Charley,soğuk soğuk, «Delilden bahsetmiştin galiba,» dedi.

— «Himm. Üzülme,Charley!Zamanı gelince delil mev-zuunu da açacağız... Sen sabırlı bir insansın. Bunu da ispat ettin...Thurlow’dansonra başka biri işlerini alt üst etti,Charley.Yani—İhtiyar Kadın. Herhalde bu seni fena halde sarstı... İşte o yüzden de sem asacağız—daha doğrusuNewYork usulü elektrikli sandalyeye oturtacağız... İhtiyar Ka-dın ne yaptı? Cinayetleri işleyen o değildi. Buna rağmen otu-rup bir itiraf mektubu yazdı. Ne münasebetsizlik değil mi,Charley?Tabii bu senin için müthiş bir darbe oldu. Plânın mahvolmak üzereydi. Bu yüzden bazı şeyler yapmak zorun-da kaldın. Artık sen hareketlerini değil, hareketlerin seni kontrol ediyordu âdeta... Fakat, haksızlık etmek istemem. Elindeki malzemenen,—fırsatlardan gerektiği kadar istifade etmesini bildin! Zeki, becerikli ve kabiliyetliydin. Hatâ yap-mamağa çalışıyorsun. Ama ne yazık kiCornelia Pottso iti-rafi yazmıştı! O yüzden bazı tedbirler almağa mecbur oldun. “Ve onun için de cezayı çekeceksin!»

Charley,homurdandı. «Lâf!» Fakat sonra dayanamıya-rak sordu. «Ne yaptım? Ne tedbirler aldım, Ellery?»

— «Kendi kendine, ‘Polis, o ihtiyar cadının itirafına ina-nırsa, plânım alt üst olur,’ dedin.Thurlow’utevkif etmezler. Tabii o zaman deli, Potts imparatorluğunun başına geçer. Ben deSheilavasıtasıyla idareyi elime alamam.’ Doğru düşünü-yordun,Charley.Haklıydın. Onun için ya bir şeyler yapman, ya da gözünü diktiğin servetten vaz geçmen lâzımdı.»

Charley,homurdandı. «Traşı kes de devam et.»

— «Çok zekisin,Charley.Fakat Euripides’in asırlar ön-ce söylediği gibi zekâ, akıl demek değildir. Daha az zeki, da-ha fazla akıllı olsaydın, belki bu hale düşmezdin.»

— «Bu saçmalıkları daha ne kadar dinleyeceğim?»

— «İçinde küçük zarfla İhtiyar Kadının vasiyetnamesi bulunan o büyük zarfı ortadan kaldırmak imkânsızdı. Ne-den, biliyor musun?»

Müfettiş, atıldı. «Çünkü hepimiz de bunu ölünün elinde görmüştük. Devam, devam, oğlum.»

— «İtirafnameyi yırtman veya yakman da imkânsızdı—» Müfettiş, «Zira,» dedi. «İhtiyar Kadın, vasiyetnamesinin

en altına daktiloyla bir kaç satır yazmıştı. O küçük zarfta ikizlerin kaatiline kim olduğunu açıkladığını bildiriyordu.»

—«Bu satırların yazılı olduğu vasiyetnameyi de ortadan kaldıramazdın- -»

Müfettiş, homurdandı. «Çünkü böyle bir vasiyetname ol-duğunu biliyorduk. Üstelik ben vasiyetnameyi sana teslim etmiş, bunun resmen okunuşuna kadar sende kalmasını söy-lemiştim, Charley!»

Ellery. monoton bir sesle devam etti. «İhtiyar Kadının itirafını yırtıp, yerine yenisini yazamazdın... Böyle bir şey yapsaydın, plânını tatbik etmek için ancak Thurlowü itham edebilirsin. Tabii o zaman kimse bu itiraf mektubuna inan-mazdı. Zira herkes İhtiyar Kadının Thurlov/ü ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Cornelia'mn ölüm yatağında oğlunun ka-atil olduğunu ilân etmesini kimsenin akli almazdı... Netice-de kadın ömrü boyunca sevgili Thurlov/'cuğunu daima hima-ve etmişti...» Ellery, derin bir nefes aldı. «İşte böyle, Char-ley... Sen hâdiselerin tuzağına düştün. Kurtulman imkânsız-dı. Ancak bir tek çare vardı. İhtiyar Kadının itirafının yalan olduğuna bizi inandırmak. Sen de buna çalıştın işte. Mektu-bun sahte olduğunu ispat etmek istedin... Biz, İhtiyar Kadı-nın itirainamesinin sahte olduğuna inandığımız takdirde, her şey düzelecekti. Cornelia'mn kaatil olmadığına karar ve-rerek, tahkikata devam edecek ve en sonunda da,—tabii senin dikkatle açtığın yoldan ilerlemek suretiyle,—Thurlowü yaka-lıyacaktık.»

Charley Paxton, döndü. Şimdi simsiyah elbisesi, hiddetli çehresiyle pencerenin önünde duruyordu. Ayaklarının ucun-da hafifçe sallanmağa başladı. Bir taraftan da ateş saçan gözlerle Müfettişin midesine doğru çevirdiği tabancaya ba-kıyordu.

Ellery, dostça bir tavırla, «Oğlum, Charley.» dedi. «Bi-raz evvel yaptığın tek mühim hatâdan bahsettim. Savcının delil olarak kullanacağı hatâdan... Hayatına uygun şekilde son verecek hatâdan... Neydi bu hatâ? İhtiyar Kadının itiraf mektubunun sahte olduğunu ispat etmek mecburiyetindey-din. Bu yüzden bazı. şeyler yapman lâzımdı. Bir: Polisin, Cornelia Potts tarafından imzalandığını kati surette bildiği bir vesika bulman şarttı. İşte o zaman, gözlerimizin önünde imzalanan, hattâ münakaşa edilen, o meşhur hisse senetle-riyle alâkalı emri hatırladın. Bu çok işine yarayacaktı. Onun için emri almağa karar verdin.»

Müfettiş, atıldı. «Tabii bu, Charley'in daima kullandığı

232

kütüphanedeki masanın çekmesindeydi.»

— «Evet. O emri alman, İhtiyar Kadının daktilosunda bunun eşini yazman, altına da İhtiyar Kadının itirafnamesin-deki imzanın kopyesini çıkarman lâzımdı.»

— «Bir dakika, Ellery.» Müfettiş, endişelenmiş gibiydi. «Hisse senetleriyle alâkalı emrin orijinali kütüphanedeki ma-sanın çekmesinde duruyormuş. Her isteyen bunu oradan alabilirdi. Yani—bu Charley'in suçlu olduğunu göstermez ki.»

Avukat, mırıldandı. «Değil mi ya?»

Ellery, sabırla, «Evet, baba,» diye cevap verdi. «Fakat bizim üstad başka daha ne yapmak mecburiyetindeydi? Sah-^ te hisse senedi emrinin altına bir imzayı kopya etmek zo-rundaydı. Hangi imzayı? İhtiyar Kadının itirafnamesindeki imzayı! Pekâlâ, İhtiyar Kadının itirafnamesi kimdeydi? Bir kişide. Şu koca dünyada bir tek kişide! İşte bu yüzden Char-ley Paxtonün o hisse senetleriyle alâkalı emrin kopyesini çıkardığını anladım. İşte bu yüzden onu mahkûm edecek de-lil olduğunu söylüyorum.»

Müfettiş, mırıldandı. «İhtiyar Kadının itirafnamesi Char-ley'deydi...»

Oğlu güldü. «Bilgi ve fırsat meselesi... Bunları tahkik de çok kolay. Bir: Küçük zarftaki itiraf name, içinde vasiyetna-me bulunan büyük zarfa konulmuştu. O büyük zarfı Corne-lia'nın elinde bulduğumuz zaman bunun içinde bir itirafname olduğunu bilmiyorduk... Bilmemiz imkânsızdı. Zira bu bü-yük,

alalâde bir zarftı. Üzerinde 'Son Vasiyetname' yazılıydı.. Altta da İhtiyar Kadının imzası vardı... İki: Baba, sen, için-de sadece vasiyetname bulunduğunu sandığımız kapalı, bü-yük zarfı Charley'e verdin. Dediğim gibi zarf kapalıydı. Bu açılmamıştı. Zarfı, Cornelia Pottsün henüz soğumamış cese-dinin yanında,—bunu bulduktan bir kaç dakika sonra, Char-ley'e uzattın. Ona, içinde İhtiyar Kadının vasiyetnamesinin bulunduğunu sandığın bu zarfı cenazeden sonra yapılacak toplantıya kadar saklamasını söyledin.»

Charley, solumağa başlamıştı. Müfettişin tabancası ise hafifçe sallanıyordu.

— «Üç: Cenaze merasiminden sonraki aile toplantısında Charley, o kapalı, büyük zarfı çıkardı. Bunu açınca içinde yalnız vasiyetname değil, bir de itiraf mekubu olduğunu an-ladık... Ve sen,—tahkikatı idare eden memur sıfatıyla,—yeni ve mühim bir delil addedilen o itiraf nameyi derhal aldın. Bu

233

resmî dosyaya girdi.» Ellery, buz gibi bir tebessümle, «Şim-di,» dedi. «Zarfm, toplantıda vasiyetnamenin resmen okun-ması için açılmasından evvel, birinin bunun içindekileri gör-müş olduğunu ispat edebiliriz. Biri, bu zarfı daha önceden açmıştı. Zira—CorneliaPottsün itirafnamesindeki imzanın, o uydurma hisse senediyle alâkalı emrin altına kopye edildi-ğini ispat ettik. Herhalde bu son itirafı aldıktan, polis dos-yasına koyduktan sonra yapılmadı. O halde zarf ne zaman açıldı? Biz bunu ölen kadının elinde bulduktan sonra ve va-siyetnamenin resmen okunması için kütüphanede hepimizin önünde açılmasından evvel Peki, bu işi, bu müddet zarfın-da kim yapmış olabilirdi? Büyük, kapalı zarfm teslim edildi-ği şahıs tabii. Kimdi bu? Bir tek kişi:Charley Paxton!Sen büyük zarfı İhtiyar Kadının cesedinin yanında ona teslim ettin, baba. Charley, merakını yenemedi tabii. İlk fırsatta buhara tutarak açtı. Vasiyetnameyi ve küçük zarfı gördü. Va-siyetnamenin en altındaki satırları da okudu. Demek küçük zarftaki vesikada kaatilin ismi yazılıydı? Charley, hemen bu zarfı da buhara tuttu. İhtiyar Kadının itirafnamesini oku-yunca, beyninden vurulmuşa döndü. Bunu yırtıp atamıyaca-ğmı da anladı. Bizi, itirafnamenin sahte olduğuna inandır-maktan başka çaresi yoktu... Bunun için lüzumlu bütün ha-zırlıkları yaptı. Hisse senetleriyle alâkalı emrin kopyesini çı-kardıktan sonra, itirafı tekrar küçük zarfa koyarak, bunu dikkatle kapattı. Zarfı, vasiyetnameyle birlikte büyük zarfa yerleştirdi. Bunu da güzelce yapıştırdı... Sonra da zarfı va-siyetnamenin okunacağı gün, sanki bu hiç açılmamış gibi or-taya çıkardı...» Ellery'nin sesi bir kamçı gibi sakladı. «Sen aptalsın, Charley! Böyle aptalca bir hileyle herkesi kandıra-bileceğini sandın!»

MüfettişQueenbir an CharleyPaxtonünEllery'nin bo-ğazına sarılacağını sandı. Fakat sonra genç adamın omuzları düştü. Charley, bir sandalyeye çökerek, elleriyle yüzünü ört-tü. «Yorulduğum... Doğru... Sözlerinin hepsi de doğru. Her şey sona erdiği için o kadar memnunum ki... Zekâ oyunları be-ni yordu...»

Ellery, «Bu son söz,» diye düşündü. «Tarihe geçse yeri-dir...»

234

30. Gene bir kadın vardı...

Ertesi günü Velie, bacaklarını Queen'lerin oturma odası-nın tâ ortasına kadar uzatarak, «Maistro,» diye güldü. «Ne-dense ben de daima son perdeleri kaçıyorum. Madem öyle bir şey olacaktı, bana neden haber vermedin?»

Ellery de gülümsedi. «Böyle bir şey olacağını ben de bil-miyordum.» İnce yüzündeki endişeli çizgiler kaybolmuştu. Hayatından memnun gibiydi.

Müfettiş, bir kakhaha attı. «Anlaşılan bilmediğin çok şey vardı, oğlum.»

Ellery, inledi. «Doğru... Çok doğru...»

— «Düşünecek olursan aslında o mühim `delil' hiç bir şey değildi.»

Ellery, «Himm...» diye mırıldandı. «Orası öyle... Fakat hazırlıksız olduğumu unutma. Orada aklıma geldiği gibi ko-nuştum. Elimde delil yoktu. Fakat Charley'in Sheila'yla ev-lenmesine de göz yumamazdım. Elimden geleni yapmağa ça-lıştım. Bir adım atıyor, sonra da düşünüyordum.»

Velie, başını salladı. «Ne adam, ne adam! Bir adım atı-yor, sonra da düşünüyormuş. Dağ keçileri de öyledir!»

— «Fakat bazı avantajlarım da yok değildi. Meselâ— Charley'i gafil avlamıştım. Adam evlenmeğe. hazırlanıyordu. Plânını muvaffakiyetle tatbik ettiğine, servete konacağına inanıyordu.»

Velie, «Halbuki şimdi hapisanede tırnaklarını kemiri-yor,» dedi. «Hayat...»

Müfettiş, ısrar etti. «Delil öyle mühim değildi.»

— «Bilâkis... Mühimdi, baba. Bilhassa kapalı zarfın on-da olması. BU benim son kozumdu. Bu sayede kumarı kazan-dım... Charley Paxtonü can alacak yerinden vurdum. O da bu yüzden mücadeleden vaz geçip, her şeyi itiraf etti zaten. Öyle olacağım da biliyordum. Bir insan, uzun, sıkıntılı bir devreden sonra tam rahata konarken hücumu uğrarsa—üs-telik hazırlıklı da değilse, fazla dayanamaz. Charley, `ente lektüel' kaatil tipi. Alalâde bir caninin hissetmeyeceği darbe-ler onu mahvetmeğe kâfi!»

Velie, içini çekti. «Evet, öyle... İnsan kuş misali. Bu gün burada, yarın kodeste...»

Müfettiş, esnedi. «Şimdiye kadar hiç bir tahkikatın sona ermesine böyle sevinmemiştim. Yarabbi! Ne meseleydi bu!»

235

Oğlu, hürmetkar bir tavırla, «Meselenin sona erdiğini sanmıyorum,» dedi.

— «Ne?» Müfettiş, ayağa fırladı. «Ellery, yoksa bir hatâ daha yaptığını mı söyleyeceksin?»

Ellery, mırıldandı. «Bir bakıma, evet...» Fakat gözlerin-de muzipçe bir pırıltı belirmişti. «Sheila, telefon etti. Buraya geliyor.»

— «Neden?» Müfettişin kaşları çatılmıştı. Fakat sonra başını salladı. «Herhalde hâlâ kendisine gelememi. Zavallı kız... Az çekmedi. Sheila ne istiyor dersin, Ellery?»

— «Bilmiyorum. Yalnız ben ne istediğimi biliyorum...»

— «Ne?»

— «Ona yardım etmek... Tabii bunun sebebini anlayamı-yorum— »

Babası, bağırdı. «Aha! Velie, kalk gidelim.»

— «Tabii ya... Neden olmasın?» Velie, ayağa kalkarak gerindi. «Maistro, Sheila Brent'e . faydalı olmak mı istiyor-sun?... O halde yapabileceğin bir şey var. Kızın milyonlarını harcamasına yardım et!» Velie, odadan çıkarken polislerin doğru dürüst para kazanamadıklarından şikâyet ediyordu.

Ellery, onun arkasından seslendi. «Bunun Miss Brent'e faydalı olacağını hiç sanmıyorum, Velie!» Kapı çalmmcaya kadar bu meseleyi düşündü, durdu.

Genç kızı karşılarırken, «Yüzündeki o acaip ifadenin kay-bolmuş olmasına sevindim...» diye gülümsedi. «Artık bunun değişmeyeceğinden korkmağa başlamıştım.»

Fakat Sheila'nın hali hiç de iyi değildi. Rengi uçmuştu, gamzeleri bile iyice belli olmuyordu. «Teşekkür ederim, El-lery. Şöyle buz gibi bir içkin var mı?»

— «Böyle sıcak bir günde olmaz olur mu?» Ellery, der-hal istenilen buz gibi içkiyi hazırlamağa koyuldu. Biraz si-nirli gibiydi. Sheila da bunun farkına vardı tabii.

İçini çekerek, «Seni rahatsız etmiyorum ya?» diye sor-du. «Bir bakıma—peşinden ayrıldığı yok... Hani—o günden beri... Ah, teşekkür ederim, Ellery.» Genç adam, kızın içkiyi içişini seyretti. Ona ebediyete kadar böyle zevkle hizmet edebilirdi.

— «Sheila, dün yapmak zorunda olduğum 'şey' yüzün-den ne kadar üzüldüğümü bilemezsin. Afedersin—»

— «Özür mü diliyorsun?» Sheila, bardağı masaya bırak-tı. «Halbuki ben sana o kadar minnettarım ki...»

236

Ellery, endişeyle sordu. «Fazla sarsılmadın ya? Zira—

sana haber verme fırsatını bulamadım—»

— «Merak etme. Anlıyorum...»

— «Tabii evlenmene müsaade edemezdim.»

— «Tabii...» Genç kız, hafifçe güldü. «Erkekler de ne garip mahlûklar? Bir kadını—» Ürperdi, «—müthiş bi-r hatâ yapmaktan kurtarıyor—sonra da özür diliyorlar!»

— «Fakat—ben—sandım ki—»

Sheila, acaip birtavırla, «Çok şirinsin,» diyemirildandı. «Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Zaten onun için buraya gelip gelemyeceğimi sordum. Sana bunu kendim söy-. lemeği istiyordum.»

Ellery, âdeta hiddetle, «Artık bundan bahsetme,» dedi. «Neden bana teşekkür etmek mecburiyetini hissediyorsun bilmem ki? Herhalde bana baktıkça hiç de hoş olmayan şey-ler hatırlıyorsun. İpuçları... Deliller... Korkunç açıklama-lar—»

Sheila, haykırdı. «Saçmalama!» Sonra da kıpkırmızı ke-silerek, fısıldadı. «Afedersin...»

Ellery, birdenbirederin bir memnuniyet duydu. «Sheila,,neden yepyeni birhayata başlamıyorsun?»

Kız, hayretle ona baktı. «İşte. bunu hiç beklemiyordum..»

— «Yani—şunu demek istiyorum. Eiverside'daki zır deli-leri bırak...Yepyeni, neşeli bir yer bul... Etrafınla alâka-lan—»

— «Çok haklısın...» Sheila, kaşlarınıçattı.«Evden ayrılacak ve—olanlarıda unutmayaçalışacağım... Paranın bazı meseleleri halletmediğini anladım. Daima başkalarına fay dalı olmağı istedim ama annem buna müsaade etmedi. Bir iş bulabilsem? Şöyle, hoşuma gidecek, bir iş...» • .

Ellery, «Ah...»dedi. «İşte bu mesele çok. mühim...» Ku-lağı çekiştirdi. «Şey—beni 'hoşuna gidecek bir iş' addedebi-lirmisin?»

— «Seni mi?» Sheila, hayretle kaşlarını kaldırcU.Ellery,telâşla ilâve etti.«Yani,yanımda çalışır mısın?

Aylıklatabii... Bu şart... Milyonlarından istifadeye kalkacakdeğilim.»

— «Seninyanında çalışmak mı?»Sheila, dirseğininizi-ne, çenesini de eline dayayarak, dikkatle genç adamı süzdü. «E... Biraz daha anlat!»

— «Kızmadın ya? Aferin sana!» Ellery, tatlı tatlı fcebes-

237

süm etti. «Sheila, maziyi unut. Bütün bağlarım kopar... Ba-ban, hariç tabii... Fakat—bence Stephen'den ayrı bir yerde oturman daha iyi olur. Her şeyi değiştir. Muhitini, yaşama tarzım, elbiselerini, âdetlerini... Sanki yeniden dünyaya gel-mişin gibi hareket et.»

Sheila'mn gözleri parlamağa başlamıştı. «Benim damga-lı bir kadın olduğumu unutuyorsun. Ben Sheila Pottsüm— veya Sheila Brent... Ad, mühim değil. Onlar iki ismimi de bi-liyorlar.» Bu 'onlar' kelimesi ağzından çıkarken korkunç, hattâ iğrenç bir hal almıştı. «Vaz geç, Ellery! Beni herkes tanıyor. Senin hayatını da alt üst etmeyeyim! Nasıl olsa kim olduğumu,—annemi,—üvey ağabeyimThurlowü,— evlenmek için seçtiğim adamı unutturmamak için ellerinden geleni ya-pacaklar.»

— «Saçmalama.»

Sheila, merakla ona baktı. «Fakat—sözlerim doğru.»

— «Doğru olmasına müsaade edersen, doğru olur. Hal-buki buna mani olmak için pek basit bir usul var.»

Genç kız, heyecanla, «Nedir o?» diye bağırdı. «Söyle! Her şeye razıyım! Ellery, alalâde, dürüst, neşeli insanların arasına karışmağı,—kalabalıkta kaybolmağı ne kadar istedi-ğimi bir bilsen! Bana bu usulü öğret, Ellery.»

Ellery, sakın sakın, «Basit,» dedi. «Adını değiştir. Onun-la birlikte hayatını da... Detektif romanları yazarı Mr. El-leryQueen,Susie McGargle adlı bir sekreter tutabilir... Kan-saslı, hoş bir kız—»

Sheila, fısıldadı. «Sekreter? Evet, evet! Fakat—» Neşesi birdenbire sönüVerdi. «Bu imkânsız, Ellery. Bana böyle bir teklifte bulunduğun için dünyanın en iyi insanısın. Lâkin ben sekreterlik yapamam. Ne daktilo biliyorum, ne de steno—»

— «Öğrenirsin. Bir sürü sekreterlik mektebi var.»

— «Evet... Her halde...»

— «Benim anlayışlı bir patron olduğumu göreceksin...»

— «Fakat sana uzun müddet yük olacağım!»

Ellery, düşündü. «Altı hafta... En fazla iki ay... Ondan sonra defterine steno 'adı altında bir takım kargacık burga-cık şeyler karalar, makinede de anlaşılmayacak şeyler ya-zarsın.»

— «Bunu—hakikaten yapabilir miyiz?»

— «Tabii!»

Sheila, neredeyse kendinden geçecekti. «Yapabilsem...

238

Seninle çalışmak çok zevkli olurdu... Tabii bu teklifinde cid-diysen—»

Ellery, kısaca cevap verdi. «Ciddiyim...»

— «O halde kabul ediyorum!» Genç kız, kanapeden fırladı. «Bunu yapacağım!» Heyecanından yerinde duramıyor, bir sağa koşuyordu, bir sola. «Sen burada mı çalışıyorsun? İş. güç mü? Masanı kimse temizlemez mi? A, bu resmin çok çirkin! Işık fena! Daktilo makinen nerede? Belki bu gün başlayabiliriz... Yani—mektebe... Yarabbi! Yeni bir hayat! Yep-yeni bir isim! ElleryQueen'leşmek... Yeni bir ad...» Ne-şesi kaçırıldı. «Fakat Susie McGargle ismi hiç hoşuma gitmedi.»

Ellery, genç kızın sağa sola koşmasını kendisini şaşır-tan bir zevkle seyrediyordu. «O sırada ilham gelmedi. Zaten ben o ismi misal olarak verdim.»

— «Ne tuhaf şeyler söylüyorsun!» Sheila, bir kahkaha at-tı. Ellery, aylardan beri ilk defa kadın kahkahasının pek ne-fis bir şey olduğunu düşündü. «Pekâlâ... Benim adım ne ola-cak?... Bu senin fikrindi. Haydi, beni vaftiz et bakalım.»

Ellery, gözlerini kapadı. «İsim... Hoş bir mesele... Hoş bir kız için hoş bir isim... Kırmızı saçlar... Gamzeler...» Doğrularak, gülümsedi. «Ne tesadüf! Ne tesadüf!»

— «Ne var, Ellery?»

— «Son rom'anımdaki genç kızın saçları da kıvılcık. Onun da gamzeleri var.»

:— «Sahi mi? Adı nedir? İsmi—Grimalkin veyöPolliwogda olsa, kabulüm. Onun adını alacağım.»

— «Sahi mi?»

— «Sahi ya!»

Ellery, gülüyordu. «Şansın var. Adı çok güzel. Böyle söylememem lâzım ama hakikat bu.»

— «Peki, kızın ismi nedir?» Ellery, söyledi.

Sheila, tereddütle ona baktı. «Nicky mi?»

— «Nicky değil, N-i-k-k-i.»

— «Nikki? Fevkalâde! Harikulade! Çok güzel bir İsim bu! Nikki!Mr. Queen, bu adı alıyorum.»

Ellery, mırıldandı. «Soyadma gelince... Sana romandaki kızın ismini veremem. Dempsey bu... Hoş ad ama nedense sana yakışmıyor... Dur bakayım... Hem sana, hem Nikki is-mine yakışacak bir soyadı...»

239*

— «Nikki... NikkiJones?...NikkiBrown?NikkiGre-en—»

«— Olmaz, olmaz! Ahenksiz isimler bunlar! NikkiKe-ats?NikkiLowell?NikkiFowler?... Fowler?Sonu 'er' li... Er... Evet, bu iyi... 'Er' le biten iki heceli bir isim... Karker.Farmer... Porter!NikkiPorter!Tamam!» Ellery, ayağa fırladı. «Buldum!» diye bağırıyordu. «Buldum! NikkiPorter!»

Genç kız, minnet, saadet, neşe ve şefkatle, «Evet,» dedi. «Evet,Mr. Queen.»

MrQueen,gülümsedi. «Beni Ellery diye çağırabilirsiniz, Miss Porter.»

— «Siz de beni Nikki diye çağırın... Ellery...»

SON

POLİS ROMANLARI SERİSİ : 9

ELLERYQUEEN

MOR İZLER

FİATI 5 LİRA

Ü4U